

Фарзонаи ХУЧАНДИ

فرزانه خجندی

ДЕВОН

دیوان

Панҷсад газал

پنج صد غزل

Ҷилди II

Нашриёти «Ношир»

Хучанд-2015

نشریات «ناشر»

خجند - ۲۰۱۵

ББК 84 (2 Тоҷ) 7-5
Ф – 79

Фарзонаи Хучандӣ. ДЕВОН. (*Панҷсад ғазал*). Ҷилди II.
– Хучанд: Ношир, 2015. – 520 саҳ.

Мураттиб: Солеҳи Зарифзод

Баргардон ба форсиро шахсони зерин ба ҷо оварданд:
Аъзами Хучаста, Мӯътабар Окилова ва
Гулсара Маҳмудова.

Мухаррири масъул: Аҳмадҷони Раҳматзод

Баъди тақрибан сад соли сукут шарафи эҳё намудани
яке аз начибтарин анъанаҳои шоирони порсигӯ - таҳияи
Девони ғазалиёт ба шахбонуи шеърӣ имрӯзи форсӣ Фар-
зонаи Хучандӣ насиб гардид.

ISBN 978-99975-82-55-3

© Фарзонаи Хучандӣ, 2014
© Нашриёти «НОШИР», 2014

Ман омадам, ки гӯям:

Ишқ аст миллати ман,
Ишқ аст миллати ман,
аслу ҷибиллати ман!

من آمدم، که گویم: عشق است ملت من،
عشق است ملت من، اصل و جبلت من!

Аз ғайб сипар дорам, zero ки туро дорам,
Тӯмори камар дорам, zero ки туро дорам.
Аз шамс ба қадр афзун, аз бадраи бадр афзун,
Ман чизи дигар дорам, zero ки туро дорам.
Шодии дилам-модар, ҳодии дилам-модар,
Дар ишқ сафар дорам, zero ки туро дорам.
Пайванди чунин зебо, паймони чунин барҷо
Бо кулли башар дорам, zero ки туро дорам.
Дар панҷараи бозам, дар пардаи овозам
Начвои сахар дорам, zero ки туро дорам.
Дар мичмари чашмонам, дар дайқадаи чонам
Як даста шарар дорам, zero ки туро дорам.
Аз чузъ равам то кул, аз зарби дили ҳар гул
Ман нағз хабар дорам, zero ки туро дорам.
Меҳмониву меҳмонам, мемониву мемонам,
Бо он ки гузар дорам, zero ки туро дорам.

از غیب سپر دارم، زیرا که تو را دارم،
طومار قمر دارم، زیرا که تو را دارم.
از شمس به قدر افزون، از بدره بدر افزون،
من چیز دگر دارم، زیرا که تو را دارم.
شادی دلم، مادر، هادی دلم مادر،
در عشق سفر دارم، زیرا که تو را دارم.
پیوند چنین زیبا، پیمان چنین برجا
با کلّ بشر دارم، زیرا که تو را دارم.
در پنجره بازم، در پرده آوازم
نجوای سحر دارم، زیرا که تو را دارم.
در مجمر چشمانم، در دهکده جانم
یک دسته شرر دارم، زیرا که تو را دارم.
از جزع روم تا کلّ، از ضرب دل هر گل
من نغز خبر دارم، زیرا که تو را دارم.
مهمانی و مهمانم، می مانی و می مانم،
با آنکه گذر دارم، زیرا که تو را دارم.

Гуруб омад, гуруб омад, гул афтод аз баногӯшам,
 Гуруб омад маро гӯяд, ки ту кардӣ фаромӯшам.
 Басе бигрехт покии ман аз олудагии даҳр,
 Дигар кофист, ман пирохани Марям намепошам.
 Ҳама кубҳам, ҳама чурмам, ҳама айбам, ҳама нақсам,
 Ҳаминам ман, барои беҳ аз ин будан намекушам.
 Маро ту камтар аз боли магас дидӣ, ҳалолат бод,
 Ки ман бардоштам нӯҳ осмонро дар сари дӯшам.
 Салом, эй ишқ, эй ишқи асотириву фардоӣ,
 Салом, эй Рустаму Ҷамшеду Сухробу Сиёвушам.
 Чунон мастам, чунон мастам, ки рашки бода меояд,
 Бигӯ бода маро нӯшад, ки ман бода наменӯшам.
 Гуруб омад, гуруб омад, ай оина, ай оина,
 Тулӯе кун, тулӯят тарҷумони чашми хомӯшам.
 Саодатро нафаҳмидам дар оғӯши ҷаҳон ё на,
 Ҷаҳон хушбахтии худро намефаҳмад дар оғӯшам.

غروب آمد، غروب آمد، گل افتاد از بناگوشم،
غروب آمد مرا گوید، که تو کردی فراموشم.
بسی بگریخت پاکی من از آلودگی دهر،
دگر کافی است، من پیراهن مریم نمی پوشم.
همه قبحم، همه جرمم، همه عیبم، همه نقصم،
همینم من، برای به از این بودن نمی کوشم.
مرا تو کم تر از بال مگس دیدی، خلالت باد،
که من برداشتم نه آسمان را بر سر دوشم.
سلام، ای عشق، ای عشق اساطیری و فردایی،
سلام، ای رستم و جمشید و سهراب و سیاوشم.
چنان مستم، چنان مستم، که رشک باده می آید،
بگو باده مرا نوشد، که من باده نمی نوشم.
غروب آمد، غروب آمد، ای آئینه، ای آئینه،
طلوعی کن، طلوعت ترجمان چشم خاموشم.
سعادت را نفهمیدم در آغوش جهان یا نه،
جهان خوشبختی خود را نمی فهمد در آغوشم.

Чӣ гуна бо ту бигӯям, ки бетуист ғамам,
Ҳазор сол гузашту намеравад аламам.
Маро муҳаббати ту иқтидори ҳастӣ дод,
Ба хотири ту зиям, варна туъмаи адамам.
Зи ту тихӣ шудани ман зи худ тихӣ шудан аст,
Чӣ сон ҳавои туро ронам аз сару қадамам?
Ба чашми чашма бияфтод ашки раҳмати абр,
Биёву чашми наматро бинеҳ ба чашми намам,
Ба бўи васл ба по омадӣ, хато кардӣ,
Ба дил биё, ба дили ман, ба Каъбаву Ҳарамам.
Фаротар ову бубин дар сапедаи коғаз
Тулӯи себи диламро зи шоҳаи қаламам.

چگونه با تو بگویم که بی توئیست غمم،
هزار سال گذشت و نمی رود المم.
مرا محبت تو اقتدار هستی داد،
به خاطر تو زیم ورنه طعمه عدمم.
ز تو تهی شدن من ز خود تهی شدن است،
چسان هوای تورا رانم از سر و قدمم.
به چشم چشمه بیفتاد اشک رحمت ابر،
بیا و چشم نمت را بنه به چشم نمم.
به بوی وصل به پا آمدی، خطا کردی،
به دل بیا، به دل من به کعبه و حرمم.
فرا تر آ و ببین در سپیده کاغذ،
طلوع سیب دلم را ز شاخه قلمم.

Ҳастам, вале чунон, ки на ҳастам, на нестам,
Рафтам ба бекарон, ки на ҳастам, на нестам.
Одреси ман напурс, ки гумроҳ мешавӣ
Дар кӯи бенишон, ки на ҳастам, на нестам.
Вақте ки бар ҳақиқати ман қавм шубҳа кард,
Дар худ шудам ниҳон, ки на ҳастам, на нестам.
Оҳ, аз сабоҳати ману зулмоти иҷтимоъ,
Баркандам аз замон, ки на ҳастам, на нестам.
Гуфтӣ, туй ҳамон, ки на ҳастӣ, на нестӣ,
Оре, ҳамон, ҳамон, ки на ҳастам, на нестам.
Телфун бизад шабе ба дили ман сафири ишқ,
Гуфтам: маро бимон, ки на ҳастам, на нестам.
Эй ҳастият муқаддимаи дафтари баҳор,
Бар тирамаҳ расон, ки на ҳастам, на нестам.
Ҳастам. Далели ҳастии ман разм бо худ аст,
Ҳастам. Мабар гумон, ки на ҳастам, на нестам.

هستم، ولی چنان، که نه هستم، نه نیستم،
رفتم به بیکران، که نه هستم، نه نیستم.
آدرس من نپرس، که گمراه می شوی،
در کوی بی نشان، که نه هستم، نه نیستم.
وقتی که بر حقیقت من قوم شبهه کرد،
در خود شدم نهان، که نه هستم، نه نیستم.
آه، از صباحت من و ظلمات اجتماع،
برکندم از زمان، که نه هستم، نه نیستم.
گفتی، تویی همان، که نه هستی، نه نیستی،
آری، همان، همان، که نه هستم، نه نیستم.
تلفن بزد شبی به دل من سفیر عشق،
گفتم: مرا بمان، که نه هستم، نه نیستم.
ای هستیت مقدمه دفتر بهار،
بر تیره مه رسان، که نه هستم، نه نیستم.
هستم. دلیل هستی من رزم با خود است،
هستم. مبر گمان، که نه هستم، نه نیستم.

Бори дигар шукргӯён омадам,
Шодии дидор ҷӯён омадам.
Пораи дилро зи раҳ бардоштам,
Бар дари нозукруфӯён омадам.
Дар бисотам як ҳамин ёқути сурх
Аз маҳалли зардрӯён омадам.
Зиндагиро шустаму оҳар задам,
Бар хилофи мурдашӯён омадам.
Чун ниҳолон зери борон тар шудам,
Дар қатори наввузӯён омадам.
Бар ҳарими васлат, эй пайдотарин,
Ғоиб аз чашми адӯён омадам.
Ман ба поён н-омадам, ман сар шудам,
Чунки роҳи ишқ пӯён омадам.

بار دیگر شکر گویان آمدم،
شادی دیدار جویان آمدم.
پاره دل را ز ره برداشتم،
بر در نازک رفویان آمدم.
در بساطم یک همین یاقوت سرخ،
از محلّ زرد رویان آمدم.
زندگی را شستم و آهر زدم،
بر خلاف مرده شویان آمدم.
چون نهالان زیر باران تر شدم،
در قطار نو وضویان آمدم.
بر حریم وصلت ای پیداترین،
غایب از چشم عدویان آمدم.
من به پایان نآمدم، من سر شدم،
چونکه راه عشق پویان آمدم.

Менавозад ғами ту нои дилам,
Эй фироқи ту – муҳтавои дилам.
Набиё, васл, эй хулосаи ишқ,
Набиё, фасли мунтаҳои дилам.
Субҳ шав, дарси рӯшноӣ хон,
Як шаб аз мактаби сафои дилам.
Кош, боре ду тори чӯр шавад
Бо садои дилат садои дилам.
Чун диламро ба даст овардӣ,
Ҳеч нокарда аз барои дилам.
Марҳабо, эй далери дилпаймо,
Ба шафақзори пурзиёи дилам.
Меравӣ, меравӣ ба авҷ, ба авҷ,
Ба кучои дилам, кучои дилам.

می نوازد غم تو نای دلم،
ای فراق تو محتوای دلم.
نبیا، وصل، ای خلاصه عشق،
نبیا، فصل منتهای دلم.
صبح شو، درس روشنائی خوان،
یک شب از مکتب صفای دلم.
کاش، باری دو تار جور شود،
با صدای دلت صدای دلم.
چون دلم را به دست آوردی،
هیچ ناکرده از برای دلم.
مرحبا، ای دلیر دلپیما،
به شفق زار پرضیای دلم.
می روی، می روی به اوج، به اوج،
به کجای دلم، کجای دلم.

Ватан, бо ту ҳарфи ниҳон менависам,
Хати ишқи ту ҷон ба ҷон менависам.
Ба ҳар ҳафт рангат, ки оҳанг бастам,
Дар адвори тирукамон менависам.
Хати аввалину хати охиринам,
Туро ман, туroman ҷӣ сон менависам.
Бубахшад маро ишқи бесактаи ту,
Ки бо сактаҳои гарон менависам.
Чу Сайхун, чу Вахшу Зарафшону Панҷат
Аз ин пас равони равон менависам.
Ба номи азизи ту, эй фарди фардо,
Ман ин номаи бостон менависам.

وطن، با تو حرف نهان می نویسم،
خط عشق تو جان به جان می نویسم.
به هر هفت رنگت، که آهنگ بستم.
در ادوار تیر و کمان می نویسم.
خط اولین و خط آخرینم،
تورا من، ترا من چسان می نویسم.
ببخشد مرا عشق بی سکتۀ تو،
که با سکتۀ های گران می نویسم،
چو سیحون، چو وخت و زرافشان و پنجت.
از این پس روان روان می نویسم
به نام عزیز تو، ای فرد فردا،
من این نامه باستان می نویسم.

Шукр гӯ ин нафасеро, ки туро ҳамнафасам,
Ки зи баъди нафасе ҳеч ба додат нарасам.
Рӯзи падруд, ки тобути маро бардоранд,
То абад тӯл кашад риштаи ашкат зи пасам.
Ҳар касе буд гуҳарсанҷ, маро гавҳар хонд,
Хаскашон кашф намуданд, ки ман низ хасам.
Чун дар оинаи чашми ту ҳақиқат ҷустам,
Гуфт чашмат, ки «вафодортарин булҳавасам».
Меравад қофилаи умри азизам, аммо
Наравад ҳеч зи гӯши ту танини ҷарасам.
Эй ғамат они ману шодият они дигарон,
Шодии беш нахоҳам, ки ғами туст басам.

شکر گو این نقسی را، که ترا هم نفسم،
که ز بعد نفسی هیچ به دادت نرسم.
روز پدرود، که تابوت مرا بردارند،
تا ابد طول کشد رشته اشکت ز پسم.
هر کسی بود گهرسنج، مرا گوهر خواند،
خس کشان کشف نمودند، که من نیز خسم.
چون در آئینه چشم تو حقیقت جستم،
گفت چشمت، که "وفادارترین بلهوسم."
می رود قافله عمر عزیزم، اما
نرود هیچ زگوش تو طنین جرسم.
ای غمت آن من و شادیت آن دگران،
شادی بیش نخواهم، که غم توست بسم.

Аз лаҳза то ҳамеша роҳи гузар надорам,
Эй бесуроға, то ту хатти сафар надорам.
Гуфтам туро ба шиква: Аз ман хабар надорӣ,
Асли ҳақиқат ин аст: Аз худ хабар надорам.
Чун чӯи пушти хона холиям аз тарона,
Мачрои нав надорам, мазмуни тар надорам.
Афтодаам раҳораҳ аз пешпои қисмат,
Чашми бузург дорам, аммо назар надорам.
Озодият муборак, эй чони ношикебо,
Дар илми сабр кардан чун ту ҳунар надорам.
Як реза дил чӣ хоҳад аз бекарони офоқ,
Хулқи малак надорам, ҳӯи башар надорам.
Охир, кучо равонам бо кӯчаҳои чиркин,
Афсӯс, пар надорам, афсӯс, пар надорам.

از لحظه تا همیشه راه گذر ندارم،
ای بی سراغه، تا تو خطّ سفر ندارم.
گفتم ترا به شکوه: از من خبر نداری،
اصل حقیقت این است: از خود خبر ندارم.
چون جوی پشت خانه خالی ام از ترانه،
مجرای نو ندارم، مضمون تر ندارم.
افتاده ام رهاره از پیشپای قسمت،
چشم بزرگ دارم، اما نظر ندارم.
آزادیت مبارک، ای جان ناشکیبا،
در علم صبر کردن چون تو هنر ندارم.
یک ریزه دل چه خواهد از بی کران آفاق،
خلق ملک ندارم، خوی بشر ندارم.
آخر کجا روانم با کوچه های چرکین .
افسوس، پر ندارم، افسوس، پر ندارم.

Бигӯ, хуршед баргардад ба бомам,
Ба бӯи субҳ бигрезад зуломам.
Салом, эй ишқ, падруд, эй муҳаббат,
Ба самти туст падруд саломам.
Маро як куллапаймо ҳам напаймуд,
Ҳаросид аз баландиҳои номам.
Дар ин деге, ки номаш зиндагонист,
Ҳама пухтанду як ман боз хомам.
Маро ин шаҳр то девонагӣ бурд,
Тамошое миёни издиҳомам.
Тилисми ишқ меҳоҳад дили ман,
Кӣ меояд, ки андозад ба домам?
Чу шабкӯрам, ки чизеро набинам,
Агар маҳтоб ҳам бахшӣ ба шомам.
Агар мардӣ, ба ҷои ман ту бистон
Зи қалби мурдаи худ интиқомам.

بگو، خورشید برگردد به بامم،
به بوی صبح بگریزد ظلامم.
سلام، ای عشق، پدرود، ای محبت،
به سمت توست پدرود و سلامم.
مرا یک قلّه پیما هم نپیمود،
هراسید از بلندی های نامم.
در این دیگی، که نامش زندگانیست،
همه پختند و یک من باز خامم
مرا این شهر تا دیوانگی برد،
تماشایی میان ازدحامم.
طلسم عشق می خواهد دل من،
که می آید، که اندازد به دامم.
چو شبکورم، که چیزی را نبینم،
اگر مهتاب هم بخشی به شامم.
اگر مردی، به جای من تو بستان
ز قلب مرده خود انتقامم.

Баҳорро зи нишони ту пазируфтам,
Чу ихтирои ҷавони ту пазируфтам.
Хутути баргу гулу хоку сангу шабнамро
Чу номаҳои ниҳони ту пазируфтам.
Тапидани ҳаяҷонро зи пушти пардаи гул
Чакомаи зарабони ту пазируфтам.
Ба обшор сано гуфтаму садояшро
Тариқи покбаёни ту пазируфтам.
Қасам, ки ишқи туро мустақим ёфтаам,
На аз фалону фалони ту пазируфтам.

بهار را ز نشانی تو پذیرفتم،
چو اختراع جوانی تو پذیرفتم.
خطوط برگ و گل و خاک و سنگ و شبنم را .
چو نامه های نهانی تو پذیرفتم.
تپیدن هیجان را ز پشت پرده گل
چکامه ضربانی تو پذیرفتم.
به آبشار ثنا گفتم و صدایش را،
طریق پاک بیانی تو پذیرفتم.
قسم، که عشق ترا مستقیم یافته ام،
نه از فلان و فلانی تو پذیرفتم.

Паёпай гиря кардам, ханда кардам,
Ҳамин ҳастии ноарзанда кардам.
Ҳарири нозро аз тан кашидам,
Дили садпораро дар жанда кардам.
Ба теғи ояташ ҷоду шикастам,
Дили паркандаро боланда кардам.
Ба ҷои «ох» чун Аллоҳ гуфтам,
Тилисми ҳосидонро канда кардам.
Гунаҳ кардӣ, ки бар ман дил надодӣ,
Гунаҳҳои туро парванда кардам.
Аҷаб дорам, ки ҳоло ҳам намурдӣ,
Ки тире аз камон афканда кардам.
Салом, эй шеър, эй пайки ҳамеша!
Туро ман қосиди оянда кардам.
Натарсидам, дубора ИШҚ гуфтам,
Ба имон мурдаамро зинда кардам.
Аҷал омад, ки ҷонамро ситонад,
Аҷалро куштаму шарманда кардам.

پیایی گریه کردم، خنده کردم،
همین هستی نا ارزنده کردم.
حریر ناز را از تن کشیدم.
دل صدپاره را در ژنده کردم.
به تیغ آیتش جادو شکستم،
دل پرکنده را بالنده کردم.
به جای "آه" چون الله گفتم،
طلسم حاسدان را کنده کردم.
گنه کردی، که بر من دل ندادی.
گنه های ترا پرونده کردم.
عجب دارم، که حالا هم نمردی،
که تیری از کمان افکنده کردم.
سلام، ای شعر، ای پیک همیشه!
ترا من قاصد آینده کردم.
نترسیدم، دوباره عشق گفتم،
به ایمان مرده ام را زنده کردم.
اجل آمد، که جانم را ستاند،
اجل را کشتم و شرمنده کردم.

Чу ҳамхокему ҳамгардун, чӣ мепурсӣ, кучоиям,
Ба тан чун ту заминиям, ба қон чун ту самоиям.
Агар ту беҳуду риндӣ, зи ман дарси чунун омӯз,
Агар сӯфӣ туй, ибрат пазир аз порсоиям.
Ба сустӣ меравам, чун ҳамраҳам як пиру як тифлест –
Яке ақли ҳавасбанду дигар рӯҳи ҳавоиям.
Баҳори ман бирафту тирамоҳам низ хоҳад рафт,
Ишорат мекунанд ин раҳравон бар бебақоиям.
Чу беасле лаб олояд, ки ман бегонабунёдам,
Зи шарёнам занад фарёд хуни ориёиям.
Аз ин хокистарони пошхӯрда гулхане хоҳам,
Дареғи ман, дареғи орзуҳои тилоиям.

چو هم خاکیم و هم گردون، چه می پرسی، کجایی ام،
به تن چون تو زمینی ام، به جان چون تو سمایی ام.
اگر تو بی خود و رندی، ز من درس جنون آموز،
اگر صوفی تویی، عبرت پذیر از پارسایی ام.
به سستی می روم، چون همهم یک پیر و یک طفلی است،
یکی عقل هوس بند و دگر روح هوایی ام.
بهار من برفت و تیره ماهم نیز خواهد رفت.
اشارت می کنند این رهروان بر بی بقایی ام.
چو بی اصلی لب آلاید که من بیگانه بنیادم،
ز شریانم زند فریاد خون آریایی ام.
از این خاکستران پاش خورده گلخنی خواهم
دریغ من، دریغ آرزوهای طلایی ام.

Дар куфрзор гум шуда лаҳни намозиям,
Оташ нааяфканад ба ҷаҳон худгудозиям.
Ман навтарин касам, ки зи оянда омадам,
Ё кӯҳнаам, ки мунтазири бозсозиям.
Сад муҳраи ситора биёвехт осмон,
Охир фиреб дод бад-ин муҳрабозиям.
Бедард чун зиям, ки табиби дилам туй,
Эй он ки теғ мезанию менавозиям.
Пурсӣ, чӣ хоҳӣ аз ману гӯям, ки ҳеч, ҳеч,
Бишнос эҳтиёҷи ман аз бениёзиям.
Боре зи гарданам расани ҷовидон бигир,
Эй вақт, марҳамат куну бигзор, то зиям.

در کفرزار گم شده لحن نمازی ام،
آتش نیفکند به جهان خودگذاری ام .
من نوترین کسم که ز آینده آمدم،
یا کهنه ام که منتظر بازسازی ام .
صد مهره ستاره بیاویخت آسمان،
آخر فریب داد بدین مهره بازی ام.
بی درد چون زیم، که طیب دلم تویی،
ای آنکه تیغ می زنی و می نوازی ام.
پرسی چه خواهی از من و گویم، که هیچ، هیچ،
بشناس احتیاج من از بی نیازی ام.
باری ز گردنم رسن جاودان بگیر،
ای وقت، مرحمت کن و بگذار تا زیم.

Ҳар суҳанат саҳо кунад ҷоизаи ниҳониям,
Ҳар ниғаҳат ато кунад қуввати осмониям.
Аз ҳама нодирӣ манӣ, эй ки бурун кашидаӣ
Ин ҳама бозёбро аз дили бостониям.
Аз кӣ ба кист хаткашон рӯҳи кабӯтаронаам,
Номаи нонавиштаам, қосиди бенишониям.
Шукр, ки ёфтам туро дар бадали сулуки дил,
Шукр, ки ёфтам туро, одами ормониям.
Чашми баҳоркеши ту ҳеч набахшад ин гуноҳ,
Ин ки шикояте кунам аз талафи ҷавониям.
Бахш маро, ки як туй бахшиши Офаридгор,
Бош, ки буданат шавад ҳучҷати зиндагониям.

هر سخت سخا کند جایزه نهانیم،
هر نگهت عطا کند قوت آسمانیم.
از همه نادر منی، ای که برون کشیده ای.
این همه بازیاب را از دل باستانیم.
از که به کیست خط کشان روح کبوترانه ام.
نامه نانوشته ام، قاصد بی نشانیم.
شکر، که یافتم ترا در بدل سلوک دل،
شکر، که یافتم ترا، آدم آرمانیم.
چشم بهار کیش تو هیچ نبخشد این گناه،
اینکه شکایتی کنم از تلف جوانیم.
بخش مرا، که یک تویی بخشش آفریدگار،
باش، که بودند شود حجت زندگانیم.

Дилтанг шуд фаришта ҳам аз бечунуниям,
Шаҳре ба шӯр омад аз ин пурсукуниям.
Муллои бешарор ба набзам ниҳод даст,
Табларзааш гирифт аз ин сардхуниям.
Зан будани маро ба таҳи шубҳа мениҳад
Нодилбарю содагию бефусуниям.
Як пайкари ҳакираму як чавҳари мунир,
Ниме бузургиям ману ниме забуниям.
Оғозномае ба китобе навиштаам,
Хандед, раҳзанон, ба ману раҳнамуниям.
Ман ҷамъи ман баробари икс аст дар ҳисоб,
Сад файласуф хира шуд аз «зӯфунуниям».
Ояндаи азиз, диламро ба каф бинех,
Ҳамрӯзгори тустам, оре, кунуниям.
Як рӯз куди қуфли диламро зи бар бикун,
Эй соҳиби ҳақиқии ганчи даруниям.

دل‌تنگ شد فرشته هم از بی جنونیم.
شهری به شور آمد از این پرسکونیم.
ملای بی شرار به نبضم نهاد دست،
تب لرزه اش گرفت از این سردخونیم.
زن بودن مرا به تهِ شبهه می نهد،
نادلبری و سادگی و بی فسونیم.
یک پیکر حقیرم و یک جوهر منیر.
نیمی بزرگی ام من و نیمی زبونیم.
آغازنامه ای به کتابی نوشته ام.
خندید، رهزنان، به من و ره نمونیم.
من جمع من برابر اکس است در حساب.
صد فیلسوف خیره شد از "ذوفنونیم."
آینده عزیز، دلم را به کف بنه،
هم روزگار توستم، آری، کنونیم.
یک روز کُد قفل دلم را ز بر بکن،
ای صاحب حقیقی گنج درونیم.

Эй азизи раҳбурда бар фарози маъноям,
Номи хешро бишнос аз хутути зебоям.
Безабон сухан гӯянд офтобу оина,
Эй нигоҳи ту гӯё бо нигоҳи гӯёям.
Ҳачри туст шӯрангез дар шаби афифи ман,
Васли туст шабнамрез дар хаёли раъноям.
Чон шабиҳи чон омад, ишқ дар миён омад,
Нақши ту мусаввар шуд дар сиришту симоям.
Не ниҳон, на пайдоӣ, эй ниҳонтарин пайдо,
Доғи туст, доғи ту дар ниҳону пайдоям.
Беситорае чун ман бо ту офтобӣ шуд,
Бо ту офтобӣ шуд фитрати мусаффоям.
Лаззатест рафтанро, лаззате, ки мислаш нест,
То ту гом хоҳам зад, қуллаи таманноям!

ای عزیز ره برده، بر فراز معنایم،
نام خویش را بشناس از خطوط زیبایم.
بی زبان سخن گویند آفتاب و آئینه
ای نگاه تو گویا با نگاه گویایم.
هجر توست شورانگیز در شب عقیف من.
وصل توست شبنم ریز در خیال رعنایم.
جان شبیه جان آمد، عشق در میان آمد.
نقش تو مصور شد در سرشت و سیمایم.
نه نهان، نه پیدایی، ای نهان ترین پیدا،
داغ توست، داغ تو در نهان و پیدایم.
بی ستاره ای چون من با تو آفتابی شد.
با تو آفتابی شد فطرت مصفایم.
لذتیست رفتن را، لذتی، که مثلش نیست،
تا تو گام خواهد زد، قلّه تمنایم.

Дубора сӯи ту боз омадам, салом, азизам,
Дубора замзамасоз омадам, салом, азизам.
Бубахш бемаҳалии ғуруби ғунчаи сурхам,
Ки субҳ, вақти намоз омадам, салом, азизам.
Барои Каъбарави нимараҳ, барои дили ту
Чу армуғони Ҳичоз омадам, салом, азизам.
Ман асли муъчиза будам, ки чашми ғайр даромад,
Кунун зи роҳи маҷоз омадам, салом, азизам.
Нигоҳи ман зи нигоҳи касе саломрасон аст,
Ба чашми чашмгудоз омадам, салом, азизам.
Чӣ гуна ноз фурӯшам, ки зери кафши замонам,
Бале, ба мотами ноз омадам, салом, азизам.
Агар, ки пардаи ҷонат ба ларзиш омада бошад,
Чу Зухра парданавоз омадам, салом, азизам.
Бараҳна гаштаму дилро зи сина ҳай кардам,
Ба фош кардани роз омадам, салом, азизам.
Агар ба чашми ту зиштам, ба ҷои хусн пазирай,
На чун бутони Тароз омадам, салом, азизам.
Ало набудаву норафтаву наомадаи ман,
Салом, сӯи ту боз омадам, салом, азизам.

دوباره سوی تو باز آمدم، سلام، عزیزم،
دوباره زمزمه ساز آمدم، سلام، عزیزم.
بیخش بی محلی غروب غنچه سرخم،
که صبح، وقت نماز آمدم، سلام، عزیزم.
برای کعبه رو نیمه ره، برای دل تو.
چو ارمغان حجاز آمدم، سلام، عزیزم
من اصل معجزه بودم، که چشم غیر درآمد،
کنون ز راه مجاز آمدم، سلام، عزیزم.
نگاه من ز نگاه کسی سلام رسان است،
به چشم چشم گداز آمدم، سلام، عزیزم.
چه گونه ناز فروشم، که زیر کفش زمانم،
بلی، به ماتم ناز آمدم، سلام، عزیزم.
اگر، که پرده جانت به لرزش آمده باشد،
چو زهره پرده نواز آمدم، سلام عزیزم.
برهنه گشتم و دل را ز سینه هی کردم،
به فاش کردن راز آمدم، سلام، عزیزم.
اگر به چشم تو زشتم، به جای حسن پذیرای،
نه چون بتان طراز آمدم، سلام، عزیزم.
الا نبوده و نارفته و نیامده من،
سلام، سوی تو باز آمدم، سلام، عزیزم

Дуи дубора ба дунё салом мегӯям,
Ба офтобу ба дарё салом мегӯям.
Дилам чу хуччати сурхи баҳор пеши шумост,
Ба муҳри он гули мино салом мегӯям.
Баҳортар зи баҳорам миёни чиллаи дай,
Ба ғунча-ғунча таманно салом мегӯям.
Ба эҳтироми нигоҳи ханӯз шаффофат
Ба субҳи оинаполо салом мегӯям.
Ғубори пастхами сифлагон бияфшондам,
Ба он баланду мубарро салом мегӯям.
Зи чашми наҳспазирон умеди хайрам нест,
Ба чашми нағзпазирон салом мегӯям.
Ба килки айб раҳи килки ғайб натвон баст,
Ба дасти ёрии боло салом мегӯям.
Бипурс тарчумаи ишқро зи кафтарҳо,
Ба масчиду ба калисо салом мегӯям.
Дусад алайки ту омад ба як саломи ман,
Ба лутфҳои Таъоло салом мегӯям.
Ба шодбоди ту, эй ваҳйи ҷовидонаи ишқ,
Ба зиндагию ба фардо салом мегӯям.

دوی دوباره به دنیا سلام می گویم،
به آفتاب و به دریا سلام می گویم.
دلم چو حجت سرخ بهار پیش شماست،
به مهر آن گل مینا سلام می گویم.
بهارتر ز بهارم میان چله دی،
به غنچه غنچه تمنا سلام می گویم.
به احترام نگاه هنوز شفاقت
به صبح آینه پالا سلام می گویم .
غبار پست خم سفلگان بیفشاندم،
به آن بلند و مبرا سلام می گویم.
ز چشم نحس پذیران امید خیرم نیست،
به چشم نغز پذیران سلام می گویم.
به کلک عیب ره کلک غیب نتوان بست،
به دست یاری بالا سلام می گویم.
بپرس ترجمه عشق را ز کفترها،
به مسجد و به کلیسا سلام می گویم.
دو صد علیک تو آمد به یک سلام من،
به لطف های تعالی سلام می گویم.
به شادباد تو، ای وحی جاودانه عشق،
به زندگی و به فردا سلام می گویم.

Дидори нотасвири ту дар сарнавиштам шуд рақам,
 Ҳафт осмон дур аз манӣ, эй н-омада ин як қадам.
 Дилро насиҳат мекунам, осуда шав, эй тундҷӯш,
 Тақвиро кун эҳтиром, чун рӯди обонӣ мадам.
 Качрав агар ҳаҷрав шавад, як ном ўро нав шавад,
 Аз нав ҳаром ояд бурун, гарчи дарояд дар Ҳарам.
 Гӯянд, эй бесабзҷайб, ин сабзҳарфиҳо чаро,
 Девонай, девонагон гарданд бе фикри дирам.
 Беҳуда андар хокиён халлоқиятро чустай,
 Нашнохтӣ, нашнохтӣ боре самадро аз санам.
 Баъд аз ҳазору як шикаст бояд зи сифр оғоз ёфт,
 Ҳарчанд дар дил чаппа шуд сад орзуи муҳташам.
 Обод гаштам ё табоҳ, оҳ, эй табиби қонпаноҳ,
 Парҳези нав фармо маро, парҳез аз истеъмоли ғам.

دیدار ناتصویر تو در سرنوشتم شد رقم،
هفت آسمان دور از منی، ای نآمده این یک قدم.
دل را نصیحت می کنم، آسوده شو، ای تندجوش،
تقویم را کن احترام، چون رود آبانی مدم.
کجرو اگر حجرو شود، یک نام او را نو شود،
از نو حرام آید برون، گرچه درآید در حرم.
گویند ای بی سبزجیب، این سبزحرفی ها چرا،
دیوانه ای، دیوانگان گردند بی فکر درم،
بیهوده اندر خاکیان خلاقیت را جسته ای،
شناختی، شناختی باری صمد را از صنم.
بعد از هزار و یک شکست باید ز صفر آغاز یافت،
هرچند در دل چپّه شد صد آرزوی محتشم.
آباد گشتم یا تباه، آه، ای طیب جان پناه.
پرهیز نو فرما مرا، پرهیز از استعمال غم.

Хазонак шуд, хазонак шуд магар гелоси гардун ҳам,
 Дубора кор хоҳад кард оё чархи ворун ҳам?
 Кучо захҳокзори шабдарунҳоро барандозад
 Агар аз теги қулла баршавад гурзи Фаридун ҳам.
 Дигар аз ҳошия берун қалам ҳам як қадам нагзошт,
 Сахарчӯшии дил бигзашт, шабсайру шабехун ҳам.
 Магар инсон тавонад буд то фардои растохез
 Кабӯтарвора хуррам ҳам, санавбаргуна мавзун ҳам.
 Аҷал баҳри наҷот омад, аҷал н-омад, ҳаёт омад,
 Вагарна, ишқ ҳам мемурд, ҳатто ишқи Маҷнун ҳам.
 Хитоби ман фақат бар туст, эй инсони оянда,
 Ки баҳри рафтагон мафҳуми «Фардо» нест, «Акнун» ҳам.
 Дар ин садсолагӣ бо ишқ паймон бастаам, маъзур,
 Гар аз рӯи шариат нест ин, аз рӯи қонун ҳам.

خزانک شد، خزانک شد مگر گیلای گردون هم،
دوباره کار خواهد کرد آیا چرخ وارون هم.
کجا ضحاکزار شب درون ها را براندازد
اگر از تیغ قلّه بر شود گرز فریدون هم.
دگر از حاشیه بیرن قلم هم یک قدم نگذاشت،
سحر جوشی دل بگذشت، شب سیر و شبیخون هم.
مگر انسان تواند بود تا فردای رستاخیز
کبوترواره خرم هم، صنوبرگونه موزون هم.
اجل بهر نجات آمد، اجل نامد، حیات آمد.
وگرنه عشق هم می مُرد، حتی عشق مجنون هم .
خطاب من فقط بر توست، ای انسان آینده.
که بهر رفتگان مفهوم "فردا" نیست، "اکنون" هم.
در این صدسالگی با عشق پیمان بسته ام، معذور.
گر از روی شریعت نیست این، از روی قانون هم.

Чун ба анҷум чилваи пинҳон кунам,
Халкро бори дигар ҳайрон кунам.
Бо нигоҳе ҳафт пирохан дарам,
Осмонро таҳ ба таҳ урён кунам.
Чун ту натвонам кулоҳи сурхро
Дар сари офоқ андармон кунам.
Чун самои дай дури сурхам, ки ҳаст,
Чанд дар чилди садаф пинҳон кунам.
То ба ин дам хидмати чин кардаам,
Дигар акнун чокарии ҷон кунам.
Ҳар гунахро тавба чуброн мекунад,
Тавбаро ман бо гунаҳ чуброн кунам.
Офтобо, кош, алло, гӯиям,
Гар ба асри шаст ҳам тилфон кунам.
Бар дили ман рухсати таътил нест,
Нав ба нав бо орзу паймон кунам.

چون به انجم جلوۀ پنهان کنم،
خلق را بار دگر حیران کنم.
با نگاهی هفت پیراهن درم،
آسمان را ته به ته عریان کنم.
چون تو نتوانم کلاه سرخ را
در سر آفاق اندرمان کنم.
چون سمای دی در سرخم، که هست،
چند در جلد صدف پنهان کنم.
تا به این دم خدمت جن کرده ام.
دیگر اکنون چاکری جان کنم.
هر گنه را توبه جبران می کند،
توبه را من با گنه جبران کنم.
آفتابا، کاش، الا گویی ام،
گر به عصر شصت هم تلفان کنم.
بر دل من رخصت تعطیل نیست،
نو به نو با آرزو پیمان کنم.

Рӯзе даруни вожаи ишқ ошён кунам,
Яъне, ки ишқро зи ҳузурам ҷавон кунам.
Рӯзе баландтар равам аз чашмдори ту,
Оре, зи ишқи авҷрават нардбон кунам.
Бигзар зи панчара, ки гули арғувон канӣ,
Дилро шинос, агар суҳан аз арғувон кунам.
Бодам, ки ҳар дақиқа ба ҳар сӯй мевазам,
Фармудай Худой чӣ бошад, ҳамон кунам.
Эй бенишон, алайк бигӯ бар саломи ман,
Одреси худ навис, паёме равон кунам.
Эй беҳтарин баҳонаи будан, ҳамеша бош!
Дар сарҳади ҳаёт туро марзбон кунам.

روزی درون واژه عشق آشیان کنم،
یعنی، که عشق را ز حضورم جوان کنم.
روزی بلندتر روم از چشمدار تو،
آری، ز عشق اوجروت نردبان کنم.
بگذر ز پنجره، که گل ارغوان گنی،
دل را شناس، اگر سخن از ارغوان کنم.
بادم که هر دقیقه به هر سوی می وزم.
فرموده خدای چه باشد، همان کنم.
ای بی نشان علیک بگو بر سلام من،
آدریس خود نویس، پیامی روان کنم.
ای بهترین بهانه بودن همیشه باش!
در سرحد حیات ترا مرزبان کنم.

Рангам канад, чу бар рухи сабзат ниғаҳ кунам,
Сабзам зи нав, чу ёди ту дар тирамаҳ кунам.
Мисли шабаҳ ту мегузарӣ аз раҳи хаёл,
То кай фиреби хеш дар ин кӯрараҳ кунам?
Бар осмон парам, ки ба сӯи дилат равон
Тири ситораҳо зи фалахмони маҳ кунам.
Минқор мезанад қалами ман чу мурғаке
Дар сафҳаҳои дил, ки ба номат сияҳ кунам.
Эй гавҳари ягона, ба дарёи чашми худ
Охир туро зи чашми бади кас панаҳ кунам.

رنگم کند چو بر رخ سبزت نگه کنم،
سبزم ز نو، چو یاد تو در تیره مه کنم.
مثل شبه تو می گذری از ره خیال،
تا کی فریب خویش در این کوره ره کنم
بر آسمان پرّم که به سوی دلت روان
تیر ستاره ها ز فلخمان مه کنم
منقار می زند قلم من چو مرغی
در صفحه های دل، که به نامت سیه کنم.
ای گوهر یگانه، به دریای چشم خود
آخر ترا ز چشم بد کس پنه کنم

Раҳам намо, ки зи доми ҷаҳон раҳониям,
 Фақат ба Туст умедам, ки метавониям.
 Ман аз ту ҷоизаи беҳтарин пазируфтам,
 Ки додай зи азал партави ниҳониям.
 Баҳорро набар, эй қосиди сабоҳатбахш,
 Аз ин гули шафақовези осмониям.
 Маро ба гул, ки бадомӯз кардай, биштоб,
 Агар набурдай аз ёди худ нишониям.
 Дигар раҳо нашав аз ҳалқаи рабони ман,
 Ки ман даричаи бозе ба бекарониям.
 Адӯ ба пасти тухмат маро ҳавола кунад,
 Ту нардбони баланди наҷот мониям.
 Биҳил бикун, ки сипосат нагуфтаам, аммо
 Дар иртифои сафо боз менишониям.
 Гуноҳи ўст, ки бар ман дусад гунаҳ бастаст,
 Гуноҳи ман, ки сазовори бадгумониям.
 Бимон, ҳамеша бимон, эй саодати улвӣ,
 Фурӯғи лоятаноҳии зиндагониям.

رَهَمَ نما، که ز دام جهان رهانیم،
فقط به توست امیدم که می توانیم.
من از تو جایزهٔ بهترین پذیرفتم،
که داده ای ز ازل پرتو نهانیم.
بهار را نبر ای قاصد صباحت بخش.
از این گل شفق آویزِ آسمانیم.
مرا به گل که بدآموز کرده ای، بشتاب.
اگر نبرده ای از یاد خود نشانیم.
دگر رها نشو از حلقهٔ ربایش من،
که من دریچهٔ بازی به بی کرانیم.
عدو به پستی تهمت مرا حواله کند.
تو نردبان بلند نجات مانیم.
بحل بکن، که سپاست نگفته ام، اما
در ارتفاع صفا باز می نشانیم.
گناه اوست که بر من دوصد گنه بسته ست،
گناه من، که سزاوار بدگمانیم.
بمان، همیشه بمان، ای سعادت علوی،
فروغ لایتناهی زندگانیم.

Рехт бар хотираи ёсуманӣ субҳнамам,
Раст аз хошияҳо сурмаи чашми қаламам.
Буданам чист дар ин хомушии бечарақа,
Ҳастии гумшудаам, хандахариши адамам.
Чӣ заифона, чӣ гунгона, чӣ номардона
Сар фуруварда ба ин бохтани дам ба дамам.
Бо чӣ нозам, ки дигар мояи нозам ҳам нест,
Бо чӣ фаҳрам? Ба сафолин шудани Ҷоми Ҷамам?!
Гуфта будам, ба баҳорон нарасам, лек расид
Гули олуча ба табрики шикасти қасамам.
Охир, эй сурати рӯҳонии дар парда ниҳон,
Теги чарроҳи ту бояд, ки барояд аламам.
Ишқ! Номи ту дигарбора барам ё набарам,
Зиндагӣ! Боз шамими ту шамам ё нашамам?!

ریخت بر خاطره یاسمنی صبح نمم،
رست از حاشیه ها سرمه چشم قلمم.
بودنم چیست در این خامشی بی جرقه،
هستی گمشده ام، خنده خریش عدمم
چه ضعیفانه، چه گنگانه، چه نامردانه
سر فرآورده به این باختن دم به دمم،
با چه نازم که دگر مایه نازم هم نیست،
با چه فخرم؟ با سفالین شدن جام جمم.
گفته بودم، به بهاران نرسم لیک رسید،
گل آلوچه به تبریک شکست قسمم.
آخر، ای صورت روحانی در پرده نهان،
تیغ جراح تو باید، که برآید المم.
عشق! نام تو دگر باره برم یا نبرم،
زندگی! باز شمیم تو شمم یا نشمم؟!

Зи ҷаҳони пуршаётин биравам, дигар наёям,
Шунавам дуои Ёсин, биравам, дигар наёям.
Бифишонда дасту доман ба нишоти сабз будан,
Ба тамоми мадҳу нафрин, биравам, дигар наёям.
Ба кучо, ки пой монам, бинихад фалак тилисме,
Зи фиреби ин сияҳкин, биравам, дигар наёям.
Чу ба ҷони ташнаи ман нарасид пайки Фарҳод,
Биравам ба хоби ширин, биравам, дигар наёям.
Ба тулӯи субҳи минӯ, ба тавофи себи мамнӯъ,
Ба саломи ёсу насрин биравам, дигар наёям.
Зиҳй он дами хучаста, ки мани қафасшикаста
Пури нағмаҳои нӯшин, биравам, дигар наёям.

ز جهان پرشیاطین بروم دگر نیایم،
شنوم دعای یاسین بروم دگر نیایم.
بفشانده دست و دامن به نشاط سبز بودن،
به تمام مدح و نفرین بروم دگر نیایم.
به کجا که پای مانم بنهد فلک طلسمی،
ز فریب این سیه کین بروم دگر نیایم.
چو به جان تشنه من نرسید پیک فرهاد،
بروم به خواب شیرین بروم دگر نیایم.
به طلوع صبح مینو به طواف سیب ممنوع،
به سلام یاس و نسرین بروم دگر نیایم.
زهی آن دم خجسته، که من قفس شکسته،
پر نغمه های نوشین، بروم دگر نیایم

Шаст занам бар офтоб, нур шикор мекунам,
Бегила мезиям дигар, шукри баҳор мекунам.
Чист давоми буданам, бохтану рабуданам,
Кам шудану фузуданам, тарки шумор мекунам.
Чун қади пири кӯжпушт ҳам зада бому дар маро,
Чанди дигар ба Каҳкашон гашту гузор мекунам.
Бо ҳама айб агар ҳанӯз бар ҳасади ту лоиқам,
Даст бидеҳ, рақиби ман, бо ту канор мекунам.
Ишқ, наё, наё, наё, ишқ, нарав, нарав, нарав,
Бо ту чӣ кор мекунам, бе ту чӣ кор мекунам.
Панҷараи мижа кушо, атсаи ёсуман шунав,
Мераваму нафас – нафас субҳ нисор мекунам.
Эй ту таваллуду завол в-эй ту таназзулу камол,
Сӯи ту роҳ мебарам в-аз ту фирор мекунам.

شست زنم بر آفتاب، نور شکار می کنم،
بی گله می زیم دگر، شکر بهار می کنم.
چیست دوام بودنم باختن و ربودنم،
کم شدن و فرودنم، ترک شمار می کنم.
چون قد پیرکوژ پشت خم زده بام و در مرا،
چند دگر به کهکشان گشت و گذار می کنم.
با همه عیب اگر هنوز بر حسد تو لایقم،
دست بده رقیب من با تو کنار می کنم.
عشق، نیا، نیا، نیا، عشق، نرو، نرو، نرو،
با تو چه کار می کنم، بی تو چکار می کنم.
پنجره مژه کشا عطسه یاسمن شنو،
می روم و نفس نفس صبح نثار می کنم.
ای تو تولد و زوال وی تو تنزل و کمال،
سوی تو راه می برم، وز تو فرار می کنم.

Ишқ марг аст ва ё фотиҳаи мелодам,
Мурдаму зинда шудам, гӯй муборакбодам.
Бар абас бар туи бемехртарин таъна задам,
Ки чаро дӯст надорию накардӣ ёдам.
Худ сазовор набудам, ки маро ёд кунанд,
Ба муридӣ нарасидам, ки диҳанд иршодам.
Дили бахшандаи ман арзи иродат дорад
Ба ҳамон дида, ки нодида гирифт эродам.
Бетафовут нафишон даст ба ояндаи ишқ,
Марҳамат кун, бинамо бештар истибдодам.
Дигарон санг фиканданду ту як шоҳаи гул,
Ман на аз санг, ки аз зарбаи гул афтодам.
Лаззати лоятаноҳӣ ба ман аз ҳаҷр омад,
Хӯрдаам оби бақоро зи кафи чаллодам.
Ҳеч кас хубтар аз Ҳофизи шӯрида нагуфт:
«Ман аз он рӯз, ки дар банди туам, озодам».

عشق مرگ است و یا فاتحهٔ میلادم،
مُردم و زنده شدم گوی مبارک بادم.
بر عبث بر توی بی مهرترین طعنه زد،
که چرا دوست نداری و نکردی یادم،
خود سزاوار نبودم که مرا یاد کنند.
به مریدی نرسیدم، که دهند ارشادم.
دل بخشندهٔ من عرض ارادت دارد،
به همان دیده، که نادیده گرفت ایرادم.
بی تفاوت نفشان دست به آیندهٔ عشق،
مرحمت کن، بنما بیشتر استبدادم.
دگران سنگ فکندند و تو یک شاخهٔ گل،
من نه از سنگ، که از ضربهٔ گل افتادم.
لذت لایتناهی به من از هجر آمد،
خورده ام آب بقا را ز کف جلادم.
هیچ کس خوب تر از حافظ شوریده نگفت:
«من از آن روز، که در بند توام، آزادم».

Қасам ба номи баҳорон, ки ман аз они туам,
Чӣ теғ мезанӣ ай ҷони ман, ки ҷони туам.
Қасам ба ашки ситора, ки ман гули себам,
Чу шабнам о ба канорам, ки ошёни туам.
Чӣ меҳрҳо, ки ту кардӣ нисори бегона,
Ба ман ту хашм гирифтию меҳрубони туам.
Ба ростӣ, ки ту гоҳи бадӣ шабеҳи манӣ,
Чунон ки ман гаҳи некӯиям ба сони туам.
Зи хокиён чу бадат мерасад, садоям кун,
Ки ман фариштаи танҳои осмони туам.
Ту охирин асари нур дар ғуруби манӣ,
Ман охирин нафаси сабз дар хазони туам.

قسم به نام بهاران، که من از آن توام،
چه تیغ می زنی ای جان من، که جان توام.
قسم به اشک ستاره، که من گل سیبم،
چو شبنم آ به کنارم، که آشیان توام.
چه مهرها، که تو کردی نثار بیگانه،
به من تو خشم گرفتی و مهربان توام.
به راستی که تو گاه بدی شبیه منی،
چنانکه من گه نیکویی ام بسان توام.
ز خاکیان چو بدت می رسد، صدایم کن،
که من فریشته تنهای آسمان توام.
تو آخرین اثر نور در غروب منی،
من آخرین نفس سبز در خزان توام.

Кош, аз фалсафаҳо барканаму сода шавам,
Яшти гул хонаму ҳамқисмати шаббода шавам.
Зиндагӣ шодии худро, ки дарег аз ман дошт,
Ба пазируфтани ғамҳои вай омода шавам.
Буданам оинае буд, ки зангор гирифт,
Ку зудояндаи зангор, ки озода шавам.
Чода охир шуду ҷуз ҳеч дар анбонам нест,
Дер бошад, ки раҳомӯзи дигар чода шавам.
Ту хидоят бикун, эй дӯст, ки шокир гардам,
Баъд аз ин бўсагузори руҳи саччода шавам.
Манам он қуфли дари роз, ки кудаш донӣ,
Ба ҳама баста шавам, баҳри ту бикшода шавам.

کاش از فلسفه ها برکنم و ساده شوم،
یشت گل خوانم و هم قسمتِ شبّاده شوم.
زندگی شادی خود را، که دریغ از من داشت،
به پذیرفتن غم های وی آماده شوم،
بودنم آینه ای بود، که زنگار گرفت،
کو زداینده زنگار، که آزاده شوم.
جاده آخر شد و جز هیچ در انبانم نیست،
دیر باشد، که رهاموز دگر جاده شوم.
تو هدایت بکن، ای دوست، که شاکر گردم،
بعد از این بوسه گذار رخ سجاده شوم.
منم آن قفل درِ راز، که گودش دانی،
به همه بسته شوم، بهر تو بکشاده شوم.

Кучо донам, ки охир аз кучоям,
 Ту медонӣ маҳалли мубтадоям.
 Мазан панча, ки хассос офаридӣ
 Пиёнуям, гиторам, уду ноям.
 Чаро як шаъшаа нурам надодӣ,
 Зи обу гил сириштӣ муҳтавоям.
 Худочон, бўсамат аз дур, аз дур,
 Чӣ бепосух нишинӣ бар чароям.
 На аз таквими гулҳои баҳорам,
 Гули обонам, аммо дерпоям.
 Чу Будо зери нахле менишинам,
 Зи кайди меҳру нафринҳо раҳоям.
 Дар ин шаҳре, ки як сомеъ надорам,
 Ба дунболи чӣ мегардад садоям?
 Каломам шарқию фикрам фарангӣ,
 Ацибам, куҳнадӯзи навгароям.
 Касе омад, паси дар по ба по зад,
 Бигӯ, охир, лаби бемарҳабоям:
 Бифармо, қосиди хуршедпайғом,
 Чӣ овардӣ, чӣ овардӣ бароям?
 Бифармо, зиндагӣ, эй пайки фардо,
 Ба ташрифи ту дарро мекушоям.

کجا دانم، که آخر از کجایم،
تو می دانی محل مبتدایم.
مزن پنجه، که حساس آفریدی
پیانویم، گتارم، عود و نایم .
چرا یک شیشه نورم ندادی،
ز آب و گل سرشتی محتوایم.
خداجان، بوسمت از دور، از دور،
چه بی پاسخ نشینی بر چرایم.
نه از تقویم گل های بهارم،
گل آبانم، اما دیرپایم.
چو بودا زیر نخلی می نشینم،
ز قید مهر و نفرین ها رهایم.
در این شهری، که یک سامع ندارم،
به دنبال چه می گردد صدایم.
کلامم شرقی و فکرم فرنگی،
عجیبم، کهنه دوز نوگرایم.
کسی آمد، پس در پا به پا زد،
بگو آخر لب بی مرحبایم:
بفرما، قاصد خورشیدیغام،
چه آوردی، چه آوردی برایم.
بفرما، زندگی، ای پیک فردا،
به تشریف تو در را می کشایم.

Мавчи гул дар канор меоям,
Бо дигар рангу бор меоям.
Ихтиёрам ба дасти гардунҳост,
Чун ту беихтиёр меоям.
Худ надонам, ки бар сарои дудар
Аз кучо, бо чӣ кор меоям.
Панҷумин фасли умри ман, ки расад,
Тозатар аз баҳор меоям.
Бояд ин лаҳза табли ҳастӣ зад,
Ман, ки фурсатшумор меоям.
Ту магар, ки ду бор меой,
Ман магар, ки ду бор меоям.
Тавба иксири навҷавонии мост,
Бо гуноҳи қатор меоям.
Бар ту хоно, ба хеш нохоно
Мисли хатти ғубор меоям.
Охир, эй будаи нобудаи ман,
Бо ту рӯзе дучор меоям.

موج گل در کنار می آیم،
با دگر رنگ و بار می آیم.
اختیارم به دست گردون هاست،
چون تو بی اختیار می آیم.
خود ندانم، که بر سرای دو در
از کجا، با چه کار می آیم.
پنجمین فصل عمر من، که رسد،
تازه تر از بهار می آیم.
باید این لحظه طبل هستی زد،
من، که فرصت شمار می آیم.
تو مگر، که دو بار می آیی.
من مگر، که دو بار می آیم.
توبه اکسیر نوجوانی ماست،
با گناه قطار می آیم.
بر تو خوانا، به خویش ناخوانا
مثل خطّ غبار می آیم .
آخر، ای بوده نبوده من،
با تو روزی دچار می آیم.

Меравад ба номи ту номаи навирсолам,
Эй ба номи ту пайванд орзуву омолам.
Он азиз мепурсад: чандсолай, эй дӯст,
Аз ҳама ҷавонам ман в-аз ҳама куҳансолам.
Пеши роҳи ман баста сад қаторай таҳсин,
Сад ҳазор лаънат ҳам медавад зи дунболам.
Он табиби обу гил чораам намесозад
В-он табиби ҷону дил оғаҳ аст аз ҳолам.
То зи ғайб нозил шуд як қалам ба дасти ман,
Беқалам бишуд хоно бар ҳама хату холам.
Шарҳи ин муамморо чун диҳам, ки ҳайронам,
Пеши халқ гӯям, пеши Ту фақат лолам.
Ҷамъу тарҳи ман нашмар, чунки ҳарду ҳамвазнанд,
Ҳар қадар, ки аз хокам, он қадар зи салсолам.

می رود به نام تو نامه نو ارسالم،
ای به نام تو پیوند آرزو و آمالم.
آن عزیز می پرسد: چند ساله ای، ای دوست،
از همه جوانم من وز همه کهن سالم.
پیش راه من بسته صد قطاره تحسین،
صد هزار لعنت هم می دود ز دنبالم.
آن طبیب آب و گل چاره ام نمی سازد
و آن طبیب جان و دل آگه است از حالم.
تا ز غیب نازل شد یک قلم به دست من،
بی قلم بشد خوانا بر همه خط و خالم.
شرح این معما را چون دهم، که حیرانم،
پیش خلق گویایم، پیش تو فقط لالم.
جمع و طرح من نشمر، چونکه هر دو هم وزنند،
هر قدر، که از خاکم آنقدر ز صلصالم.

На дил ба фикри ман асту на ман ба ёди ваям,
Дигар зи ишқ намесӯзад устухони наям.
Ба хасм гӯ, ки мани рафта боз меоям,
Ҳазорбора, ки чорӯб мезанӣ зи паям.
Чу ишқ рафт, шаҳодат кӣ медиҳад дигар,
Ба ин ҳақиқати ботил, ки ман ҳанӯз ҳаям?
Ҳазор сол бихонӣ фақат муқаддимаам,
Ба як ниғаҳ накунад чашми фотеҳи ту таям.
Ҳанӯз лолаякам монда зери теппаи барф,
Агарчи дар назарат беҳаёттар зи даям.

نه دل به فکر من است و نه من به یاد ویم،
دگر ز عشق نمی سوزد استخوان نیم.
به خصم گو، که من رفته باز می آیم.
هزارباره، که جاروب می زنی ز پیم.
چو عشق رفت، شهادت که می دهد دیگر،
به این حقیقت باطل، که من هنوز هیم.
هزار سال بخوانی فقط مقدمه ام.
به یک نگه نکند چشم فاتح تو طیم.
هنوز لالیکم مانده زیر تپه برف،
اگر چه در نظرت بی حیات تر ز دیم.

Дӯст туй, туй, туй ҷоизаи самоиям,
Ишк, туй, туй, туй давлати кибриёиям.
Бо гулу обу осмон, бо туву бо ҳама ҷаҳон
Чанд давом мекунад фурсати ошноиям?
Чанд баҳор ҳасту бас булбулию гулии мо,
Эй гули бебадал, бидеҳ қудрати навсароиям.
Баргу навои ту дигар, баргу навои ман дигар,
Раҳм чӣ мекунӣ, макун бар ману бенавоиям.
Ҳаммаҳали ситораҳо, ҳамдеҳи моҳвораҳо,
Кистию кучоӣ, ошиқи нокуҷоиям?
Баски ту рашки Ҳотамӣ, фасли ғулувви хуррамӣ
Себаки сурх оварӣ ҳадя ба рӯнамоиям.

دوست تویی، تویی، تویی، جایزه‌ سمایی ام.
عشق تویی، تویی، تویی، دولت کبرایی ام.
با گل و آب و آسمان، با تو و با همه جهان
چند دوام می کند فرصت آشنایی ام.
چند بهار هست و بس بلبل و گلی ما،
ای گل بی بدل، بده قدرت نوسرایی ام.
برگ و نوای تو دگر، برگ و نوای من دگر،
رحم چه می کنی، مکن بر من و بی نوایی ام.
هم محل ستاره ها، هم ده ماهواره ها،
کیستی و کجایی ای، عاشق نا کجایی ام.
بس که تو رشک حاتمی، فصل غلو خرمی
سیبک سرخ آوری هدیه به رونمایی ام

Ҳанӯз ҳастаму аз буданам аҷаб дорам,
Хушо, ки ҳастию бар ҳастиям сабаб дорам.
Ба дом мондаам, аммо зи дард мерақсам,
Ба эҳтироми ту, эй зиндагӣ, тараб дорам.
Ба офтоб ручӯи дубора хоҳам кард,
Мане, ки решаи имон ба умқи шаб дорам.
Ба зери сояи обон, ки мева кард ғуруб,
Ҳанӯз ҳавсалаи чидани рутаб дорам.
Дигар ба маҳфили сарди шумо намеоям,
Ба он хунукнафасон узр гӯ, ки таб дорам.
Биё, ба чашми шаболуди ман гузоре кун,
Ки ман ба чашми фурӯзонфари ту гап дорам.
Салом, ишқ, салом, эй ҷавонаи гандум,
Алайки сабзи туро аз Худо талаб дорам.

هنوز هستم و از بودنم عجب دارم،
خوشا، که هستی و بر هستیم سبب دارم.
به دام مانده ام، اما ز درد می رقصم،
به احترام تو، ای زندگی طرب دارم.
به آفتاب رجوع دوباره خواهم کرد،
منی، که ریشه ایمان به عمق شب دارم.
به زیر سایه آبان، که میوه کرد غروب،
هنوز حوصله چیدن رطب دارم.
دگر به محفل سرد شما نمی آیم
به آن خنک نفسان عذرگو، که تب دارم.
بیا به چشم شب آلود من گذاری کن،
که من به چشم فروزانفر تو گپ دارم.
سلام عشق، سلام ای جوانه گندم،
علیک سبز ترا از خدا طلب دارم.

Ман бо баҳор робитаи сабз ёфтам,
Бе ихтиёр робитаи сабз ёфтам.
Мухри се ҳарф дар лаби худ бо лабони чӯ
Аз ҳар канор робитаи сабз ёфтам.
Инак, чаҳор хонаи дилро кушодам,
Бо ту чаҳор робитаи сабз ёфтам.
Хуршедрашҳа шуд ниғаҳи нағзбини ман,
Бо мӯру мор робитаи сабз ёфтам.
То мекунам риояи қонуни ғунчаҳо,
Бо неши хор робитаи сабз ёфтам.
Ояндаро чӣ фол кушоям, ки ҳолиё
Бо дӯшу пор робитаи сабз ёфтам.
Чун печакам, ки бо тани шодоби зиндагӣ
Тори ба тор робитаи сабз ёфтам.
Бо ҳар сулули ошиқи худ бо сулули субҳ
Ман сад ҳазор робитаи сабз ёфтам.

من با بهار رابطه سبز یافتم،
بی اختیار رابطه سبز یافتم.
مهر سه حرف در لب خود با لبان جوی،
از هر کنار رابطه سبز یافتم.
اینک چهار خانه دل را کشاده ام،
با تو چهار رابطه سبز یافتم.
خورشید رشحه شد نگه نغزین من،
با مور و مار رابطه سبز یافتم.
تا می کنم رعایه قانون غنچه ها،
با نیش خار رابطه سبز یافتم.
آینده را چه فال کشایم که حالیا،
با دوش و پار رابطه سبز یافتم.
چون پیچکم که با تن شاداب زندگی،
تار به تار رابطه سبز یافتم.
با هر سلول عاشق خود با سلول صبح،
من صد هزار رابطه سبز یافتم

Қасам бар нӯшханди гул, ки ман ҳам омадам, рафтам,
 Ба чашми шуста чун луълӯи шабнам омадам, рафтам.
 Киям дар кофаристон - Нолаи мурғи шабовезе,
 Насими исавӣ ё охи Марям, омадам, рафтам.
 Чаҳон чун марди номаҳрам маро ноошно монд,
 Ба гӯши ӯ нагуфтам ҳарфи маҳрам, омадам, рафтам.
 Гаҳе гӯям, ки дунё чист? Чашми шодии будан!
 Гаҳе нолам, бар ин дар чун ба мотам омадам, рафтам.
 Малоикро ҳаёти ҷовидонӣ бетаманно кард,
 Аз он рашки малак будам, ки як дам омадам, рафтам.
 Паёми сабзи гандум бишнавед, эй қудсиён, аз ман,
 Сабабгори гуноҳи сабзи Одам омадам, рафтам.
 Дар ин шаҳре, ки оғӯши ту ўро босаодат кард,
 Ба дидори ту, эй хуршедмақдам, омадам, рафтам.
 Гузар аз панчара, ёкути сурхамро бигиру бин
 Тулӯи саъди номатро зи хотам, омадам, рафтам.

قسم بر نوشخند گل، که من هم آمدم، رفتم،
به چشم شسته چون لؤلؤی شب‌نم آمدم، رفتم.
کیم در کافرستان ناله مرغ شباویزی.
نسیم عیسوی یا آه مریم، آمدم، رفتم.
جهان چون مرد نامحرم مرا نا‌آشنایی ماند.
به گوش او نگفتم حرف محرم آمدم، رفتم.
گهی گویم که دنیا چیست؟ چشم شادی بودن!
گهی نالم، بر این در چون به ماتم آمدم، رفتم.
ملایک را حیات جاودانی بی‌تمنا کرد،
از آن رشک ملک بودم، که یک دم آمدم رفتم.
پیام سبز گندم بشنوید، ای قدسیان، از من،
سبب گار گناه سبز آدم آمدم، رفتم.
در این شهری، که آغوش تو او را باسعادت کرد،
به دیدار تو، ای خورشیدمقدم آمدم، رفتم.
گذر از پنجره، یاقوت سرخم را بگیر و بین،
طلوع سعد نامت را ز خاتم آمدم، رفتم.

Табрик бигӯ, ки то баҳор омадаам,
 Дар роҳ ба сад аҷал дучор омадаам.
 Дарёб, ки ин нахусташрифи ман аст,
 Дар асл агар ҳазор бор омадаам.
 Гургона дай омад, ки кунад садлаҳтам,
 Пирӯз зи байни корзор омадаам.
 Аз се маҳи бебаркии мардум ман ҳам
 Аз дил ба диле шараргузор омадаам.
 Чун ҳеч накардаам барои нафаре,
 Маълум нашуд, ки бо чӣ кор омадаам.
 Дай рафту ҳазор пушта мерос гузошт,
 Бо як рамақи ҷон зи мазор омадаам.
 Баски зи ду чашми ту иҷозат омад,
 Фардо шудаам, бурун зи пор омадаам.
 Борони ҳидоятам, ки бар оламиён
 Хоҳандаи баҳти бор-бор омадаам.

تبریک بگو، که تا بهار آمده ام،
در راه به صد اجل دچار آمده ام.
دریاب، که این نخست تشریف من است،
در اصل اگر هزار بار آمده ام.
گرگانه دی آمد، که کند صد لَختم،
پیروز ز بین کارزار آمده ام.
از سه مه بی برقی مردم من هم
از دل به دلی شرر گذار آمده ام.
چون هیچ نکرده ام برای نفری،
معلوم نشد، که با چه کار آمده ام.
دی رفت و هزار پشته میراث گذاشت،
با یک رمق جان ز مزار آمده ام.
بسکه ز دو چشم تو اجازت آمد،
فردا شده ام برون ز پار آمده ام.
باران هدایتم، که بر عالمیان،
خواهنده بخت بار بار آمده ام.

Ситора чӯ, ситора чӯ зи ҳар нигоҳи содаам,
Агарчи ман заминиям, вале ситоразодаам.
Ғурури ман ситорае, ки дар фарози кӯҳ буд,
Зи куллаи ғурури худ ба пой ту фитодаам.
Маранҷ агар ба хоҳишат ҷавоби рад гирифтаӣ,
Бихон ризояти маро зи чашми пурифодаам.
Агар шавӣ ту сарпаноҳ сари маро чу осмон,
Ба сӯят, осмони ман, кафи дуо кушодаам.
Агарчи ишқи ту маро нишон надод рӯзи хуш,
Насибу рӯзият кунад диле, ки бар ту додаам.

ستاره جو، ستاره جو ز هر نگاه ساده ام،
اگر چه من زمینی ام، ولی ستاره زاده ام.
غرور من ستاره ای، که در فراز کوه بود،
ز قلعه غرور خود به پای تو افتاده ام.
مرنج اگر به خواہشت جواب رد گرفته ای،
بخوان رضایت مرا ز چشم پر افاده ام.
اگر شوی تو سرپناه سر مرا چو آسمان،
به سویت آسمان من، کف دعا کشاده ام.
اگر چه عشق تو مرا نشان نداد روز خوش،
نصیب و روزیت کند دلی، که بر تو داده ام.

Ягонае чу ту дар ин дудар наёфтаам,
 Баробари ту касеро дигар наёфтаам.
 Ҳазор кардаму роҳе ба қалби бастаи ту-
 Ба он қазираи касногузар наёфтаам.
 Ба чор сӯ бидавидам ба фатҳи рӯҳи авом,
 Аз ин даводави ботил самар наёфтаам.
 Ба шаҳри мо кӣ харад кандӣ порсиямро,
 Ҳақо, ки муштариёни шакар наёфтаам.
 Ниёзманди шакарҳои хокмолавро
 Чӣ чои шаҳр, ки дар баҳру бар наёфтаам.
 Маро ба ақрабаи соатам мусобиқаест,
 Дар озмуни давидан зафар наёфтаам.
 Тулӯъ ҳам ки накардам, ғуруб ҳам накунам,
 Ман аз тулӯъу ғурубам хабар наёфтаам.
 Дигар зи чашми кӣ таҳмондаи нигаҳ чӯям,
 Чу чашмҳои ту соҳибназар наёфтаам.
 Шудам рафиқи раҳи ҳафт миллиард одам,
 Вале нишоне аз он як нафар наёфтаам.

یگانه ای چو تو در این دو در نیافته ام،
برابر تو کسی را دگر نیافته ام.
هزار کردم و راهی به قلب بسته تو-
به آن جزیره کس ناگذر نیافته ام.
به چار سو بدویدم به فتح روح عوام،
از این دوا دو باطل ثمر نیافته ام.
به شهر ما که خرد قند پاری ام را،
حقا، که مشتریان شکر نیافته ام.
نیازمند شکر های خاکمالم را
چه جای شهر، که در بحر و بر نیافته ام.
مرا به عقربه ساعتی مسابقه نیست،
در آزمون دویدن ظفر نیافته ام.
طلوع هم که نکردم، غروب هم نکنم،
من از طلوع و غروبم خبر نیافته ام.
دگر ز چشم که تهمانده نگه جویم،
چو چشم های تو صاحب نظر نیافته ام.
شدم رفیق ره هفت میلیارد آدم،
ولی نشانی از آن یک نفر نیافته ام.

Дар чадвали дил шуморро фаҳмидам,
 Дар гардиши хун фишорро фаҳмидам.
 Як фурсату як ғафлату як ҳасрат буд,
 Ин қоидаву қарорро фаҳмидам.
 Чун вақтхушӣ бо ҳама кас вақткушист,
 Ман фоидаи фирорро фаҳмидам.
 Сад нусрати тоза овар, эй оянда,
 Ҳоло, ки шикасти порро фаҳмидам.
 Дил шеъри чаҳорпораи улвӣ буд,
 Ман маънии ҳар чаҳорро фаҳмидам.
 Вақте ду китоби сабзро бикшодӣ,
 Шарҳи луғати баҳорро фаҳмидам.
 Дар сангтарин дили чаҳон ҳам охир
 Муסיқии чашмасорро фаҳмидам.
 Эй дуртарин, кунун миёни ману ту
 Афтодани сад ғуборро фаҳмидам.
 Дигар дами хеш бар дарун бигрифтам,
 Ширинии ин ниқорро фаҳмидам.
 Ҳар рӯзу шабам чоизаи раббонист,
 Ин раҳмати Кирдгорро фаҳмидам.

در جدول دل شمار را فهمیدم،
در گردش خون فشار را فهمیدم.
یک فرصت و یک غفلت و یک حسرت بود،
این قاعده و قرار را فهمیدم.
چون وقت خوشی با همه کس وقت گُشی است،
من فایده فرار را فهمیدم.
صد نصرت تازه آور، ای آینده،
حالا که شکست پار را فهمیدم
دل شعر چهار پاره علوی بود،
من معنی هر چهار را فهمیدم.
وقتی دو کتاب سبز را بکشادی،
شرح لغت بهار را فهمیدم.
در سنگ ترین دل جهان هم آخر
موسیقی چشمه سار را فهمیدم.
ای دورترین کنون میان من و تو،
افتادن صد غبار را فهمیدم.
دگر دم خویش بر درون بگرفتم،
شیرینی این نقار را فهمیدم.
هر روز و شبم جایزه ربانی است،
این رحمت کردگار را فهمیدم.

Ба чони ту, ки хичрон мекунад қатли таманноям,
 Давоми роҳро бо ёрии ёди ту паймоям.
 Агар рафтам, ҳазорон беҳтар аз ман боз меояд,
 Бале, беҳтар зи ман меояд, аммо ман намеоям.
 Саҳар шуд, атса зад хуршед дар он сӯи оина,
 Саҳар шуд, оқибат оина бикшоям, набикшоям.
 Ба ин хории хоколуди ман доман фишонду рафт,
 Бишуд маслуб дар арши ғурури худ Масеҳоям.
 Маро бар кишвари бешаб бибар, эй хусрави Машрик,
 Ки курси хоб ҳам метарсад аз шабҳои ялдоям.
 Дар ин оинаи чаппа ҳама зебову ман зиштам,
 Ба зери ғурфаи гардун ҳама чамбанду танҳоям.
 Ҳазорон сангҳои ҳосидонро бурд селобам,
 Фақат санги дили як меҳрубон барбаст маҷроям.
 Мабодо ғўямат, эй ишқ, дар дирӯзи ман мондӣ,
 Салом, эй навтареини ман, алайке ғў зи фардоям.

به جان تو، که هجران می کند قتل تمنایم،
دوام راه را با یاری یاد تو پیمایم.
اگر رفتم، هزاران بهتر از من باز می آید،
بلی بهتر ز من می آید، اما من نمی آیم.
سحر شد عطسه زد خورشید در آن سوی آئینه،
سحر شد عاقبت آئینه بکشایم نبکشایم.
به این خواری خاک آلود من دامن فشاند و رفت،
بشد مصلوب در عرش غرور خود مسیحایم.
مرا بر کشور بی شب ببر، ای خسرو مشرق،
که قرص خواب هم می ترسد از شب های یلدایم.
در این آئینه چپه همه زیبا و من زشتم،
به زیر غرّفه گردون همه جمعند و تنهایم.
هزاران سنگ های حاسدان را برد سیلابم،
فقط سنگ دل یک مهربان بریست مجرایم.
مبادا گویمت، ای عشق، در دیروز من ماندی،
سلام، ای نوترین من، علیکی گو ز فردایم.

Навои нишоте баровар зи торам,
 Ту, эй бозгашти сапеди баҳорам.
 Зи пайроҳаи сабзи чашми ту афтод
 Дубора ба самти ҷавонӣ гузорам.
 Зи фардову фардои дигар сухан гӯ,
 Раҳой деҳ аз қайди перору порам.
 Ман он оби чоҳам, ки бо акси моҳам,
 Бигӯ таҳният бо барори шикорам.
 Асар осий, хок зан бар сафоям,
 Агар қудсий, ғусл кун бо ғуборам.
 Зи фарҳанги оянда ҳарчанд рӯзе
 Сутурда шавад вожаи «дӯст дорам».
 Биё, навгаро бош, қалби қадимам,
 Ба маҷрои фардо туро месупорам.
 Баҳор омад, эй лолаи пушти қулла,
 Тулӯи ҷадиди туро интизорам.

نوای نشاطی برآور ز تارم،
تو ای بازگشت سپید بهارم.
ز پیراهه سبز چشم تو افتاد،
دو باره به سمت جوانی گذارم.
ز فردا و فردای دیگر سخن گو،
رهایی ده از قید پیرار و پارم.
من آن آب چاهم که با عکس ماهم،
بگو تهنیت با برار شکارم.
اگر عاصی، خاک زن بر صفایم،
اگر قدسی، غسل کن با غبارم.
ز فرهنگ آینده هرچند روزی،
سترده شود واژه "دوست دارم."
بیا، نوگرا باش، قلب قدیمم،
به مجرای فردا ترا می سپارم.
بهار آمد ای لاله پشت قله
طلوع جدید ترا انتظارم

Субх, субх, субх, набигрез аз ману дили нигаронам,
Ишқ, ишқ, ишқ, напарҳез аз тавофи каъбаи чоном.
Ёр, ёр, ёр, ало, ёр, эй наҷоти ҷони гирифттор,
Кай шавад, ки оиву гӯй: Омадам, туро бираҳонам.
Дур мешавӣ, зи назар дур, эй уқоби кӯҳи такаббур,
Чун шикори ту натавонист, ҳайфи абрувони камонам.
Ҳеч кас нахост кушояд ин дили варақ – варақамро,
Эй китоби нозили улвӣ, ман туро барои кӣ хонам?
Ҳар чиро, ки ҳақ бишумурдам, зиндагӣ бизад
хати бутлон,
Фарқи байни ботилу ҳақ чист, ростӣ, ханӯз надонам.
Ин на он манам, ки ту бинӣ, ин на он манам, ки ту донӣ,
Амр мекунад, ки чунин бош як мани дигар
зи ниҳонам.
Вақти рафта нам ту қадам неҳ бори охирин ба мулоқот,
Зиндагӣ, биё, ба руҳи ман ҳам бишав, ки бўса ситонам.

صبح، صبح، صبح نبگریز از من و دل نگرانم،
عشق، عشق، عشق نپرهیز از طواف کعبه جانم.
یار، یار، یار، الا یار ای نجات جان گرفتار،
کی شود که آیی و گویی: آمدم ترا برهانم.
دور می شوی، ز نظر دور، ای عقاب کوه تکبر،
چون شکار تو نتوانست حیف ابروان کمانم.
هیچ کس نخواست کشاید این دل ورق ورقم را،
ای کتاب نازل علوی، من ترا برای که خوانم.
هر چرا که حق بشمردم زندگی بزد خط بطلان
فرق بین باطل و حق چیست، راستی هنوز ندانم.
این نه آن منم، که تو بینی این نه آن منم، که تو دانی
امر می کند، که چنین باش یک من دگر ز نهانم.
وقت رفتنم تو قدم نه بار آخرین به ملاقات،
زندگی، بیا به رخ من خم بشو، که بوسه ستانم.

Салом, эй бӯи Қӯи Мӯлиёнам,
 Салом, эй пайки нав аз бостонам.
 Салом, эй ғунчапарварди баҳорам,
 Салом, эй нозпарварди хазонам.
 Муноҷоти сабоҳу вирди шабро
 Ба домони намозии ту хонам.
 Салом, эй лолае дар боми тифлӣ,
 Салом, эй ёдҳои арғувонам.
 Чаманпарварди ишқам, нағмазодам,
 Биҳиштиям, ки қудсиошёнам.
 Биёмад рӯзгори васли тоҷик,
 Ки якмаҷро бишуд дарёи ҷонам.
 Дарию порсию тоҷикиям,
 Ҳазоронсола дардери забонам.
 Ватанро мекунам оинадорӣ,
 Ки ман Сайхуну Вахшу Зарфишонам.
 Шабовези туям, эй мазҳари субҳ,
 Ватан ғӯяд гулӯи хунчаконам.
 Пас аз мурдан ҳам оҳанги ту дорам
 Ба нолишҳои нои устухонам.

سلام، ای بوی جوی مولیانم،
سلام، ای پیک نو از باستانم.
سلام، ای غنچه پرورد بهارم،
سلام، ای نازپرورد خزانم.
مناجات صبح و ورد شب را،
به دامن نمازی تو خوانم.
سلام، ای لاله ای در بام طفلی،
سلام، ای یادهای ارغوانم.
چمن پرورد عشقم نغمه زادم،
بهشتی ام، که قدسی آشیانم.
بیامد روزگار وصل تاجیک
که یک مجرا بشد دریای جانم.
دری و پارسی و تاجکی ام
هزاران ساله دردی را زبانم.
وطن را می کنم آینه داری
که من سیحون و خوش و زرفشانم .
شباویز توام ای مظهر صبح،
وطن گوید گلوی خونچکانم.
پس از مردن هم آهنگ تو دارم.
به نالش های نای استخوانم.

Биё, эй ишқи созанда, биё охир ба ёриям,
 Ки сармо зад зи чашми бад тану ҷони баҳориям.
 Сари мағрури ман охир фурӯ афтод дар болин,
 Чӣ сон дар рахти беморӣ шикебад беқарориям.
 Ба сад маҳмил ғам андар ғам ба пурсиш оядам ҳар дам,
 Намедонам, чиҳо бошад давоми интизориям.
 Ҳаромам бод хоби хуш, агар донам, ки дар дунё
 Ҳаёле ҳасту меарзад ба ин шабзиндадориям.
 Ҳаёти шамъ медидам дар ин торикии беишқ,
 Агар бо ваҳшати мурдан шабе танҳо гузориям.
 Бидеҳ дасти азизатро, зи ҳадди таб фароям бар,
 Ки симоб аст хаста аз уручи таббарориям.
 Киям ман, инс ё чинсам, парӣ ё деу иблисам,
 Ки чун уъчуба танҳоям, зи маҳфилҳо фирориям.
 Чунон бад дидаам худро, ки имдод аз ту меҳоҳам,
 Бимон, то монаму монад маҷоли дӯстдориям.

بیا ای عشق سازنده، بیا آخر به یاری ام،
که سرما زد ز چشم بد تن و جان بهاری ام.
سر مغرور من آخر فرو افتاد در بالین،
چسان در رخت بیماری شککید بی قراری ام.
به صد محمل غم اندر غم به پرسش آیدم هر دم،
نمی دانم چها باشد دوام انتظاری ام.
حرامم باد خواب خوش، اگر دانم که در دنیا،
خیالی هست و می ارزد به این شبزنده داری ام.
حیات شمع می دیدم در این تاریکی بی عشق،
اگر با وحشت مردن شبی تنها گذاری ام.
بده دست عزیزت را ز حد تب فرایم بر،
که سیماب است خسته از عروج تب برآری ام.
کیم من، انس یا جنسم، پری یا دیو و ابلیسم.
که چون اعجوبه تنهایم، ز محفل ها فراری ام.
چنان بد دیده ام خود را که امداد از تو می خواهم.
بمان تا مانم و ماند مجال دوست داری ام.

Ҳама рафтанд, ман чаро наравам,
Сӯи он ёри ошно наравам?
Гарчи аз хок хоксортарам,
Ҷониби арши кибриё наравам.
Аз кучо омадам, намедонам,
Ба кучо ҳам равам, кучо наравам.
Боз ҳам пеш - пеши қофилаам,
Аз қафо ҳам равам ва ё наравам.
Бандаеро Худо шинохтаам,
Бас, дигар баъд аз ин хато наравам.
Оина дӯст буду душман шуд,
Сӯи бадбини баднамо наравам.
Меравам, меравам ба танҳой,
То дубора суи шумо наравам.
Рафтаним ростӣ, ки беҳудаст,
Гар ба полоиши само наравам.
Монданим низ саҳт беҳудаст,
Гар ба ҷанги баду бало наравам.
Ҳама рафтанд, ман чаро монам,
Ҳама рафтанд, ман чаро наравам?

همه رفتند، من چرا نروم،
سوی آن یار آشنا نروم.
گرچه از خاک خاکسارترم،
جانب عرش کبریا نروم.
از کجا آمدم نمی دانم،
به کجا هم روم، کجا نروم.
باز هم پیش پیش قافله ام،
از قفا هم روم و یا نروم.
بنده ای را خدا شناخته ام،
بس، دگر بعد از این خطا نروم.
آینه دوست بود و دشمن شد،
سوی بدبین بدنما نروم.
می روم، می روم به تنهایی،
تا دوباره سوی شما نروم.
رفتم راستی، که بیهوده است،
گر به پالایش سما نروم.
ماندم نیز سخت بیهوده است،
گر به جنگ بد و بلا نروم.
همه رفتند، من چرا مانم،
همه رفتند، من چرا نروم.

Ман дари сад муъчизаам, ёр, биё, ки во шавам,
Тор шавам, чӯр шавам, захма шавам, наво шавам.
Бӯса ба бодҳо диҳам, хонаи дил ҳаво диҳам,
Ғунчаи подарахтиям, ҳамсафари сабо шавам.
Гарчи ба гӯшае ниҳон, фориғам аз ғами ҷаҳон,
Ҷону ҷаҳони ман биё, бо ту ҷаҳоннамо шавам.
Узви ҳазор ширкате, соҳиби боли шуҳрате,
Дар талаби муҳаббате чанди дигар фано шавам.
Узви баҳори тар бикун, мастаму масттар бикун,
Хоки маро шарар бикун, то ватани сафо шавам.
Бо ту, ки ҷом дар кафат баҳри вузӯ нишастай,
Аз ҳама риндтар шавам, аз ҳама порсо шавам.

من در صد معجزه ام، یار، بیا، که وا شوم،
تار شوم، جور شوم، زخمه شوم، نوا شوم.
بوسه به بادها دهم، خانه دل هوا دهم،
غنچه پادرختی ام، همسفر صبا شوم.
گرچه به گوشه ای نهان، فارغم از غم جهان،
جان و جهان من بیا، با تو جهان نما شوم.
عضو هزار شرکتی، صاحب بال شهرتی،
در طلب محبتی چند دگر فنا شوم.
عضو بهارِ تر بگن، مستم و مست تر بکن،
خاک مرا شرر بکن، تا وطن صفا شوم.
با تو، که جام در کفت بهر وضو نشسته ای،
از همه رند تر شوم، از همه پارسا شوم.

Аз қолабам барояму хоҳам, ки ҷон шавам,
Ворастатар зи қофилаи лӯлиён шавам.
Хуршед хомуш аст бад-он сурхии забон,
Ман ҳарфи ӯ бигӯяму ўро забон шавам.
Оинаам, ки байни туву ту нишастаам,
Бигзор, то ҳамеша чунин тарчумон шавам.
То ҳамчу най зи мағзи чигар нола даркашам,
Бояд зи пӯст бигзараму устухон шавам.
Гоҳе бақостам, гаҳи дигар фаностам,
Гоҳе якин шавам, гаҳи дигар гумон шавам.
Бар қасди пирзоли сияҳкинаи қазо
Ин умри панҷрӯза туро меҳрубон шавам.
Ман орзуи даргузаре нестам, бимон,
То дар дили ту занг занам, ормон шавам.
Рӯзе маро ба рӯи кафат гиру сура хон,
То аз садаф барояму луълӯи ҷон шавам.

از قالبم برایم و خواهم که جان شوم،
وارسته تر ز قافله لولیان شوم.
خورشید خامش است بدان سرخی زبان،
من حرف او بگویم و او را زبان شوم.
آئینه ام، که بین تو و تو نشسته ام،
بگذار تا همیشه چنین ترجمان شوم
تا همچو نی ز مغز جگر ناله در کشم،
باید ز پوست بگذرم و استخوان شوم.
گاهی بقاستم، گه دیگر فناستم،
گاهی یقین شوم، گه دیگر گمان شوم.
بر قصد پیرزال سیه کینه قضا،
این عمر پنج روزه ترا مهربان شوم.
من آرزوی درگذری نیستم، بمان،
تا در دل تو زنگ زنم، آرمان شوم.
روزی مرا به روی گفت گیر و سوره خوان،
تا از صدف برآیم و لؤلوی جان شوم.

ДАР СЎГИ УСТОД ЛОИҚ

*Дар ҳақиқат сад ҷаҳон будӣ, набудӣ як касе,
Дӯш дидам он ҷаҳон бо ин ҷаҳон бигриста.*

Мавлавӣ

Хабари марги ту омад, ки ситонад чонам,
Падару муршиди ман, шамси шарарборонам.
Рафтию танг шуд офок, кучо бигрезам,
Инак, ин ман – мани хурду ғами бепоёнам.
Эй дар инсонии ту шаъшааи ирфонӣ,
Вой бар ман, ки на ирфонаму на инсонам.
Бевузӯ мешавад ин миллати меҳробшикан,
Ку садоят, ки дар он шуста шавад имонам.
Қофила буд парешон, ҷараси васл задӣ,
Бе ту бироҳа шавад маҳмили саргардонам.
Ҳолиё дарк насозад, ки киро бохтааст
Меҳани ғофили худбохтаи ҳайронам.
Шери танҳои ватан тарки найистон карда,
Шеъри ўро бикунад нола найи мижгонам.

در سوگ استاد لایق

در حقیقت صد جهان بودی، نبودی یک کسی،
دوش دیدم آن جهان با این جهان بگریسته.
مولوی

خبر مرگ تو آمد، که ستاند جانم،
پدر و مرشد من، شمس شرربارانم.
رفتی و تنگ شد آفاق، کجا بگریزم،
اینک، این من من خرد و غم بی پایانم.
ای در انسانی تو شعشعۀ عرفانی،
وای بر من، که نه عرفانم و نه انسانم.
بی وضو می شود این ملت محراب شکن،
کو صدایت، که در آن شسته شود ایمانم.
قافله بود پریشان، جرس وصل زدی،
بی تو بیراهه شود محمل سرگردانم.
حالیا درک نسازد، که کرا باخته است،
میهن غافل خودباخته حیرانم.
شیر تنهای وطن ترک نیستان کرده،
شعر او را بکند ناله نی مژگانم.

Тақвими ман сар омад, падруд, фарвадинам,
Шабҳои шамъдонӣ, рӯзони ёсaminaм.
Баъди чанозаи ишқ, баъди ғуруби гулҳо
Ман боз ҳам намурдам, баргӯй офаринам.
Бар ақли ман наёмад дарки сиришти мардум,
Оё ман аз кучоям, аҳли ҳамин заминам.
Ишқам на ишқи комил, дардам чӣ дарди ботил,
Бар одаме намонам, уъҷубае чунинам.
Бо он ки беҳаётам, бар зиндагист меҳрам,
Бо он ки худ мамотам, бар марг ҳаст кинам.
Андар ихотаи шак, бо ин дили мушаббак,
Оре, на аввалинам, оре, на охиринам.

تقویم من سر آمد، پدرود، فرودینم،
شب های شمعدانی، روزان یاسمینم.
بعد جنازه عشق، بعد غروب گل ها،
من باز هم نمردم، برگوی آفرینم.
بر عقل من نیامد درک سرشت مردم،
آیا من از کجایم، اهل همین زمینم.
عشقم نه عشق کامل، دردم چه درد باطل،
بر آدمی نمانم، اعجوبه ای چنینم.
با آنکه بی حیاتم، بر زندگیست مهرم،
با آنکه خود مماتم، بر مرگ هست کینم.
اندر احاطه شک، با این دل مشبک،
آری، نه اولینم، آری نه آخرینم.

Завлона ба по пар-пар бизанам,
Шаш сӯ бишавам, шаш дар бизанам.
Ман жанда дарам дар пайкари шаб,
Дар чомаи субҳ оҳар бизанам.
Ин лаҳза манам тасвири нишот,
Мавчи гули сур бар сар бизанам.
Гулханда барам бар росту чап,
Бар синаи ғам ханчар бизанам.
Бода кашам аз ангури сухан,
Бар санги дилат соғар бизанам.
Резам чу намак бар бенамакон,
Бар шӯри чаҳон шаккар бизанам.
Пеш ову матарс аз ин садама,
То дил ба дилат андар бизанам.

زولانه به پا پر پر بزنم،
شش سو بشوم، شش در بزنم.
من ژنده درم در پیکر شب،
در جامهٔ صبح آهر بزنم.
این لحظه منم تصویر نشاط،
موج گل سور بر سر بزنم.
گل خنده برم بر راست و چپ،
بر سینهٔ غم خنجر بزنم.
باده کشم از انگور سخن،
بر سنگ دلت ساغر بزنم.
ریزم چو نمک بر بی نمکان،
بر شور جهان شکر بزنم.
پیش آ و مترس از این صدمه،
تا دل به دلت اندر بزنم

Аз оинаи бефусунам гурезам,
Зи таъқиби чурми фузунам гурезам.
Ба фардо намехоҳам, эй нозири роҳ,
Ба бигзаштаҳо аз кунунам гурезам.
Дилам буд, маъшуқаи субҳ бошам,
Аз ин орзуи забунам гурезам.
Дигар «ишк»-ро аз луғатҳо наҷӯям,
Аз ин қуллаи сарнагунам гурезам.
Маро аз баҳори чунун пеш карданд,
Ҳам, инак, зи фасли сукунам гурезам.
Дилам гуфт: кофист раҳ гаштани ман,
Аз ин мурдаи ғарқи хунам гурезам.
Ман он ғори жарфам, ки аз чашми хуршед
Фақат бар дарун, бар дарунам гурезам.

از آئینه بی فسونم گریزم،
ز تعقیب جرم فزونم گریزم.
به فردا نمی خواهم، ای ناظر راه،
به گذشته ها از کنونم گریزم.
دلم بود، معشوقه صبح باشم،
از این آرزوی زبونم گریزم.
دگر عشق را از لغت ها نجویم،
از این قله سرنگونم گریزم.
مرا از بهار جنون پیش کردند،
هم، اینک، ز فصل سکونم گریزم.
دلم گفت: کافست ره گشتن من،
از این مرده غرق خونم گریزم.
من آن غار ژرفم، که از چشم خورشید،
فقط بر درون، بر درونم گریزم.

Дер зй, эй модари фархундаам,
Васл кун бо ишқ тори кандаам.
Ман, чй цои ман, ки ҳатто обу гул
Гӯядат: бар ҳурмати ту зиндаам.
Осмонидомано, дар доманат
Ҳар қадам хирман зад ашку хандаам.
Уксигенам бахшиву заҳрам чабй,
Эй дарахти сабзи полояндаам.
Асли аслй, фаръ шуд пеши ту фар,
Фарруху фарзонаву фархундаам.
Сахт ноҳамвор мондам, гарчи вақт
Метарошад рӯзу шаб бо рандаам.
Ин тафохур чуз тамасхур нест, нест,
Аз чунин будан бaсе шармандаам.

دیر زی، ای مادر فرخنده ام،
وصل کن با عشق تار کنده ام.
من، چه جای من، که حتی آب و گل،
گویدت: بر حرمت تو زنده ام.
آسمانی دامن، در دامت،
هر قدم خرمن زد اشک و خنده ام.
اکسیژنم بخشی و زهرم جبی،
ای درخت سبز پالاینده ام.
اصل اصلی، فرع شد پیش تو فر،
فرخ و فرزانه و فرخنده ام.
سخت ناهموار ماندم، گرچه وقت
می تراشد روز و شب با رنده ام.
این تفاخر جز تمسخر نیست، نیست،
از چنین بودن بسی شرمنده ام.

Шохи Наботам, самар овардаам,
Аз шакаристон шакар овардаам.
Боз шудам, боз шудам чун фазо,
Панчара бикшо, сахар овардаам.
Пок шудам, пок шудам, пок, пок,
Ман, ки туро дар назар овардаам.
Субҳ! Маро гарм дар оғӯш каш,
Ман нафасе гармтар овардаам.
Сирри вай аз хомушии ман шунав,
Ман, ки аз он лаб хабар овардаам.
Соати навсамти қафогардро
Тухфаяке аз сафар овардаам.
Шамс!* Биё ракси фарангӣ кунем,
Дастии туро дар камар овардаам.
Руфтааму шустам ин хона, пас
Ишқи ту бар хона даровардаам.

* Шамси Табрэӣ

شاخ نباتم، ثمر آورده ام،
از شکرستان شکر آورده ام.
باز شدم، باز شدم، چون فضا،
پنجره بکشا، سحر آورده ام.
پاک شدم، پاک شدم، پاک، پاک،
من، که ترا در نظر آورده ام.
صبح! مرا گرم در آغوش کش،
من نفسی گرم تر آورده ام.
سرّ وی از خامشی من شنو،
من که از آن لب خبر آورده ام.
ساعت نوسمت قفاگرد را،
تحفیکی از سفر آورده ام.
شمس*! بیا رقص فرنگی کنیم،
دست ترا در کمر آورده ام.
رفته ام و شستم این خانه، پس،
عشق تو بر خانه در آورده ام.

*شمس تبریزی

РУҶЌИ УСТОД МУҲАММАД ОСИМӢ

Кош, чун оби дусадпора ба ҳам боз оем,
Аз ҳама гӯшаи офоқ ҳамовоз оем.
Бо раҳи фасл бирафтему ватансӯз шудем,
Сураи васл бихонему ватансоз оем.
Ашк гардему ба зонуи ватан сар монем,
Ба қадамбӯсии ин хок сарандоз оем.
Чун сари модари тоҷик гаравгонии мост,
Покбозон, нагузореда ғалатбоз оем.
Хоки ғурбат ба дили обилапо марҳам нест,
Кай шавад боз, ки бар мазҳари оғоз оем?

رجوع استاد محمد عاصمی

کاش، چون آب دو صدپاره به هم باز آییم.
از همه گوشه آفاق هم آواز آییم.
به ره فصل برفتیم و وطن سوز شدیم.
سوره وصل بخوانیم و وطن ساز آییم.
اشک گردیم و به زانوی وطن سر مانیم.
به قدم بوسی این خاک سر انداز آییم.
چون سر مادر تاجیک گروگانی ماست.
پاکبازان، نگذارید غلط باز آییم.
خاک غربت به دل آبله پا مرهم نیست.
کی شود باز، که بر مظهر آغاز آییم.

То ба кай хокистаролудӣ, биё, озар шавем,
Бар шавем аз хирагии худ, фурӯзонфар шавем.
Душманӣ варзиданат бо чадвали тақвим чист,
Борҳо поён шудем, эй дӯст, инак, сар шавем.
Ахтарон гуфтанд: шаб тобути рӯзи рафта аст,
Дар сари тобути рӯзи мурда гулчанбар шавем.
Рӯзро дам мекашад ин дил, дили беҳудахор,
Худкушиҳо мекунем, он дам, ки худпарвар шавем.
Охир аз толори ороиш ба берун по ниҳем,
Қисмро оростем, инак, пай ҷавҳар шавем.
Бори дигар нақшаи ҷуғрофиёи дил кашем,
Андар ин рӯзу шабони танг паҳновар шавем.
Чанд навҷӯй кунам дар кухназори фикри худ,
Ишқ меҳаҳад, ки эй дил, мову ту дигар шавем.

تا به کی خاکستر آلودی، بیا، آذر شویم،
بر شویم از خیرگی خود، فروزانفر شویم.
دشمنی ورزیدن با جدول تقویم چیست.
بارها پایان شدیم، ای دوست، اینک، سر شویم.
اختران گفتند: شب تابوت روز رفته است.
در سر تابوت روز مرده گل چنبر شویم.
روز را دم می کشد این دل، دل بیهوده خوار
خودکشی ها می کنیم آن دم، که خودپرور شویم.
آخر از تالار آرایش به بیرون پا نهیم.
جسم را آراستیم، اینک، پی جوهر شویم.
بار دگر نقشه جغرافیای دل کشیم،
اندر این روز و شبان تنگ پهناور شویم.
چند نوجویی کنم در کهنه زار فکر خود،
عشق می خواهد، که ای دل، ما و تو دیگر شویم.

Рӯзи гуруби хавсалаҳо пир мешавем,
Дар қайду банди мушкилаҳо пир мешавем.
Бар мадду ҷазри мост фалак остинфишон,
Бо ҳоюҳую валвалаҳо пир мешавем.
Он себи ночашидаи мо шукр ном дошт,
Мо кофарему бо гилаҳо пир мешавем.
Дар мо ҷунуни андаки Мачнун агарчи нест,
Дар по ҳазор силсилаҳо пир мешавем.
Бо он ки нест фосила байни ҳаёту марг,
Мо ҳам бидуни фосилаҳо пир мешавем.
Бар сардии ҳаво натавон ин гуноҳ баст,
Аз сардии муомилаҳо пир мешавем.
Моро, ки ҳаст робита бо ишқ, зиндаем,
Бо мурдани мубодилаҳо пир мешавем.

روز غروب حوصله ها پیر می شویم،
در قید و بند مشکله ها پیر می شویم.
بر مدّ و جزر ماست فلک آستین فشان،
با های و هوی و ولوله ها پیر می شویم.
آن سیب ناچشیده ما شکر نام داشت،
ما کافریم و با گله ها پیر می شویم.
در ما جنون اندک مجنون اگرچه نیست،
در پا هزار سلسله ها پیر می شویم.
با آنکه نیست فاصله بین حیات و مرگ،
ما هم بدون فاصله ها پیر می شویم.
بر سردی هوا نتوان این گناه بست،
از سردی معامله ها پیر می شویم.
ما را، که هست رابطه با عشق، زنده ایم،
با مردن مبادله ها پیر می شویم.

Масти чаҳ-чаҳхонии худ меравем,
Бо шакарафшонии худ меравем.
Бо фари инсонии худ омадем,
Бо пари кайҳонии худ меравем.
Аз таҳи ин нух равоқи симгун
Бо шафақчавлонии худ меравем.
Мо, ки урён омадем аз он тараф,
Боз бо урёнии худ меравем.
Баъди умре маърифат андӯхтан
Бо тихиирфонии худ меравем.
Рӯи мо тасвири шодӣ мекунад,
Бо ғами пинҳонии худ меравем.
Зиндагии мо саволе буду бас,
Бастаи ҳайронии худ меравем.
Ўст чоноҷони мову ҷони мо,
Сӯи ёри ҷонии худ меравем.
Ройгон хидмат ба ранчурон кунем,
Бо сухандармонии худ меравем.
Бо раҳи пешонии худ омадем,
Бо раҳи пешонии худ меравем.

مست چَهچَه خوانی خود می رویم،
با شکرافشانی خود می رویم.
با فر انسانی خود آمدیم،
با پر کیهانی خود می رویم.
از ته این نه رواق سیم گون،
با شفق جولانی خود می رویم
ما، که عریان آمدیم از آن طرف،
باز با عریانی خود می رویم.
بعد عمری معرفت اندوختن
با تهی عرفانی خود می رویم.
روی ما تصویر شادی می کند،
با غم پنهانی خود می رویم.
زندگی ما سؤالی بود و بس،
بسته حیرانی خود می رویم
اوست جاناجان ما و جان ما،
سوی یار جانی خود می رویم.
رایگان خدمت به رنجوران کنیم،
با سخن درمانی خود می رویم.
با ره پیشانی خود آمدیم،
با ره پیشانی خود می رویم.

Наврӯз шуду панҷараро боз намудем,
Сад шукри ту, эй Чони Ҷаҳонсоз, намудем.
Табрики ҳама майнаву гунчишку парасту
Бо марҳалаи тозаи парвоз намудем.
Хуршед сетор асту се маҳ корбаро кард,
Мо, чилланишинон, нахи ӯ соз намудем.
Хуршедтарин, субҳтарин хотираҳоро
Аз дуртарин панчара овоз намудем.
Андози баҳор аст напардохта ҳоло,
Бо он ки адои ҳама андоз намудем.
Он ҳавсалаҳои фалаҷи коғазии мо
Чун бодбарак буду фалактоз намудем.
Эй сифр, аё «О»-и муаззам ба сириллик,
Ояндаи худро зи ту оғоз намудем.

نوروز شد و پنجره را باز نمودیم،
صد شکر تو، ای جان جهان ساز، نمودیم.
تبریک همه مینه و گنجشک و پرستو
با مرحله تازه پرواز نمودیم.
خورشید سه تار است و سه مه کاربرا کرد،
ما چله نشینان، نخ او ساز نمودیم
خورشیدترین صبح ترین خاطره ها را
از دورترین، پنجره آواز نمودیم.
انداز* بهار است نپرداخته حالا،
با آنکه ادای همه انداز نمودیم.
آن حوصله های فلج کاغذی ما
چون بادبرک بود و فلکتاز نمودیم
ای صفر، ایا "آ" ی معظم به سرلیک
آینده خود را ز تو آغاز نمودیم.

*مالیات

Сим мазан, сим мазан, сим, сим,
Қатъ кунам бо ҳама кас лому мим.
Эй дили сад қибла бияндохта
Ним ба он, ним ба ин, ним, ним.
Қалби сабуксабку сабукшевагон
Кай бишавад мазҳари ишқи азим.
Ишқ, чӣ кардиву накардӣ, бигӯ
Бо мани нав, бо мани хеле қадим.
Ёр, биё фотиҳахонӣ, ки мурд
Ин дили бепуштупаноҳи ятим.
Мурду ба дӯшаш ғарами тавба бурд,
Дар бикушо, дар бикушо, эй раҳим.

سیم وزن، سیم وزن، سیم، سیم،
قطع کنم با همه کس لام و میم.
ای دل صد قبله بینداخته
نیم به آن، نیم به این، نیم، نیم،
قلب سُبک سُبک و سُبک شیوگان
کی بشود مظهر عشق عظیم.
عشق، چه کردی و نکردی، بگو
با من نو، با من خیلی قدیم.
یار، بیا فاتحه خوانی، که مرد
این دل بی پشت و پناه یتیم.
مرد و به دوشش غرم توبه برد،
در بگشا در بگشا، ای رحیم

Чанд уммеди саодатмандӣ аз фардо кунам,
Бояд ин дам гӯш бар набзи дили ҳоло кунам.
Мебарандам сӯи мачнунхона, гар орому дам
Қолабӣ гардам чу ома, бечунуниҳо кунам.
Фикри худро баъд аз ин боло чаронам боз, боз,
Ҳафт чилди нилии қомуси гардун во кунам.
Вақт, дар мӯям сафедӣ ҳам ғитад, рангаш занам,
Парчами таслихро пеши ту кай боло кунам.
Боз бо дунёву бо худ ҷанги дигар боядам,
Ончунон ҷанге, ки «не»-и қисматамро «ҳо» кунам.

چند امید سعادت‌مندی از فردا کنم،
باید این دم گوش بر نبض دل حالا کنم.
می‌برندم سوی مجنون خانه، گر آرام و دم
قالبی گردم چو عامه، بی‌جنونی‌ها کنم.
فکر خود را بعد از این بالا چرانم باز،
هفت جلد نیلی قاموس گردون‌وا کنم.
وقت، در مویم سفیدی هم فتد، رنگش زنم،
پرچم تسلیم را پیش تو کی بالا کنم.
باز با دنیا و با خود جنگ دیگر بایدم،
آنچنان جنگی، که "نی" قسمتم را "ها" کنم

Ҳамшеваи баҳорам, ҳамшираи шакарнам,
Ҳамвусъати дили мӯр, ҳамҳачми кулли олам.
Зеботарӣ зи Юсуф, ошиқтарӣ зи Мачнун,
Эй чони номусаххар в-эӣ қалби номусаллам.
Хушбахти ҷовидеро, хушрӯзи воҳидеро
Аз рӯзгори Одам бишмор то ба ин дам.
Аз ҳар кӣ будам охир дар ҷадвали каду баст,
Дар ҷадвали дили кӣ боре шавам муқаддам.
Ду гавҳари сиёҳам анвор андар анвор
Пайваста медурахшад бо нақши Исми аъзам.
Навбад ачаб, ки гардад ин аз ҳама муҳаққар
Шоистаи нигоҳи он аз ҳама муаззам.
Эй рафта, дар дилам мон зебо, ҳамеша зебо,
Оянда, муждаҳо деҳ хуррам, ҳамеша хуррам.

هم شیوۀ بهارم، هم شیرۀ شکرتم،
هم وسعت دل مور، هم حجم کل عالم.
زیباتری ز یوسف، عاشق تری ز مجنون،
ای جان نامسخر وی قلب نامسلم.
خوشبخت جاودی را، خوش روز واحدی را
از روزگار آدم بشمار تا به این دم.
از هر که بودم آخر در جدول قد و بست،
در جدول دل که باری شوم مقدم.
دو گوهر سیاهم انوار اندر انوار،
پیوسته می درخشد با نقش اسم اعظم.
نبود عجب، که گردد این از همه محقر،
شایستۀ نگاه آن از همه معظم.
ای رفته، در دلم مان زیبا، همیشه زیبا،
آینده مزده ها ده خرم، همیشه خرم.

Тариқи зистани бехато намедонам,
Чунин тариқати зебо чаро намедонам?
Барои тозагии худ далел мечӯям,
Кучост он санади бебаҳо, намедонам.
Чаро қадам ба қадам кӯдакона меафтам,
Ҷаҳонпаноҳии он муттако намедонам.
Маро зи ишқ напурседу захмаам назанед,
Ман он саодати ноошно намедонам.
Ба чуз ҷавонии маъсуму субҳу шоми бадеъ,
Дигар чӣ монд маро дар қафо, намедонам.
Надонам, эй туи ғойиб, кучоииву кий,
Чунон ки худ кияму аз кучо, намедонам.
Гуноҳи сахттаринам ҳамин, ки эй Якто,
Туро, чунон ки туй, ҳолиё, намедонам.

طریق زیستن بی خطا نمی دانم،
چنین طریقت زیبا چرا نمی دانم.
برای تازگی خود دلیل می جویم،
کجاست آن سند بی بها، نمی دانم
چرا قدم به قدم کودکانه می افتم،
جهان پناهی آن متکا نمی دانم.
مرا ز عشق نپرسید و زخمه ام ننزید،
من آن سعادت ناآشنا نمی دانم.
به جز جوانی معصوم و صبح و شام بدیع،
دگر چه ماند مرا در قفا، نمی دانم.
ندانم، ای توی غایب، کجایی ای و کیی،
چنان که خود کیم و از کجا، نمی دانم
گناه سخت ترینم همین، که ای یکتا،
ترا چنان که تویی، حالیا نمی دانم

Ман нотаи офтобро медонам,
Шабзамзами моҳтобро медонам.
Дар фасли баҳорхезии ҷӯшишҳо
Пар-пар задани хубобро медонам.
Он қосиди шодиовари хусрави субҳ-
Хуршеди тилорикобро медонам.
Ҳарчанд, ки шӯра зад дили фартутам,
Ширин тапиши шабобро медонам.
Одреси дили туро намедонам ман,
Кай он раҳи касмаёбро медонам.
Бар дӯш гирифтаам гуноҳи ҳама халқ,
Шодам, ки ҳамин савобро медонам,
Аз гум шудани дурри дарун беҳабаранд,
Ин мардуми гармхобро медонам.
Сад барги дили ту хондаам, дигар ҳеч,
Мазмуни ҳамин китобро медонам.
Медонами ман ба ҷуз намедонам нест,
Ту асливу ман ҳичобро медонам.

من ناته* آفتاب را می دانم،
شب زمزم ماهتاب را می دانم.
در فصل بهارخیزی جوشش ها
پر پر زدن حباب را می دانم.
آن قاصد شادی آور خسرو صبح-
خورشید طلا رکاب را می دانم.
هرچند، که شوره زد دل فرتوتم،
شیرین تپش شباب را می دانم.
آدریس دل ترا نمی دانم من،
کی آن ره کس میاب را می دانم
بر دوش گرفته ام گناه همه خلق،
شادم که همین ثواب را می دانم،
از گم شدن در درون بی خبرند،
این مردم گرم خواب را می دانم.
صد برگ دل تو خوانده ام، دگر هیچ،
مضمون همین کتاب را می دانم.
می دانم من به جز نمی دانم نیست،
تو اصلی و من حجاب را می دانم.

*نوت (در موسیقی)

Қадаме неҳ ба юсуфистонам,
Ќӯши гул мекунад зимистонам.
Сад ҳазор обшори мачнунӣ
Мезанад атса дар биёбонам.
Розиям, розӣ аз гузаштаи худ,
Розиям, балки ё пушаймонам.
Гарчи миллиардсола шуд дили ман,
Ҳолиё кӯдаки дабистонам.
Турнаи коғазии тифлон шуд
Орзуҳои субҳчавлонам.
Он қадар аршиям, ки фаршиям,
Абри домандаридаро монам.
Халқ номи фариштаам бахшид,
Кош, бахшад мақоми Инсонам.

قدمی نه به یوسفس تانم،
جوش گل می کند زمستانم.
صد هزار آبشار مجنونی
می زند عطسه در بیابانم.
راضی ام، راضی از گذشته خود،
راضی ام، بلکه یا پشیمانم.
گرچه میلیارد ساله شد دل من،
حالیا کودک دبستانم.
ترنه کاغذی طفلان شد
آرزوهای صبح جولانم.
آنقدر عرشیم، که فرشی ام،
ابر دامن دریده را مانم،
خلق نام فرشته ام بخشید،
کاش، بخشد مقام انسانم.

Агар дубора баҳор ояд, умеди сабз шудан дорам,
Биё ба дидани ман, эй ёр, биё, ки бо ту сухан дорам.
Бидуни ҳарф садоям кун, магар ки бо хати райҳонат
Нагуфт чашми ғазоли ман, ки орзуи чаман дорам.
Агар суроғаи ман пурсӣ, чӣ гӯямат, ки кучоиям,
Аз ошёнаи хуршедам, дар авчи ишқ ватан дорам.
Агар, ки баршуданӣ бошӣ ба ошёнаи мунири ман,
Ба нардбон набарӣ ҳочат, биё, биё, ки расан дорам.
Биё ба шоми ҳичобиям, ки пушти парда маҳе бинӣ,
Биё ба субҳи гулобиям, биё, ки атри суман дорам.
Нигоҳи ёр ба чурми ман чӣ рутбаҳои малоҳат дод,
Шинохт қони ҳарирамро, ки дар қабои хашан дорам.
Ту кистӣ, ки намебинам, ту кистӣ, ки намедонам,
Чунин қабули манӣ, чоно, чунон бимон ту,
ки ман дорам.

اگر دوباره بهار آید، امید سبز شدن دارم،
بیا به دیدن من، ای یار، بیا، که با تو سخن دارم.
بدون حرف صدایم کن، مگر که با خط ریحانت
نگفت چشم غزال من، که آرزوی چمن دارم.
اگر سراغ من پرسی، چه گویمت، که کوجایی ام،
از آشیانه خورشیدم، در اوج عشق وطن دارم.
اگر، که برشدنی باشی به آشیان منیر من،
به نردبان نبری حاجت، بیا، بیا، که رسن دارم.
بیا به شام حجابیم، که پشت پرده مهی بینی،
بیا به صبح گلابیم، بیا، که عطر سمن دارم.
نگاه یار به جرم من چه رتبه های ملاحه داد،
شناخت جان حریرم را، که در قبای خشن دارم.
تو کیستی، که نمی بینم، تو کیستی که نمی دانم،
چنین قبول منی، جانا، چنان بمان تو، که من دارم

Хуш меравам, хаёли нишеман намекунам,
Дар мадду ҷазри ҳодиса маъман намекунам.
То истгоҳи охири ман чанд фарсахест,
Рафтан хуш аст, фикри расидан намекунам.
Менолам, аз чӣ нест баромадгаҳи наҷот,
Худро чаро ба маҳкама равзан намекунам?
Бар бесабоҳатии ҷаҳон саҳт қоилам,
Ин хираро барои чӣ рӯшан намекунам?
Камтар зи мӯрам, арзанакуро чӣ сон барам,
Дерест, орзуи таҳамтан намекунам.
Худхоратар зи ман набувад душмане маро,
Як бор дарки қудрати душман намекунам.
Карнай кашид шуҳрату ман гӯш бастаам,
Чун табл зиндагии мутантан намекунам.
Бедард гӯр кардани ёди азизи ёр,
Инро ту метавонию бас, ман намекунам.
То мақтаъ омадам, ки нидо кард матлаъам:
Хуш меравам, хаёли расидан намекунам.

خوش می روم، خیال نشیمن نمی کنم،
در مد و جزر حادثه مأمن نمی کنم.
تا ایستگاه آخر من چند فرسخیست،
رفتن خوش است، فکر رسیدن نمی کنم.
می نالم، از چه نیست برآمدگه نجات،
خود را چرا به محکمه روزن نمی کنم.
بر بی صباحتی جهان سخت قائلم،
این خیره را برای چه روشن نمی کنم.
کمتر ز مورم، ارزنکی را چسان برم،
دیريست، آرزوی تهمتن نمی کنم.
خودخواره تر ز من نبود دشمنی مرا،
یک بار درک قدرت دشمن نمی کنم.
کرنی کشید شهرت و من گوش بسته ام،
چون طبل زندگی مطمئن نمی کنم.
بی درد گور کردن یاد عزیز یار،
این را تو می توانی و بس، من نمی کنم.
تا مقطع آمدم، که ندا کرد مطلعم:
خوش می روم، خیال رسیدن نمی کنم.

Бишунав, ай осмонӣ, салавоти ҳар нигоҳам,
Бифирист раҳмататро ба сукути узрҳоҳам.
Ба сипоси он ғуруре, ки зи ту гирифтаи инъом,
Зи паси касе ба зиллат надавад ғубори оҳам.
Ба адӯ дуруд гӯям, ба адӯ, ки серкор аст,
Ки бизӣ, мабош хаста зи шумурдани гуноҳам.
Зи муҳаббати баринӣ ба муҳаббати заминӣ
Чу кунам ақибнишинӣ, ту макуш ба иштибоҳам.
Ба ҳимояту табибӣ, ба ҳидояту ҳабибӣ
Бирасон бидуни сакта ба саломату рафоҳам.
Бибарам ба халқ узре, ки чунуни ман зи ҳад шуд,
Ки насибае гирифта зи муҳаббати Илоҳам.

بشنو، ای آسمانی، صلوات هر نگاهم،
بفرست رحمتت را به سکوت عذرخواهم.
به سپاس آن غروری، که ز تو گرفتم انعام،
ز پس کسی به ذلت ندود غبار آهم.
به عدو درود گویم، به عدو، که سیرکار است،
که بزی، مباش خسته ز شمردن گناه‌م.
ز محبت برینی به محبت زمینی
چو کنم عقب نشینی، تو مگش به اشتباه‌م.
به حمایت و طبیبی، به هدایت و حبیبی
برسان بدون سکت‌ه به سلامت و رفاه‌م.
ببرم به خلق عذری، که جنون من ز حد شد،
که نصیبه ای گرفته ز محبت الهم.

Тоқатам рафту раҳо гашт инони ашкам,
Соф шуд чашми ман аз бори гарони ашкам.
Дарди ногуфтаниям буду варо мӯи ба мӯ
Пеши бегона баён кард забони ашкам.
Як ишорат ба шафақбориши айёме буд
Шафақи ханда, ки бишкуфт миёни ашкам.
Тири ашке, ки ба сӯи ту задам, хок бихӯрд.
Оҳ, эй беҳабар аз тирукамони ашкам.
То ту дар дашти фалак хӯшаи Парвин чидӣ,
Хушк шуд хӯшаи мижгонаму дони ашкам.

طاقتم رفت و رها گشت عنان اشکم،
صاف شد چشم من از بار گران اشکم.
درد ناگفتنی ام بود و ورا موی به مو
پیش بیگانه بیان کرد زبان اشکم.
یک اشارت به شفق بارش ایامی بود
شفق خنده، که بشکفت میان اشکم.
تیر اشکی، که به سوی تو زدم، خاک بخورد.
آه، ای بی خبر از تیر و کمان اشکم.
تا تو در دشت فلک خوشه پروین چیدی،
خشک شد خوشه مژگانم و دان اشکم

Нашавад дил зи ту баргираму озод кунам,
Ба гули себ қасам, боз туро ёд кунам.
Лампаҳо сӯхтаву кӯча ба шаб таслим аст,
Рӯшанӣ деҳ, ки туро раҳбари иршод кунам.
Нафаре гуфт: «Халал додиям, эй ахтари наҳс»,
Ман, ки мехоста будам, ба вай имдод кунам.
Бе ту, эй мояи дил, бе ту, аё пояи чон,
Сарфи ин умри азизе, ки худо дод, кунам.
Нест дар тинати ман ҳавсалаи бонӯй,
Ин ки пирохани нав пӯшаму дил шод кунам.
Айби нодилбариям буд, ки Ширин нашудам,
Натавонистамат, эй хоча, ки Фарҳод кунам.
Чашмам омӯз, ки бе сурма ҳам охир хоност,
Бе қалам қиссаи сад дард қаламдод кунам.
Зиндагӣ нест чу иншои клоси охир,
Ки бар ҳар навъ, ки хоҳам, зи нав эҷод кунам.
Ту, ки мардона фаромӯш намудӣ, аҳсан,
Ман заифона туро ёд кунам, ёд кунам.

نشود دل ز تو بگیرم و آزاد کنم،
به گل سیب قسم، باز تو را یاد کنم.
لامپ‌ها سوخته و کوچه به شب تسلیم است،
روشنی ده، که تو را رهبر ارشاد کنم.
نفری گفت: "خلل دادی ام، ای اختر نحس"،
من، که می خواسته بودم، به وی امداد کنم.
بی تو، ای مایه دل، بی تو ایا پایه جان
صرف این عمر عزیزی، که خدا داد، کنم.
نیست در طینت من حوصله بانویی،
این که پیراهن نو پوشم و دل شاد کنم.
عیب نادلبریم بود، که شیرین نشدم،
نتوانستم، ای خواجه، که فرهاد کنم.
چشمم آموز، که بی سرمه هم آخر خوانا ست،
بی قلم قصه صد درد قلمداد کنم.
زندگی نیست چو انشای کلاس آخر،
که به هر نوع، که خواهیم، ز نو ایجاد کنم.
تو، که مردانه فراموش نمودی، احسن،
من ضعیفانه تو را یاد کنم، یاد کنم.

Нафаси тоза кашам, умри нав оғоз кунам,
Баъди сад ноз ба ишқат дари дил боз кунам.
Ҳамчунон мургакам андар қафаси сабр асир,
Биканам тӯри қафас, сӯи ту парвоз кунам.
Аз нигоҳат рамаму миҷжа ҳамонам, охир
Дар паноҳи ниғаҳат орамаму ноз кунам.
Якнавоз асту бaсе дилбазан аст ин будан,
Баъд аз ин захма занам, савти нав оғоз кунам.
Ту шунав, хомушиям ромиши шево дорад,
Ту бихон, бо ниғаҳам арзи ҳама роз кунам.
Хешро гуфтаву дар хеш фурӯ мемондам,
Беҳ туро гӯяму бо номи ту эъҷоз кунам.

نفس تازه کشم، عمر نو آغاز کنم،
بعد صد ناز به عشقت در دل باز کنم.
همچنان مرغکم اندر قفس صبر اسیر،
بکنم تور قفس، سوی تو پرواز کنم.
از نگاهت رمم و مژّه خمانم، آخر
در پناه نگهت آرمم و ناز کنم.
یکنواز است و بسی دلبرن است این بودن.
بعد از این زخمه زنم، صوت نو آغاز کنم.
تو شنو، خامشی ام رامش شیوا دارد،
تو بخوان، با نگهم عرض همه راز کنم.
خویش را گفته و در خویش فرو می ماندم،
به تو را گویم و با نام تو اعجاز کنم.

Дӯш атласи чӯйборро мешустам,
Дар кокули хуршед ҳино мебастам.
Мерафтаму мешудам чу оина мунир,
Бо акси ту, эй азиз, мепайвастам.
Пеши ту шикаст нуктаи мавзунам,
Бо чурми нафасҳои баланду пастам.
Аз он хати райҳон, ки чаҳаш дар паҳлӯст,
Бигзор раманд оҳувони мастам.
Бар чӯ, ки каманди гесувон афкандам,
Як кавкаби субҳ шуд асири шастам.
Фардои фалакро ту ба ман маънӣ кун,
Эй кавкаби субҳ, аз хутути дастам.
Дар масчиди дил ишқ азон меҳонад,
«К-эй нестӣ, аз баъди ту ҳам ман ҳастам!»

دوش اطلس جویبار را می شستم،
در کاکل خورشید حنا می بستم.
می رفتم و می شدم چو آئینه منیر،
با عکس تو، ای عزیز، می پیوستم.
پیش تو شکست نکته موزونم،
با جرم نفس های بلند و پستم.
از آن خط ریحان، که چَهِش در پهلوست،
بگذار رمند آهوان مستم.
بر جو، که کمند گیسوان افکندم،
یک کوکب صبح، شد اسیر شستم.
فردای فلک را تو به من معنی کن،
ای کوکب صبح، از خطوط دستم.
در مسجد دل عشق اذان می خواند،
"کای نیستی، از بعد تو هم من هستم!"

Атр аст, атри вожа дар оғӯши дафтарам,
Атри нафас шунав зи каломи муанбарам.
Оинай, ки пур шудай аз ҳузури ман,
Чавҳар туй, ки ёфтай асли чавҳарам.
Чашмат, ки ғайри хусн набинад, сабақ диҳад,
Бар ман, ки чурм бинаму бар хусн нангарам.
Бар мардумони чашми ту нозам, ки бо намоз
Имон биёваранд ба чашмони кофарам.
Гуфтӣ: Фариштаиву надонӣ, ки ишқ чист,
Сар то ба пой ишқ манам, ҳеч дигарам.
Дар байни рӯху чисм ҳаётам дугона аст,
Ишқам зи рӯх роҳ надорад ба пайкарам.
Ҳарфе ба лаб наёраду мебишнавам варо,
Он дури авчрав, ки нишастаст дар барам.
Роҳе, ки бар ҳақиқати ҳастӣ расам, кучост,
Эй ишқ, ишқ, ишқ, чароғи мунавварам!

عطر است عطرواژه در آغوش دفترم،
عطر نفس شنو ز کلام معنبرم.
آئینه ای، که پر شده ای از حضور من،
جوهر تویی، که یافته ای اصل جوهرم.
چشمت، که غیر حسن نبیند، سبق دهد،
بر من که جرم بینم و بر حسن ننگرم.
بر مردمان چشم تو نازم، که با نماز
ایمان بیاورند به چشمان کافرم.
گفتی: فریشته ای و ندانی، که عشق چیست،
سر تا به پای عشق منم، هیچ دیگرم.
در بین روح و جسم حیاتم دوگانه است،
عشقم ز روح راه ندارد به پیکرم.
حرفی به لب نیارد و می بشنوم ورا،
آن دورِ اوج رو، که نشستست در برم.
راهی، که بر حقیقت هستی رسم کجاست،
ای عشق، عشق، عشق، چراغ منورم!

Меҳрубонӣ рез, эй шаб, дар шабистони вучудам,
Ғам муганнӣ гашту ман дар хидмати ӯ ҳамчу удам.
Ман чӣ ҳам меҳоҳам охир аз дили маснӯи ин қавм,
Бас кун, эй дил, бас кун, эй дил, ишқро ҳам озмудам.
Марҳабо гуфтам ба боғи кибриё нолоиқеро,
Пушти дар номаҳраме буд, қуфли дил ночо кушудам.
Ошное бӯ набурд аз ҳарфи хуноғуштаи ман,
Хома менолад, ки ноҳақ рехтӣ хуни кабудам.
Ёр агар бо ёди ман нест, аз чӣ ман бо ёди ӯям,
Номаҳоро бардаридам, бепаёмам, бедурудам.
Охир, эй Мачнун, кучоӣ, гиря кун дар вусъати ман,
Як биёбони азимам, регзори беҳудудам.
Чашм пӯшидам зи олам, ӯ ҳам аз ман чашм пӯшид,
Ончунон рафтам, ки гӯё аз азал ҳаргиз набудам.

مهربانی ریز، ای شب، در شبستان وجودم،
غم مغنی گشت و من در خدمت او همچو عودم.
من چه هم می خواهم آخر از دل مصنوع این قوم،
بس کن، ای دل، بس کن، ای دل، عشق را هم آزمودم.
مرحبا گفتم به باغ کبریا نالایقی را،
پشت در نامحرمی بد، قفل دل ناجا کشودم.
آشنایی بو نبرد از حرف خون آغشته من،
خامه می نالد، که ناحق ریختی خون کبودم.
یار اگر با یاد من نیست، از چه من با یاد اویم،
نامه هارا بردردم، بی پیامم، بی درودم.
آخر، ای مجنون، کجایی، گریه کن در وسعت من،
یک بیابان عظیمم، ریگ زار بی حدودم.
چشم پوشیدم ز عالم، او هم از من چشم پوشید،
آنچنان رفتم، که گویا از ازل هرگز نبودم.

Мезанад атри гули ток шабехун ба машомам,
Сурх шуд аз шарари лолаарӯсак лаби бомам.
Обхезии баҳорони балоғат паси сар монд,
Ончунон рафт, ки хомӯш нашуд шӯру қиёмам.
Ишқ-он хусрави зебост, ки дар мошини шавкат
Тунд бигзашту начунбонд сарашро ба саломам.
Дилбарӣ чист, ки ман ҳеч аз ин илм надонам,
Музҳик аст ин ки бинозам, дағал аст ин ки хиромам.
Нози нилуфари обаму дар дидаи чӯям,
Кокули духтари хуршедаму дар панҷаи шомам.
Охир, эй пири ҳидоят, бинигар, дер нишастам,
Даст бар рӯ бикашу фотиҳае деҳ ба давомам.

می زند عطر گل تاک شبیخون به مشامم،
سرخ شد از شرر لاله عروسک لب بامم.
آبخیزی بهاران بلاغت پس سر ماند،
آنچنان رفت، که خاموش نشد شور و قیامم.
عشق آن خسرو زیباست، که در ماشین شوکت
تند بگذشت و نجنباند سرش را به سلامم.
دلبری چیست، که من هیچ از این علم ندانم،
مضحک است این که بنازم، دغل است اینکه خرامم.
ناز نیلوفری آبم و در دیده جویم،
کاگل دختر خورشیدم و در پنجه شامم.
آخر، ای پیر هدایت، بنگر، دیر نشستم،
دست بر رو بکش و فاتحه ای ده به دوامم.

Шуои шамс набахшад ҳино ба мӯи сиёҳам,
На Юсуфам, ки шавад абри очгуна кулоҳам.
Ту нахли маърифативу манам нишаста чу Будо,
Ҳазор сол шуду ночашида себи гуноҳам.
Чу мурдам, оинае дор дар раҳи нафаси ман,
Ки чашми оина пинҳон шавад зи пардаи оҳам.
Маро, ки шоҳиди рӯҳониям ба хилвати унсат,
Зи дил марон, ки чуз ин хилвати гузида нахоҳам.
Туро зи ман ба чӣ сеҳре рабуд духтари ангур,
Ба дилбарӣ кам аз ӯям, ҳазор ҷон, ки бикоҳам.
Чу шонаҳои матин мекашанд бори сари худ,
Ман он вучуди маҳинам, ки ишқро бипаноҳам.
Дигар манам, ки наметарсам аз таҷаллии покат,
Биё, биё ба нигоҳам, биё, биё ба нигоҳам.

شعاع شمس نبخشد حنا به موی سیاهم،
نه یوسفم، که شود ابر عاج گونه کلاهم.
تو نخل معرفتی و منم نشسته چو بودا،
هزار سال شد و ناچشیده سیب گناهم.
چو مُردم، آینه ای دار در ره نفس من،
که چشم آینه پنهان شود ز پردهٔ آهم.
مرا، که شاهد روحانیم به خلوت انسِت،
ز دل مران، که جز این خلوتِ گزیده نخواهم.
تو را ز من به چه سحری ربود دختر انگور،
به دلبری کم از اویم، هزار جان که بکاهم.
چو شانه های متین می کشند بار سر خود،
من آن وجود مهینم، که عشق را بپناهم.
دگر منم، که نمی ترسم از تجلی پاکت،
بیا، بیا به نگاهم، بیا، بیا به نگاهم.

Аз ҳарири сабост пираханам,
Аз сабоҳат танидаанд танам.
Беш аз инам дигар хамӯш намон,
Эй харидори гавҳари суханам.
Пурсише кун, ки посухе гӯяд
Раҳм кун бар лаби шакаршиканам.
Кош, нозе зи боғбон медид
Ҷони нозук чу ҷони ёсуманам.
Санг бастам, ба нармӣ обам кун,
То ба поят чу чашма сар фиканам.
Оқибат теғи абрувон бикашам,
Гираҳи абрувони ту биканам.
Маънии андаруни маъноям,
Бишинос ончунон маро, ки манам.
Сабабе соз баҳри зистанам,
Диле овар ба дӯст доштанам.

از حریر صباست پیرهنم،
از صباحت تنیده اند تنم.
بیش از اینم دگر خموش نمان،
ای خریدار گوهر سخنم.
پرسشی کن، که پاسخی گوید
رحم کن بر لب شکرشکنم.
کاش، نازی ز باغبان می دید
جان نازک چو جان یاسمنم.
سنگ بستم، به نرمی آبم کن،
تا به پایت چو چشمه سر فکنم.
عاقبت تیغ ابروان بکشم،
گره ابروان تو بکنم.
معنی اندرون معنایم،
بشناس آنچنان مرا، که منم.
سببی ساز بهر زیستنم،
دلی آور به دوست داشتنم

Акси осмон афтод рӯи оби чашмонам,
Офтобро дуздид соябарги мижгонам.
Кош, гунча мебудам нозбанди сад парда,
Гавҳари сахарнам буд тукмаи гиребонам.
То бурун шуд аз парда, бо нигоҳи ту омехт,
Қомаи ҳаё овар бар нигоҳи урёнам.
Як нигар, ки меҳандам, як нигар, ки мегириям,
Ё фариштаи хуршед, ё парии боронам.
Ин наям, ки меғӯям, он наям, ки меҳоҳам,
Чун кунам, намеғунҷад хоҳишам дар имконам.
Ишқ чист? Имонам, сабзаи биёбонам,
Шодии шабовезам, андуҳи чароғонам.
Қумла дард ёри марғ, дарди ишқ бемаргист,
Гарчи мурдаам кайҳо, марғро намедонам.
Дер мешавад дигар шабнамиву хуршедӣ,
Офтоби ман, бикшӯй қуфли шабнамистонам.

عکس آسمان افتاد روی آب چشمانم،
آفتاب را دزدید سایه برگ مژگانم
کاش، غنچه می بودم نازبند صد پرده،
گوهر سحرنم بود تکمه گریبانم.
تا برون شد از پرده، با نگاه تو آمیخت،
جامه حیا آور بر نگاه عریانم
یک نگر، که می خندم، یک نگر، که می گریم
یا فرشته خورشید، یا پری بارانم
این نیم، که می گویم، آن نیم، که می خواهم،
چون کنم، نمی گنجد خواهش در امکانم
عشق چیست؟ ایمانم، سبزه بیابانم،
شادی شباویزم، انده چراغانم
جمله دردیار مرگ، درد عشق بی مرگیست
گرچه مرده ام کی ها، مرگ را نمی دانم.
دیر می شود دیگر شبنمی و خورشیدی
آفتاب من، بکشای قفل شبنم ستانم

Эй будани азизи ту маънои буданам,
Хоби бихишт дидану гандум дуруданам.
Бигзашт вақти золиму боре мадад накард
Баҳри туро зи лавҳаи хотир зудуданам.
Ҳоло иҷоза деҳ, ки гаронӣ намекунад
Бар олами бузурги ту худро фузуданам.
Бо чашми хасм бин, ки чӣ зиштам, чӣ зишт, зишт,
Бо чашми туст ин ҳама зебо намуданам.
Гуфтӣ: «Ҳазор ҷаҳд кунам ҳам, намешавад
Як тукмаро зи пирахани дил кушуданам.
Беш аз ҳазор сол диҳам имтиҳони ҳаҷр,
Ҳам баъди марг идома бикун озмуданам».
Охир бубанд дастаму бар маҳбасам нишон
Вақти зи пушти панчара себе рабуданам.

ای بودن عزیز تو معنای بودنم،
خواب بهشت دیدن و گندم درودنم.
بگذشت وقت ظالم و باری مدد نکرد،
بهر تو را ز لوحه خاطر زدودنم.
حالا اجازه ده، که گرانی نمی کند
بر عالم بزرگ تو خود را فزودنم.
با چشم خصم بین، که چه زشتم، چه زشت، زشت،
با چشم دوست این همه زیبا نمودنم.
گفتی: "هزار جهد کنم هم نمی شود
یک تکمه را ز پیرهن دل کشودنم.
بیش از هزار سال دهم امتحان هجر،
هم بعد مرگ ادامه بکن آزمودنم."
آخر ببند دستم و بر محبسم نشان
وقت ز پشت پنجره سیبی ربودنم.

Оина бошам, ки садоят кунам,
Ғарқи сафо, ғарқи сафоят кунам.
Раҳмдилам, варна ки мекуштамат,
Як ниғаҳи умррабоят кунам.
Хори мижа дар қадамат мекашам,
Узр бинех, обилапоят кунам.
Гуфтай, эй гавҳари тӯморбанд,
Нест баҳоят, ки баҳоят кунам.
Гуфтамат: овез маро дар дилат,
То ҳама дам дафъи балоят кунам.
Васл наҷустӣ зи ман, эй аслҷӯ,
Асл шудам ман, ки ризоят кунам.
Ҷон най, эй ҷон, ки бидуни дарег
Аз қафаси сина раҳоят кунам.
Он ҷӣ, ки меоядам аз дасту дил
Боз дуо, боз дуоят кунам.

آینه باشم، که صدایت کنم،
غرق صفا، غرق صفایت کنم.
رحم دلم، ورنه که می کشمت،
یک نگه عمر ربایت کنم.
خار مژه در قدمت می کشم،
عذر بنه، آبله پایت کنم.
گفته ای، ای گوهر طومار بند،
نیست بهایت، که بهایت کنم.
گفتمت: آویز مرا در دلت،
تا همه دم دفع بلایت کنم.
وصل نجستی، ز من، ای اصلجو،
اصل شدم من، که رضایت کنم.
جان نه ای، ای جان، که بدون دریغ
از قفس سینه رهایت کنم.
آنچه، که می آیدم از دست و دل
باز دعا، باز دعایت کنم.

Зарабони навбаҳорам, ки дили гул аст чоям,
Агарам аҷал бигирад, ба ҳаёти гул дароям.
Ба ҳаёти гул дароям, ки нигоҳҳо навозам,
Ба ҳаёти гул дароям, ки димоғҳо кушоям.
Шабе обгун расидам зи булӯри осмонҳо,
Ки фитод боми қалбат зи чакидани садоям.
Чӣ касест дар шабистон ба сифоти коргардон,
Ки навори хоб бошад чу навори синамоям.
Манамо ту, эй сиёсат, ба утуфатам таҷовуз,
Ки фишонда доманамро ба ҳама сару садоям.
Ту ба ҳар қадам чароям ба шиканча озмӯй,
Манат он қадар парастам, ки туро наозмоям.
Бикушо дари қафасро ба шамими ёсуманҳо,
Бикушо раҳи нафасро, бикушо, ки ман биёям.

ضربان نوبهارم، که دل گل است جایم،
اگرم اجل بگیرد، به حیات گل درآیم،
به حیات گل درآیم، که نگاه ها نوازم،
به حیات گل درآیم، که دماغ ها کشایم.
شبی آبگون رسیدم ز بلور آسمان ها،
که فتاد بام قلبت ز چکیدن صدایم.
چه کسی است در شبستان به صفات کارگردان،
که نوار خواب باشد چو نوار سینمایم.
منما، تو ای سیاست، به عطوفتم تجاوز،
که فشانده دامنم را به همه سر و صدایم.
تو به هر قدم چرایم به شکنجه آزمایی،
منت آن قدر پرستم، که ترا نیازمایم.
بکشا در قفس را به شمیم یاسمن ها،
بکشا ره نفس را، بکشا، که من بیایم.

Зихӣ, эй насими улвӣ, ба нафас бидеҳ вузӯям,
Хате аз ғубор дорад варақи заҳири рӯям.
Ту зи соли ман чӣ пурсӣ, ки дар ин қаламрави вақт
Ба тулӯъ чун ғурубам, ба ғуруб навнумӯям.
Надиҳам ба лаб иҷозат сухани нашустаеро,
Нашавад, ки ишқ ранчад, ман агар чуз ӯ бигӯям.
Чу ба чашми оҳувона шудам инъикоси Мачнун,
Хати сабзи туст, чоно, хати сабзи ҷустуҷӯям.
Ту бигӯиям, ки ҳайфо, сари гесувон буридӣ,
Назари тамаъ надорад ба саре каманди мӯям.
Ба умед маҳмили ман раҳи ношинос пӯяд,
Ту кий, ай интизорам, ту кий, ай орзуям.
Ба азизи худ расидам ба тариқи марямона,
Ту биё ба шодбодам: дигар ин мане, ки ӯям!

زهی، ای نسیم علوی، به نفس بده وضویم،
خطی از غبار دارد ورق زهیر رویم.
تو ز سال من چه پرسی، که در این قلمرو وقت
به طلوع چون غروبم، به غروب نونمومیم.
ندهم به لب اجازت سخن نشسته ای را،
نشود، که عشق رنجد، من اگر جز او بگویم.
چو به چشم آهوانه شدم انعکاس مجنون،
خط سبز توست، جانا، خط سبز جست و جویم
تو بگویی ام، که حیف، سر گیسوان بریدی،
نظر طمع ندارد به سری کمند مویم.
به امید محمل من ره ناشناس پوید،
تو کیی، ای انتظارم، تو کیی، ای آرزویم.
به عزیز خود رسیدم به طریق مریمانه،
تو بیا به شادبادم: دگر این منی، که اویم!

Ҳанӯз рухсати табрики ёрро дорам,
Басо ҳақираму ин ифтихорро дорам.
Ғами азизи ту шуд ҳалқаи ниғинаи дил,
Даруни сина ҳамин ёдгорро дорам.
Ба хусну хулқ дайиям, вале дубора бубин,
Ки дар дилам зарбони баҳорро дорам.
Чу чашми ишқ кушодам, фақат туро дидам,
Туро – умеди ҳазорон ҳазорро дорам.
Иродатам ба Худованд бо василаи туст,
Ки чун ту оинаи Кирдгорро дорам.
Иродатам ба Банӣ Одам аз ту пайдо шуд,
Ки бекиёстарин шоҳкорро дорам.
Ба чустучӯи як Инсон равонаам ҳама умр,
Ман аз нахуст ҳамин дӯшборро дорам.
Барои он ки маро бо ту рӯ ба рӯ овард,
Сипоси беҳади Парвардгорро дорам.

هنوز رخصت تبریک یار را دارم،
بسا حقیرم و این افتخار را دارم.
غم عزیز تو شد حلقه نگینه دل،
درون سینه همین یادگار را دارم.
به حسن و خلق دبی ام، ولی دوباره ببین،
که در دلم ضربان بهار را دارم.
چو چشم عشق کشادم، فقط ترا دیدم،
ترا امید هزاران هزار را دارم.
ارادتم به خداوند با وسیله توست،
که چون تو آینه کردگار را دارم.
ارادتم به بنی آدم از تو پیدا شد،
که بی قیاس ترین شاهکار را دارم.
به جستجوی یک انسان روانه ام همه عمر،
من از نخست همین دوش بار را دارم.
برای آنکه مرا با تو رو به رو آورد،
سپاس بی حد پروردگار را دارم.

Андалебона ошиқи саҳарам,
Ассалом, эй парии нилуфарам.
Балки маъшуқи бомдодам ман,
Дилбари шаҳсувори шедфарам.
Маҳрамона биё ба хилвати ман,
Чашми тарро бинех ба чашми тарам.
Ҳиммататро сано, ки мегӯй,
Ноз кун, ноз кун, ки нозхарам.
Ман, ки бо нури ту шудам восил,
Сояи кистам, ки беҳабарам?
Гар маро бе ҳиҷоб мебинӣ,
Субҳам, оре, зи субҳ субҳтарам.
Аз паси шиша дӯстат дорам,
Субҳ, эй кадхудои шишагарам.

عندلیبانه عاشق سحرم،
السلام ای پری نیلفرم.
بلکه معشوق بامدادم من،
دلبر شه سوار شیدفرم.
محرمانه بیا به خلوت من،
چشم تر را بنه به چشم ترم.
همتت را ثنا، که می گویی
ناز کن، ناز کن، که نازخرم.
من، که با نور تو شدم واصل،
سایه کیستم، که بی خبرم.
گر مرا بی حجاب می بینی،
صبحم، آری، ز صبح، صبح ترم.
از پس شیشه دوستت دارم،
صبح، ای کدخدای شیشه گرم.

Ман зи ту интизори иршодам,
Бо ҳамин интизориям шодам.
Бесутунам, ки сад ҳазорон сол
Чашмдори қудуми Фарҳодам.
Васли ту ишқро ҳалал бахшад,
Ҳачри ту менамояд имдодам.
Ту кий, охир, эй ҳақиқати асл,
Ҳосили сад тахайюл эҷодам.
Гарчи меҳостам, раҳо нашавад,
Умр буд, он чи ройгон додам.
Мепазирам ба ҷон чу хатти камол,
Ҳар чӣ гӯӣ, ба айбу эродам.
Дӯш ҳам, ҳолиёву фардо ҳам
Ту фаромӯшииву ман ёдам.
Ёд нокардани қадиматро
Тухфа овардаӣ ба милодам.

من ز تو انتظار ارشادم.
با همین انتظاریم شادم.
بی ستونم که صد هزاران سال،
چشم‌دار قدوم فرهادم.
وصل تو عشق را خلل بخشد.
حجر تو می نماید امدادم.
تو کیی آخر، ای حقیقت اصل،
حاصل صد تخیل ایجادم.
گرچه می خواستم، رها نشوم،
عمر بود، آنچه رایگان دادم.
می پذیرم به جان چو خطّ کمال،
هر چه گویی به عیب و ایرادم.
دوش هم حالیا و فردا هم،
تو فراموشی و من یادم.
یاد ناکردنِ قدیمت را،
تحفه آورده ای به میلادم.

Мо офаридаҳои Худои муҳаббатем,
Оҷиз ба пеши муъҷизаҳои муҳаббатем.
Гоҳе дар авҷи арш радифи ситораҳо,
Гаҳ дар замин фитода ба пои муҳаббатем.
Гаҳ сӯзи ҷонгудоз, гаҳе сози дилнавоз,
Гоҳе атову гоҳ балои муҳаббатем.
Савгандхӯрдагони вафо нестем агар,
Пас, фандхӯрдагони хатои муҳаббатем.
Гумкардараҳ, дар ин шаби ялдо ғамин мабош,
Мо кавкабему қутбнамои муҳаббатем.
Моем ошиқони худододаи асил,
Яъне, ки шокирони ҷафои муҳаббатем.

ما آفریده های خدای محبتیم،
عاجز به پیش معجزه های محبتیم.
گاهی در اوج عرش ردیف ستاره ها،
که در زمین فتاده به پای محبتیم.
که سوز جانگداز، گهی ساز دلنواز،
گاهی عطا و گاه بلای محبتیم.
سوگندخوردگان وفا نیستیم اگر،
پس فندخوردگان خطای محبتیم.
گمکرده ره، در این شب یلدا غمین مباش،
ما کوکبیم و قطب نمای محبتیم.
مائیم عاشقان خداداده اصیل،
یعنی، که شاکران جفای محبتیم.

Бигирифт қиблагоҳам раҳи манзили ҳамӯшон,
Сари марқадаш бирафтам сахар обидиданӯшон.
Бишуд ашки ман чароғе сари хокҷои покаш,
Мижам шабиҳи най шуд, наи аз алам хурӯшон.
Чӣ ҳамӯш буд хокаш ба ҷавоби нолаҳоям
Ва аз абр осмон ҳам ҳама пунба зад ба гӯшон.
Ба кучо ниҳам ғамамро, ки заифи беасоям,
Ба асо зананд таҷа дигар осмонбадӯшон.
Чӣ тасаллие бигӯям ба дили азогирифта,
Ки ҳазор сол пас ҳам накунад сафедпӯшон.

بگرفت قبله گاهم ره منزل خموشان،
سر مرقدش برفتم سحر آب دیده نوشان.
بشد اشک من چراغی سر خاکجای پاکش،
مژه ام شبیه نی شد، نی از الم خروشان.
چه خموش بود خاکش به جواب ناله هایم،
و از ابر آسمان هم همه پنبه زد به گوشان.
به کجا نهیم غمم را، که ضعیف بی عصایم،
به عصا زنند تکیه دگر آسمان بدوشان.
چه تسلیی بگویم به دل عزاگرفته،
که هزار سال پس هم نکند سفیدپوشان

Ваҳйи субҳ меояд бар саломи бедорон,
 Сура-сура чун хуршед, оя-оя чун борон.
 То абад мунаввар бод аз фари иноёташ
 Субҳи орзуварзон, шомии субҳпиндорон!
 Эй насими дарёӣ, бо шамими миной
 Кӯлбор густардӣ ин саҳар чу атторон.
 Аз ҳавошии барзан мерасад ба гӯши ман
 Шип-шипи хазонрӯбон, пич-пичи сафедорон.
 Бехато бизан, эй дил, эй дили шафаккандил,
 Лолаҳои пайконӣ бар сари сияҳкорон.
 Дил, ки бемуҳаббат шуд, зистан азият шуд,
 Ё Худо, намон моро дар қатори бекорон.
 Эй ту навҳузури мо, эй ту навзухури мо,
 Исиёна ҳозир шав бар начоти беморон.
 Садду сактаро во кун, бозгашти зебо кун,
 Як ту, як ту мефаҳмӣ ҳолати гирифторон.
 Чуз иродати беҳад, чуз муҳаббати сармад
 Ман чӣ мебарам ҳадя бар зиёрати ёрон.

وحی صبح می آید بر سلام بیداران،
سوره سوره چون خورشید، آیه آیه چون باران.
تا ابد منور باد از فر عنایاتش
صبح آرزو ورزان، شام صبح پنداران.
ای نسیم دریایی، با شمیم مینایی.
کولبار گستردی این سحر چو عطاران.
از حواشی برزن می رسد به گوش من،
شپ شپِ خزان روبانِ پیچِ سفیداران.
بی خطا بزن ای دل، ای دل شفق قندیل،
لاله های پیکانی بر سر سیه کاران.
دل، که بی محبت شد، زیستن اذیت شد،
یا خدا، نمان ما را در قطار بیکاران.
ای تو نوحضور ما، ای تو نوظهور ما،
عیسیانه حاضر شو بر نجات بیماران.
سدّ و سक्ته را وا کن بازگشت زیبا کن،
یک تو، یک تو می فهمی حالت گرفتاران.
جز ارادت بی حد، جز محبت سرمد
من چه می برم هدیه بر زیارت یاران.

Ба бадеъият баҳорӣ, ба самимият чу борон,
Бишунандаам зи чашмат тапиши дили баҳорон.
Чӣ кунам, ки ҳеч кардан натавонам аз бароят,
Нашудам ягонаи ту, ки якеям аз ҳазорон.
Чу ба зарда меҳурӯшанд касони тирамоҳӣ,
Ту чаратсаи баҳорӣ ба вучуди интизорон.
Ба ҳазор лолаистон биравам, туро наёбам,
Ки ту лолаофтобӣ ба фарози кӯҳсорон.
Зарабони ман шуморад фақат он табиби якто,
Ки ҷуз ӯ шаванд хаста ҳамаи тапишшуморон.
Мани гармҷӯшро ҳам бинишонд амри тақвим
Ба сафи фусурдаҷонон, ба қатори бешаророн.
Аҷал оядам, ки гирад, мани куҳнаро пазирад
Нафасе, ки кӯч бандам зи ҳарими ёди ёрон.

به بدیعت بهاری، به صمیمیت چو باران،
بشنیده ام ز چشمت تپش دل بهاران.
چه کنم، که هیچ کردن نتوانم از برایت،
نشدم یگانه تو، که یکی ام از هزاران.
چو به زرده می خروشد کسان تیره ماهی،
تو چرتسه بهاری به وجود انتظاران.
به هزار لاله استان بروم تو را نیابم،
که تو لاله آفتابی به فراز کوهساران.
ضربان من شمارد فقط آن طبیب یکتا،
که جز او شوند خسته همه تپش شماران.
من گرم جوش را هم بنشانند امر تقویم،
به صف فسرده جانان، به قطار بی شراران.
اجل آیدم، که گیرد من کهنه را پذیرد،
نفسی که کوچ بندم ز حریم یاد یاران.

Харири чон ба рохат густарам, фармой, модарчон,
Бад – он ҳастии зебо ҳастиям орой, модарчон.
Нарав, доим бимону офтобона ба рӯи мо
Дари фардову фардои дигар бикшой, модарчон.
Кушоиш хостам дар ин гузаргоҳи гираҳбаста,
Дуёо кун, эй нақӯфоли муборакрой, модарчон.
Чу бахшидан сифоти нозанини туст аз оғоз,
Ҷаҳону бевафоии варо бахшой, модарчон.
Ба субҳи офариниш борҳо рафтиву баргаштӣ,
Ту медонӣ, ба мо баргӯй сирри ной, модарчон.
Мусалло бофтам аз тору пуди ишқи беифшо,
Ҳидоятхоҳам, инак, қиблаам бинмой, модарчон.

حریر جان به راحت گسترم فرمای مادر جان،
بدان هستی زیبا هستیم آرای مادر جان.
نرو، دائم بمان و آفتابانه به روی ما
در فردا و فردا یی دگر بکشای مادر جان.
کشایش خواستم در این گذرگاه گره بسته،
دعا کن، ای نکوفال مبارک رای مادر جان.
چو بخشیدن صفات نازنین توست از آغاز،
جهان و بی وفای ورا بخشای مادر جان.
به صبح آفرینش بارها رفتی و برگشتی،
تو می دانی، به ما برگوی سرّ نای، مادر جان.
مصلّا بافتم از تار و پود عشق بی افشا،
هدایت خواهم اینک، قبله ام بنمای مادر جان.

Ҳидоят бидеҳ бар ҳидоятпазирон,
Мунодӣ фиристон ба ҷони мунирон.
Басе рафту шӯяндае ҳам наомад
Ба полоиши доғи мо, дилҳарирон.
Чу бар осмон бингарам, гӯям, эй вой,
Мани бесаводу хати он дабирон.
Саломӣ мани хонашинро расонед
Ба Каъбасуроғону Замзамзамирон.
Чӣ гӯям, ки бо садзабонӣ ҳамӯшам
Дами бозпурсии Мункар Накирон.
Бубахшед, агар тарки чаҳ-чаҳ намудам,
Маро хат занед аз сафи хушсафирон.
Дилам монда дар бойгонии сина
Наву кухна чун «Ёдгори Зарирон».
Бимон, ишқ, эй вомбарги чавонӣ,
Туро мебарам ман ба табрики пирон.

هدایت بده بر هدایت پذیران،
منادی فرستان به جان منیران.
بسی رفت و شوینده ای هم نیامد،
به پالایش داغ ما دل حریران.
چو بر آسمان بنگرم، گویم، آی وای،
من بی سواد و خط آن دبیران.
سلام منِ خانشین را رسانید
به کعبه سراغان و زمزم ضمیران.
چه گویم، که با صدزبانی خموشم،
دم بازپرسی منکر نکیران.
ببخشید، اگر ترک چهچه نمودم،
مرا خط زنید از صف خوش نفیران.
دلَم مانده در بایگانی سینه،
نو و کهنه چون "یادگار زیران."
بمان، عشق، ای وامبرگ جوانی،
ترا می برم من به تبریک پیران.

Зиндагӣ! Азизи ман! Эй азизи ёсинхон,
Фурсати ҳамоғӯшӣ бо ту мешавад поён.
Растахезҳои ту кай хулоса хоҳад шуд,
Эй дили бад-ин хурдӣ ҳаммасоҳати кайҳон.
Узр нех, ки ин як дам дар гузарғаҳи олам
Мо наем пурҳамён, мо ҳайем пурҳазён.
Эй мухотаби аслӣ, узр нех, ки мегуфтам
Шеърҳои ишқиро номаҳои беунвон.
Ишқ, ишқи бигзашта дар дилам ҳамоно монд
Доғи аз ҳама пайдо, дарди аз ҳама пинҳон.
Узр нех, ки мепаррад ғоибона сӯи ту
Ин хитобаи зебо: чони чони чони чон.

زندگی! عزیز من! ای عزیز یاسین خوان،
فرصت هم آغوشی با تو می شود پایان.
رستخیزهای تو کی خلاصه خواهد شد،
ای دل بدین خردی هم مساحت کیهان.
عذر نه که این یک دم، در گذرگاه عالم
ما نئیم پُرمیان، ما هئیم پرهذیان.
ای مخاطب اصلی، عذر نه که می گفتم،
شعرهای عشقی را نامه های بی عنوان.
عشق، عشق بگذشته در دلم همانا ماند،
داغ از همه پیدا، درد از همه پنهان.
عذر نه که می پرد غایبانه سوی تو
این خطابه زیبا: جانِ جانِ جانِ جان

Марҷон шумурд, марҷон, борони субҳагардон
Дандон фишурд, дандон, борони шаддадандон.
Гилро вузӯи нав дод, гулро тулӯи нав дод
Борони хандагирён, борони гириҳандон.
Чун сарнавишти борон афтодан аст бар хок,
Бар хотири ман омад рӯзи ҳубути инсон.
Инак, ҳазору як шаб дар як нафас сар омад,
Афсонаҳои мо ҳам поён гирифт, поён.
Дардо, ки нагзарад ишқ аз озмоиши васл,
Ҳаққо, ки бигзарад ишқ аз имтиҳони ҳичрон.
Чун мо равем, борон ҳақ мекунад ба ҳасрат
Дар лавҳҳои мармар сенуктаҳои армон...

مرجان شمرد، مرجان، باران سبجه گردان،
دندان فشرد، دندان، باران شده دندان.
گل را وضوی نو داد، گل را طلوع نو داد
باران خنده گریان، باران گریه خندان.
چون سرنوشت باران افتادن است بر خاک،
بر خاطر من آمد روز هبوط انسان.
اینک، هزار و یک شب در یک نفس سر آمد،
افسانه های ما هم پایان گرفت، پایان.
دردا که نگذرد عشق از آزمایش وصل،
حقّا که بگذرد عشق از امتحان هجران.
چون ما رویم، باران حک می کند به حسرت،
در لوح های مرمر سه نقطه های آرمان...

Баҳори бохтаамро дубора баргардон,
Маро ба он дами ширингувора баргардон.
Нишоти кӯтаҳи урдибиҳишти дӯшинро
Ба субҳлолаи шабнамнигора баргардон.
Раҳо кун аз таҳи дандони худ ҳаёти маро,
Ҳар он чи хӯрдаӣ, эй умрхора, баргардон.
Чу пора-пора диламро ба ту фиристодам,
Ба лутф он ҳамаро пора-пора баргардон.
Дигар маҷоз наҷӯям, ки асли асл туй,
Маро ба он мани беистиора баргардон.
Чу аз барои ту сахл аст боздоданхо,
Ба беситоратаринон ситора баргардон.
Тамоми бохтаҳои маро чу субҳи сахӣ
Ба як табассуми хуршедвора баргардон.
Аё муҳаббат, аё чавҳарии қалбшинос,
Маро ба он мани аслӣ дубора баргардон.

بهار باخته ام را دوباره برگردان،
مرا به آن دم شیرین گواره برگردان.
نشاط کوتاه اردیبهشت دوشین را
به صبح لاله شب‌نم نگاره برگردان.
رها کن از ته دندان خود حیات مرا،
هر آنچه خورده ای، ای عمرخواره برگردان.
چو پاره پاره دلم را به تو فرستادم،
به لطف آن همه را پاره پاره برگردان.
دگر مجاز نجویم، که اصل اصل تویی،
مرا به آن من بی استعاره برگردان.
چو از برای تو سهل است باز دادن ها،
به بی ستاره ترینان ستاره برگردان.
تمام باخته های مرا چو صبح سخی،
به یک تبسم خورشیدواره برگردان.
ایا محبت، ایا جوهری قلب شناس،
مرا به آن من اصلی دوباره برگردان.

Хурда мегиранд хурдон бар муаззамчавҳарон,
Чашмҳои танг натвонанд фатҳи бекарон.
Даст афшону бирав аз растаи бадгӯйҳо,
Фориғ аз арзанфурӯшон, хаста аз арзанхарон.
Дар фалак натвон харидан рутбаи хуршедро,
Ҳар қадар ҳам мешаванд ин абрҳо чомадарон.
Пуштбони осмонӣ дорӣ, эй фаррухниҳод,
Хок хоҳад хӯрд тазвири ҳама бадгавҳарон.
Мо ҳам аз ботинмусалмонони зоҳиркофарем,
Не аз он зоҳирмусалмонону ботинкофарон.
Чун раҳовард оварӣ ихлоси нуқсонёфта
Дар сафарҳое, ки аз худ мекуни то дигарон.
Дил зи тоқи синаам афтод, табрикаш кунед,
Чун ҳубуташ рашки меъроҷ аст, эй пайғамбарон.
Вақт ҳамчун шаҳнаи золим бияфтод аз паям,
То маро хориҷ кунад аз чашни шириншаккарон.
Чун сабукдӯшам дигар аз нозбардории ишк,
Ин сабукдӯшӣ гарон омад, гарон омад, гарон.

خرده می گیرند خردان بر معظم جوهران،
چشم های تنگ نتوانند فتح بی کران.
دست افشان و برو از رسته بدگویی ها،
فارغ از ارزن فروشان خسته از ارزن خران.
در فلک نتوان خریدن رتبه خورشید را،
هر قدر هم می شوند این ابرها جامه دران.
پشتبان آسمانی داری، ای فرخ نهاد،
خاک خواهد خورد تزویر همه بدگوهران.
ما هم از باطن مسلمانان ظاهر کافریم،
نه از آن ظاهر مسلمانان و باطن کافران.
چون رهاورد آوری اخلاص نقصان یافته،
در سفرهایی، که از خود می کنی تا دیگران.
دل ز طاق سینه ام افتاد تبریکش کنید،
چون هبوطش رشک معراج است، ای پیغمبران.
وقت همچون شحنة ظالم بیفتاد از پیم،
تا مرا خارج کند از جشن شیرین شکران.
چون سبک دوشم دگر از نازبرداری عشق،
این سبک دوشی گران آمد، گران آمد، گران.

Эй рӯзҳои рафта, аё бенишонакон,
 Дар ҳечзори ҳарзаву ғафлат ниҳонакон.
 Охир чаро суи абадият намеравед,
 Саргин раҳо кунед, ай аробакашонакон.
 Дидам, ки мумкин аст фақат бо раҳи ҳунар
 Аз нав шукуфа бастанӣ пучу ҳазонакон.
 Бинем, то кучо ба саломат равонаанд
 Дар раҳгузори ростравон сангмонакон.
 Дар кулбаҳои коҳилӣ кути мушҳост
 Дипломҳои сурхи ҳама панҷонакон.
 Эй рафта дар муқобили тақвим, мекуни
 Риши сафед хандаҳариши ҷавонакон.
 Сачҷода боз кун, чӣ заминбӯс кардаи
 Қадди камон ба сачдаи абрӯкамонакон?
 Донам, ки ҳеҷ нагзарад аз имтиҳони вақт
 Чун бодреза пар задани ҷонфишонакон.
 Як лаҳза бин, саодати нодонакон марост,
 Як лаҳза пас азияти бисёрдонакон.
 Ҷоно, зи тангкӯчаи дирӯзмондагон
 Моро бибар ба шаҳраҳи фардоравонакон.

ای روزهای رفته ایا بی نشانکان،
در هیچزار هرزه و غفلت نهانکان.
آخر چرا سوی ابدیت نمی روید،
سرگین رها کنید ای ارا به کشانکان.
دیدم که ممکن است فقط با ره هنر
از نو شکوفه بستن پوچ و خزانکان.
بنیم تا کجا به سلامت روانه اند،
در رهگذار راست روان سنگ مانکان.
در کلبه های کاهگلی قوت موش هاست
دپلام های سرخ همه پنج خوانکان.
ای رفته در مقابل تقویم می کنی،
ریش سفید خنده خریش جوانکان.
سجاده باز کن، چه زمین بوس کرده ای،
قد کمان به سجده ابرو کمانکان.
دانم، که هیچ نگذرد از امتحان وقت،
چون بادریزه پر زدن جان فشانکان.
یک لحظه بین، سعادت نادانکان مراست،
یک لحظه پس اذیت بسیار دانکان.
جانا، ز تنگ کوچه دیروز ماندگان،
ما را ببر به شه ره فرداروانگان.

Ту яктогавҳарӣ дар гавҳаристон,
Ту шириншаккарӣ аз шаккаристон.
Чу фарвардин расидӣ сабз дар сабз
Ба зери вусъати нилуфаристон.
Рафоҳ овард овози ҳалимат
Ба ин бозоргоҳи маҳшаристон.
Пур аз имону бовар мужда додӣ
Аз ин шакзору з-ин нобоваристон.
Ду пайвандат, ки дар авчи самоянд,
Саломат мекунанд аз кафтаристон.
Як Анбар* рафту омад Анбари** нав,
Саодатманд зӣ дар анбаристон.
Саодатманд зӣ, эй моҳи заррин,
Миёни ин фаристону заристон.
Биё, аз файзи Рӯҳулқудс дам зан,
Ки Марямгунаӣ дар кофаристон.
Бурун о аз садаф, эй гавҳари ноб,
Ки дунёро намоӣ гавҳаристон.

*Ба шодбоди милоди дӯсти азизам – бонуи рӯзноманигор
Гавҳар Умарзода иншо шуд.

** Номи модар ва набераи Гавҳарбону.

تو یکتا گوهری در گوهرستان،
تو شیرین شگری از شکرستان.
چو فروردین رسیدی سبز در سبز،
به زیر وسعت نیلوفرستان.
رفاه آورد آواز حلیمت
به این بازارگاه محشرستان.
پُر از ایمان و باور مژده دادی
از این شکزار وزین ناباورستان.
دو پیوندت که در اوج سمایند،
سلامت می کنند از کفترستان.
یک عنبر* رفت و آمد عنبر نو*،
سعادت‌مند زی در عنبرستان.
سعادت‌مند زی، ای ماه زرین،
میان این فرستان و زرستان.
بیا از فیض روح القدس دم زن،
که مریم گونه ای در کافرستان.
برون آ از صدف ای گوهر ناب،
که دنیا را نمایی گوهرستان.

* به شادباد میلاد دوست عزیزم، بانوی روزنامه نگار
گوهر عمرزاده انشا شد.
* نام مادر و نبیره گوهربانو.

Паст наё, ки мешавӣ хандахариши нокасон,
Парчами офтоб шав, бош зи дастнорасон.
Санги касе намерасад ҳеч ба меваи нучум,
Тоири кибриё туй, лоша най ба каргасон.
Беҳабар аз сири азал, бе ғами охират зий,
Аз сари худ раҳо бикун фикри фасонаву фасон.
Чо на марову на туро дар сафи хеш медиҳанд
Отифаҳои покрав, олиҳаҳои чашмасон.
Вақт гузашту боз ҳам бештар аз гузашта шуд
Дар тани дерсоли мо замзамаҳои наврасон.
Ёр, бубахш бандаро, ин ки ба фикри содааш
Ҳаст зи хосағони Ту, нест зи тӯдаи хасон.

پست نیا، که می شوی خنده خریش ناکسان،
پرچم آفتاب شو، باش ز دست نارسان.
سنگ کسی نمی رسد هیچ به میوه نجوم،
طایر کبریا تویی، لاشه نیی به کرگسان.
بی خبر از سر ازل، بی غم آخرت زیی،
از سر خود رها بکن فکر فسانه و فسان.
جان نه مرا و نه تو را در صف خویش می دهند
عاطفه های پاکرو، آلهه های چشمه سان.
وقت گذشت و باز هم بیش تر از گذشته شد،
در تن دیرسال ما زمزمه های نورسان.
یار، ببخش بنده را، اینکه به فکر ساده اش
هست ز خاصگان تو، نیست ز توده خسان.

Хучанди ман, Хучанди ман, ту, эй хоки баланди ман,
Ту, эй хуршедшаҳри рӯшани оинабанди ман.
Агар Рӯдоба будам, остонбӯси ту мекардам
Шафакро, гар чу Золи Зар бияфтад дар каманди ман.
Камолиддин ба оби шеър тӯмори туро бинвишт,
Ки чашми бад набинӣ, мӯниси тӯморбанди ман.
Ба қанди порсӣ нозам, ки ширин кард коматро,
Ҷаҳон оби даҳон резад зи ширинии қанди ман.
Зиҳӣ, фарри фаридунӣ, зиҳӣ, тахти хумоюнӣ,
Зиҳӣ, эй Мевағул, эй шаҳрёрӣ арчманди ман.
Сабо густох бинад мушкбедони хиёбонро,
Ки мегӯяд, раҳо созед домони паранди ман.
Ба Сайхунрӯд мегӯям, ки бо оини хуршедӣ
Чакомак хону абрешим зан, эй нозукписанди ман.
Таҳорат кард рӯди маст бо оби баёни Шайх,
Ки мехонад намозашро ба домонат, Хучанди ман.

خجند من، خجند من، تو ای خاک بلند من،
تو، ای خورشیدشهر روشن آئینه بند من.
اگر رودابه بودم، آستان بوس تو می کردم
شفق را، گر چو زال زر بیفتد در کمند من.
کمال الدین به آب شعر طومار تو را بنوشت،
که چشم بد نبینی، مونس طومار بند من.
به قند پارسی نازم، که شیرین کرد کامت را،
جهان آب دهان ریزد ز شیرینی قند من.
زهی، فرّ فریدونی، زهی تخت همایونی،
زهی، ای میوغول*، ای شهریار ارجمند من.
صبا گستاخ بیند مشک بیدان خیابان را،
که می گوید، رها سازید دامن پرند من.
به سیحون رود می گویم، که با آئین خورشیدی
چکامک خوان و ابریشم زن، ای نازک پسند من.
طهارت کرد رود مست با آب بیان شیخ،
که می خواند نمازش را به دامانت، خجند من.

*سلسله کوه ها در خجند

Эй ранги сабоҳат, рез дар тирачаҳони ман
В-эй нури малоҳат, рез дар рӯху равони ман.
Фардои хумоюнам дар зеҳн мусаввар буд,
Аммо чӣ бало омад берун зи гумони ман.
Фарёд, ки месӯзад Вахшу Хуталони ман,
Густарда шуд ин оташ то решаи ҷони ман.
Аз ғояти ночорӣ по бар сари худ кӯбам,
Чуз дасти худам набвад тобуткашони ман.
Дар ин сақари ваҳшат, фарёд занам, эй хок,
Хокистари қакнус ту, ё мулки қаёни ман.
Андеша кун, эй ҳамхун, онро, ки чӣ мемонад
Аз ному нишону ту в-аз ному нишони ман.
Бе теғи ту ҳам охир чуз марг илоҷам нест,
Офоқ нахоҳад дод як лаҳза амони ман.
Имрӯз кушӣ, аммо фардо зи ғамам гирий,
Ҳам қотили ман ҳастӣ, ҳам марсияхони ман.

ای رنگ صباحت ریز در تیره جهان من،
وی نور ملاححت، ریز در روح و روان من.
فردای همایونم در ذهن مصور بود،
اما چه بلا آمد بیرون ز گمان من.
فریاد، که می سوزد و خش و ختلان من،
گسترده شد این آتش تا ریشه جان من.
از غایت ناچاری پا بر سر خود کوبیم،
جز دست خودم نبود تابوت کشان من.
در این سقر وحشت فریاد زخم، ای خاک،
خاکستر ققنس تو یا ملک کیان من.
اندیشه کن، ای همخون آن را، که چه می ماند،
از نام و نشان تو، وز نام و نشان من.
بی تیغ تو هم آخر جز مرگ علاجم نیست،
آفاق نخواهد داد یک لحظه امان من.
امروز کشی، اما فردا ز غمم گریی،
هم قاتل من هستی هم مرثیه خوان من.

Ишқ карашма мезанад дар ниғаҳи мунири ман,
Кистӣ, эй замири ту як шуда бо замири ман.
Рӯи ҳақиқати дағал атри фасона рехтам,
Ларза гирифт рӯҳи шаб аз нафаси ҳарири ман.
Даст бидеҳ, ки бўсамат, зиндагӣ, эй рафиқи раҳ,
Монеа баста чодаро мурдани ногузири ман.
Ман чу фариштаи қадим омадаам зи бостон,
Ишқ чӣ кор мекунад дар дили пири пири ман.
Пур шудааст марғзор аз алафи газандае,
Доми ту орзу кунад оҳуи шергири ман.
Ин ҳама бешабоҳатӣ мову туро шабеҳ кард,
Варна, бубин, намешавад, сояи ман назири ман.
Андӯҳи кист рафтани рафтани холию абас,
Шодии кист, эй азиз, омадани ҳақири ман?
Бурдаи ин хати маро хидмати Офаридгор,
Вакт гузашту дер шуд, бозпас о, сафири ман!

عشق کرشمه می زند در نگه منیر من،
کیستی، ای ضمیر تو یک شده با ضمیر من.
روی حقیقت دغل عطر فسانه ریختم،
لرزه گرفت روح شب از نفس حریر من.
دست بده، که بوسمت، زندگی، ای رفیق ره،
مانعه بسته جاده را مردن ناگذیر من.
من چو فرشته قدیم آمده ام ز باستان،
عشق چکار می کند در دل پیر پیر من.
پیر شده است مرغزار از علف گزنده ای،
دام تو آرزو کند آهوی شیرگیر من.
این همه بی شباهتی ما و تورا شبیه کرد،
ورنه ببین، نمی شود، سایه من نظیر من.
انده کیست رفتنم، رفتن خالی و عبث،
شادی کیست، ای عزیز، آمدن حقیر من.
برده ای این خط مرا خدمت آفریدگار،
وقت گذشت و دیر شد، باز پس آ، سفیر من

Баҳор бар ту муборак, аё баҳортарин,
Худо ҳамеша туро ёр боду ёртарин.
Бизӣ, зи боди ҳаводис ҳамеша эмин бош,
Ки гултарин нафарон ҳам шаванд хортарин.
Ту некувона, ки аз сулби фитрат омадаӣ,
Дар ин тариқати худ бош пайдортарин.
Сипоси субҳ, ки фарроши осмонии мост,
Дигар кӣ ҳаст ҳамин гуна тозақортарин.
Зи панҷ ҳарфи мунаввар ситораобод аст,
Даруни дурчи дилам дурри шохвортарин.
Муҳаббат омаду аз роҳ боздошт туро,
Вагарна, чун ҳамаӣ сахт рафтагортарин.

بهار بر تو مبارک، ایا بهارترین،
خدا همیشه ترا یار باد و یارترین.
بزی، ز باد حوادث همیشه ایمن باش،
که گل ترین نفران هم شوند خارترین.
تو نیکوانه، که از سلب فطرت آمده ای،
در این طریقت خود باش پایدارترین.
سپاس صبح، که فرآش آسمانی ما ست،
دگر که هست همین گونه تازه کارترین.
ز پنج حرف منور ستاره آباد است
دورن درج دلم در شاهوارترین.
محبت آمد و از راه بازداشت تور،
و گرنه چون همه ای سخت رفتگارترین.

Омаданам рафтан аст, рафтани ман- омадан,
Байни ману арш ҳаст кашмакаши тан ба тан.
Оқибатат бандагист, охиратат зиндагист,
Эй дили осӣ, нақун ин ҳама бардорузан.
Ҷангкунон мерасем боз ба сарҳадди ҳеч,
Як мани қолабнишин бо мани қолабшикан.
Он тарафи панҷара ҳаст тапишҳои боғ,
Ҳаст тапишҳои дил он тарафи пирахан.
Панҷараро боз кун бар тапиши сабзи боғ,
Фосила бисёр нест аз қафасат то чаман.
Ғар на қабули туам, ҳоҷати андӯҳ нест,
Ишқ ба сар мебарад хориҷ аз ин анҷуман.
Монда ба зери ғубор ёди маро ёди ту,
Сабз кунад дар канор ёди туро ёди ман.

آمدنم رفتن است، رفتن من آمدن،
بین من و عرش هست کشمکش تن به تن.
عاقبتت بندگیست، آخرتت زندگیست،
ای دل عاصی، نکن این همه بردار و زن.
جنگ کنان می رسیم باز به سرحد هیچ،
یک من قالب نشین با من قالب شکن.
آن طرف پنجاه هست تپش های باغ،
هست تپش های دل، آن طرف پیرهن.
پنجره را باز کن بر تپش سبز باغ،
فاصله بسیار نیست از قفست تا چمن.
گر نه قبول توام، حاجت اندوه نیست،
عشق به سر می برد خارج از این انجمن.
مانده به زیر غبار یاد مرا یاد تو،
سبز کند در کنار یاد تورا یاد من.

Аз дуруҳаи дунё ҳам ту меравӣ, ҳам ман,
Рӯ ба сӯи он Якто ҳам ту меравӣ, ҳам ман.
Тоҷи мо зари гул буд, килки мо пари гул буд,
Эй чу ғунча ноифшо, ҳам ту меравӣ, ҳам ман.
Дай намонад, озар ҳам, солу моҳи пар-пар ҳам,
Эй баҳори гулсимо, ҳам ту меравӣ, ҳам ман.
Ку илочи не гуфтан, чон ба ҳукка бинхуфтан,
Чун хат ояд аз боло, ҳам ту меравӣ, ҳам ман.
Эй кадам, шарофат рез, эй нафас, нафосат рез,
Бо тарашшуҳи зебо, ҳам ту меравӣ, ҳам ман.
Аз ману ту ҳам охир шаммае накӯӣ бод
Ёдгораи фардо, ҳам ту меравӣ, ҳам ман.
Пас, ҳамин дам эҳё шав, ишқ шав, таманно шав,
Баъд аз ин мағӯ асло: ҳам ту меравӣ, ҳам ман.

از دوراهه دنیا هم تو می روی، هم من،
رو به سوی آن یکتا هم تو می روی، هم من.
تاج ما زر گل بود، کلک ما پر گل بود،
ای چو غنچه نافشا، هم تو می روی، هم من.
دی نمائد، آذر هم، سال و ماه پر پر هم،
ای بهار گل سیما، هم تو می روی، هم من.
کو علاج نه گفتن، جان به حقه بنهفتن،
چون خط آید از بالا، هم تو می روی، هم من.
ای قدم، شرافت ریز، ای نفس، نفاست ریز،
با ترشح زیبا، هم تو می روی، هم من.
از من و تو هم آخر شمه ای نکویی باد،
یادگاره فردا، هم تو می روی، هم من.
پس همین دم احیا شو، عشق شو، تمنا شو،
بعد از این مگو اصلا: هم تو می روی، هم من.

Аз саҳаристон биё бар сақаристони ман,
Ваҳйи муборақ бидеҳ ҷони маро, ҷони ман.
Гӯш бидеҳ бар қафас, то шунавӣ як нафас
Чаҳ-чаҳи хуршеди ман, қаҳ-қаҳи борони ман.
Пайку саломии дилам баски нишонӣ наёфт,
Бозпас омад ҳама боз ба унвони ман.
Фикр кунад бадгумон ин ки басе ноаён
Чирки чаҳон ҷо шуда зери гиребони ман.
Покии пиндори ман пеши касе боз нест,
Ўст фақат дар фалак ҳуҷҷату бурҳони ман.
Асли маро пеши ӯ ҳоҷати исбот нест,
Ўст фақат оғаҳ, ӯ, аз мани пинҳони ман.
Фалсафаҳои маро тарҷума кун, эй баҳор,
Мантиқи рӯшан бичӯ, ишқ, зи ҳазёни ман.
Баъди дусад қарн ҳам з-он нафаси исавӣ
Атса занад дар қафас ғунҷаи бечони ман.

از سحرستان بیا بر سقرستان من،
وحی مبارک بده جان مرا، جان من.
گوش بده بر قفس، تا شنوی یک نفس
چهچه خورشید من، قهقهه باران من.
پیک و سلام دلم بس که نشانی نیافت،
باز پس آمد همه باز به عنوان من.
فکر کند بدگمان اینکه بسی نا عیان
چرک جهان جا شده زیر گریبان من.
پاکی پندار من پیش کسی باز نیست،
اوست فقط در فلک حجت و برهان من.
اصل مرا پیش او حاجت اثبات نیست،
اوست فقط آگه، او، از من پنهان من.
فلسفه‌های مرا ترجمه کن، ای بهار،
منطق روشن بجو، عشق، ز هذیان من.
بعد دو صد قرن هم زان نفس عیسوی
عطسه زند در قفس غنچه بی جان من.

Тифлї гузашту гум шуд милодномаи ман,
Ишқи ту муҳри нав зад дар зодномаи ман.
Яктотарин ту монї, фардотарин ту монї
Дар ишқномаи ман, дар ёдномаи ман.
Бо номи туст иншо, бо килки туст ифшо
Ҳам дардномаи ман, ҳам шодномаи ман.
Вақте ки мурда будам, овози исавият
Аз чор сӯ фиристод имдодномаи ман.
То ту шавад фалаксайр ин номаҳои шукрам,
Бар худ бувад, на бар ғайр эродномаи ман.
Бо баста-баста розам, бо хирмани маҷозам
Баҳри ту бозгардад бе код номаи ман.

طفلی گذشت و گم شد میلادنامه من،
عشق تو مهر نو زد در زادنامه من.
یکتاترین تو مانی، فرداترین تو مانی
در عشقنامه من، در یادنامه من.
با نام توست انشا، با کلک توست افشا
هم دردنامه من، هم شادنامه من.
وقتی که مرده بودم، آواز عیسویت
از چار سو فرستاد امدادنامه من.
تا تو شود فلک سیر این نامه‌های شکرم،
بر خود بود، نه بر غیر ایرادنامه من.
با بسته بسته رازم، با خرمن مجازم
بهر تو باز گردد بی کاد نامه من.

Матлаат хуршедмаънӣ, мақтаат махтобмазмун,
Цовидон зӣ, навчавон зӣ, рӯд, эй рӯди ҳумоюн.
Навтаринӣ, навтанинӣ, ринди ширинравтаринӣ,
То қиёмат ҳам най ту шоири аз мӯд берун.
Хокие натвонад охир мисли ту бесакта рафтан,
Кош, мерафтем мо ҳам ҳамчу ту мавзуни, мавзун.
Бо само хешу таборӣ, бо малоик ҳамканорӣ,
Миллату мазҳаб надорӣ, эй ту бо хуршед ҳамхун.
Раҳрави бедорхобӣ, обилабанд аз хубобӣ,
Дар ғами кӣ об – обӣ, эй ту Мачнунтар зи Мачнун.
То ҳайӣ имрӯзу фардо, по бизан бар кори дунё,
Шоҳкоре аз Таоло, сунъи Шоҳаншоҳи гардун.

مطلعت خورشیدمعنی، مقطعت مهتاب مضمون،
جاودان زی، نوجوان زی، رود، ای رود همایون.
نوترینی، نوطنینی، رند شیرین روترینی،
تا قیامت هم نه ای تو شاعر از مود بیرون.
خاکیی نتواند آخر مثل تو بی سخته رفتن،
کاش، می رفتیم ما هم همچو تو موزون، موزون.
با سما خویش و تباری، با ملایک هم کناری،
ملت و مذهب نداری، ای تو با خورشید همخون.
رهرو بیدارخوابی، آبله بند از حبابی،
در غم که آب آبی، ای تو مجنون تر ز مجنون.
تا هه ای امروز و فردا پا بزن بر کار دنیا،
شاهکاری از تعالی، صنع شاهنشاه گردون.

Эй тундгард, пой ҳавасро пиёда кун,
Аз рӯзи охирина баҳор истифода кун.
Шодӣ кунад рақиб, ки роҳи ту хатм шуд,
Аммо ту боз нав шаву оғози ҷода кун.
Шармандаӣ, ки ишқ наварзидаӣ ханӯз,
Мардона бош, инаку ҳиммат зиёда кун.
Чилшӯи чашмҳои чиҳилсола боядат,
Худро чу чашми нинии якрӯза сода кун.
Эй ҳаҷраве, ки Шомравӣ, рӯ ба субҳ нех,
Яъне, сафар ба ин Ҳарамӣ нокушода кун.

ای تندگرد، پای هوس را پیاده کن،
از روز آخرین بهار استفاده کن.
شادی کند رقیب، که راه تو ختم شد،
اما تو باز نو شو و آغاز جاده کن.
شرمنده ای، که عشق نورزیده‌ای هنوز،
مردانه باش، اینک و همت زیاده کن.
چلشوی چشمه‌های چهل ساله بایدت،
خودرا چو چشم نینی یکروزه ساده کن.
ای حجروی، که شام روی، رو به صبح نه،
یعنی سفر به این حرم ناکشاده کن.

Эй дил, эй дил, бетаманной накун,
Гул ба гул зан, баргпартой накун.
Мард шав, яклахт шав, садлаhti ман,
Одамй кун боз, Ҳаввой накун.
Офтобй, куллаҳоро барфурӯз,
Пушти кӯхи Қоф анқой накун.
Аз бисотат муҳраи момо начӯ,
Фикри зардолуи бобой накун.
Дар сулули хеш бин муҳри ниё,
Ҷуз суроғи муҳри миной накун.
Аллағӯи орзуҳои худй,
Осии дерин, таносой накун.
Нав шав, эй синнат фузун аз синни даҳр,
Мисли пешин куҳнасимой накун.
Шарм дор, эй лолаи лол, аз завол,
Ҳеч гаҳ тарки шукуфой накун.

ای دل، ای دل، بی تمنایی نکن،
گل به گل زن، برگ پرتایی نکن.
مرد شو، یک لخت شو، صدلخت من،
آدمی کن باز، حوایی نکن.
آفتابی، قله‌ها را برفروز،
پشت کوه قاف عنقایی نکن.
از بساطت مهرهٔ ماما نجو،
فکر زردالوی بابایی نکن.
در سلول خویش بین مهر نیا،
جز سراغ مهر مینایی نکن.
اله* گوی آرزوهای خودی،
عاصی دیرین، تن آسایی نکن.
نو شو، ای سنت فزون از سن دهر،
مثل پیشین کهنه سیمایی نکن.
شرم دار، ای لالهٔ لال، از زوال،
هیچ گه ترک شکوفایی نکن.

*لالایی

Хуршед туй, ба шиша рӯ кун,
Сад найза ба қони ман фурӯ кун.
Дар тобаи доғи хеш бигдоз,
Чавре, ки намекунад адӯ, кун.
Сачҷодаи субҳ интизор аст,
Бо шабнами нози ман вузӯ кун.
Эй вусъатат осмон гирифта,
Дар чавфи ҳубоб ҳоюҳу кун.
Атри нафасам ба вожаҳо рехт,
Атри нафаси тарона бў кун.
Ашке, ки пас аз хиёнат орий,
Бар мурдаи ишқ покшӯ кун.
Сад соли дигар висоли моро
Аз дурии ҳаҷр орзу кун.

خورشید تویی، به شیشه رو کن،
صد نیزه به جان من فرو کن.
در تابهٔ داغ خویش بگداز،
جوری، که نمی کند عدو، کن.
سجادهٔ صبح انتظار است،
با شب‌نم ناز من وضو کن.
ای وسعت آسمان گرفته،
در جوف حباب‌های و هو کن.
عطر نفسم به واژه‌ها ریخت،
عطر نفس ترانه بو کن.
اشکی، که پس از خیانت آری،
بر مردهٔ عشق پاک شو کن.
صد سال دگر وصال ما را
از دوری هجر آرزو کن.

Эй ишқ, баро аз вақт, тақвимдаронӣ кун,
Бемавсиму бетаквим сад қарн ҷавонӣ кун.
Шамсӣ куну маҳтобӣ тақвими ду чашматро,
Кулли санаро бар мо иди ҳамагонӣ кун.
Чун рутбаи мачнунӣ бартар зи арастуист,
Бовар нақунӣ, боре ташҳиси равонӣ кун.
Бо шеваи ғамсӯзат, бо сӯзани дилдӯзат
Сад лахтаи қалбамро пайванди ниҳонӣ кун.
Ҷабрилсифат пеш о, хуршедсулули ман,
Дилро, ки ба ту додам, ҳар чӣ битавонӣ, кун.

ای عشق، برآ از وقت، تقویم درانی کن،
بی موسم و بی تقویم صد قرن جوانی کن.
شمسی کن و مهتابی تقویم دو چشمت را،
کلّ سنّه را بر ما عید همگانی کن.
چون رتبهٔ مجنونی برتر ز ارسطویی است،
باور نکنی، باری تشخیص روانی کن.
با شیوهٔ غم سوزت، با سوزن دلدوزت
صد لختهٔ قلبم را پیوند نهانی کن.
جبریل صفت پیش آ، خورشیدسلول من،
دل را، که به تو دادم، هر چه بتوانی، کن.

Гайб назан, хотифи пайдои ман,
Хотифи дамбаставу гӯёи ман.
Омадаӣ, бар қадамат пешкаш
Фасли хазонрезӣ таманнои ман.
Пеши дарат чанд маҳал саф кашад
Тавбаи ман, узру тазаррои ман.
Як гули қаҳ-қаҳ бувадаш чоиза
Ҳар кӣ кунад боз муаммои ман.
Оина, эй оинаи дилнамо,
Чашми ту шуд шореҳи маънои ман
Атса занад, атса занад ёди ту,
Атса зи бигзаштаи зебои ман.
Нест маро қудрати таҳрири вақт,
Баски набуд аз азал иншои ман.
Ҳеч натарс аз ману пирии ман,
Ишқ, бифармо, ту ба фардои ман.

غیب نزن، هاتف پیدای من،
هاتف دم بسته و گویای من.
آمده ای، بر قدمت پیش کش
فصل خزان ریز تمنای من.
پیش درت چند محل صف کشد
توبه من، عذر و تزرّای من.
یک گل قهقهه بودش جایزه،
هر که کند باز معمای من.
آینه، ای آینه دل نما،
چشم تو شد شارح معنای من،
عطسه زند، عطسه زند یاد تو،
عطسه ز بگذشته زیبای من.
نیست مرا قدرت تحریر وقت،
بس که نبود از ازل انشای من.
هیچ نترس از من و پیری من،
عشق، بفرما، تو به فردای من.

Бар лолаи танҳо, ки тапад дар кафаси ман,
Аз ғайб бидеҳ роиҳа, исонафаси ман.
Ларзид зи таҳрики ту, эй сабзтарин сабз,
Дар хобғаҳи сина дили беҳаваси ман.
Аҳсант ба хурдиву ҳақирӣ, ки тавонист
Фатҳи чу тӯе шабнами хуршедраси ман.
Бо воситаи туст, аё қосиди қудсӣ,
Бар сӯи ҳаёт омадани бозпаси ман.
Эй кош, барад фитрати мо раҳ ба таҷаддуд,
Ин аст зи даргоҳи Худо мултамаси ман.
Гар рӯҳи башарро набарам ҷониби некӣ,
Ҳайф аст ҳамин ҳастии пучу абаси ман.
Ин қофиларо боз ба тавҳид бихонад
Аз дохили ҳар вожа садои чараси ман.

بر لاله تنها، که تپد در قفس من،
از غیب بده رایحه، عیسی نفس من.
لرزید ز تحریک تو، ای سبزترین سبز،
در خوابگاه سینه دل بی هوس من.
احسنت به خردی و حقیری، که توانست
فتح چو تویی شبنم خورشیدرس من.
با واسطه توست، ایا قاصد قدسی،
بر سوی حیات آمدن بازپس من.
ای کاش، برد فطرت ما ره به تجدد،
این است ز درگاه خدا ملتمس من.
گر روح بشر را نبرم جانب نیکی،
حیف است همین هستی پوچ و عبث من.
این قافله را باز به توحید بخواند
از داخل هر واژه صدای جرس من.

Пушти қафас чӣ мекунӣ, эй дил, фирор кун,
Имсол тарки шеваи перору пор кун.
Аз ифтихори холии ту сахт хастаам,
Беҳуда ифтихор накун, ибтикор кун.
Гуфтам ба хома, фикри фароғат чӣ мекунӣ,
Марг аст ин танаффуси бисёр, кор кун.
Вакте ки ханда зад гули баҳман, хазон шудӣ,
Ҳоло, ки хушк шуд гули обон, баҳор кун.
Яъне ки бар баҳор дигарбора даст деҳ,
Он дӯстии гумшударо барқарор кун.
Он ёр коҳ-коҳ занад дар ҷавоби оҳ,
Зону мазан, ҳақорати худро виқор кун.
Ёди варо, ки ёди туро ранҷ медиҳад,
Аз ёди босадоқати худ ихтисор кун.
Собуни барф доғи чаманро равондааст,
Собуни вақт, рӯҳи маро беғубор кун.
Вакте дубора ишқ биёяд, ки дил барад,
Розӣ нашав, ҳазор баҳона қатор кун.
Эй навтарину кухнатарин-ҷовидонтарин,
Бори дигар биёву тавофи мазор кун.

پشت قفس چه می کنی، ای دل، فرار کن،
امسال ترک شیوه پیرار و پار کن.
از افتخار خالی تو سخت خسته‌ام،
بیهوده افتخار نکن، ابتکار کن.
گفتم به خامه، فکر فراغت چه می کنی،
مرگ است این تنفس بسیار، کار کن.
وقتی که خنده زد گل بهمن، خزان شدی،
حالا، که خشک شد گل آبان، بهار کن
یعنی که بر بهار دگر باره دست ده،
آن دوستی گمشده را برقرار کن.
آن یار قاهقه زند در جواب آه،
زانو مزین، حقارت خود را وقار کن.
یاد ورا، که یاد ترا رنج می دهد،
از یاد باصداقت خود اختصار کن.
صابون برف داغ چمن را روانده‌است،
صابون وقت، روح مرا بی غبار کن.
وقتی دوباره عشق بیاید، که دل بُرد،
راضی نشو، هزار بهانه قطار کن.
ای نوترین و کهنه‌ترین جاودان‌ترین،
بار دگر بیا و طواف مزار کن.

То чанд ситорасӯз будан,
Саргаштаи чархи кӯз будан?
Боист чу осмоншиносон
Хонандаи ҳар румуз будан.
Бо фарру ҷалоли ховарона
Хуршеди ҷаҳонфурӯз будан.
Боист барои ҳар дили чок
Ҷарроҳи буридадӯз будан.
Чандест, ки бо супориши вақт
Шармандаам аз аҷуз будан.
Ту, як Ту ҳамеша метавонӣ
Дар марҳалаи ҳанӯз будан.

تا چند ستاره سوز بودن،
سرگشته چرخ کوز بودن.
بایست چو آسمان شناسان
خواننده هر رموز بودن.
با فرّ و جلال خاورانه
خورشید جهان فروز بودن.
بایست برای هر دل چاک
جراح بریده دوز بودن.
چندیست، که با سفارش وقت،
شرمنده‌ام از عجز بودن.
تو، یک تو همیشه می توانی،
در مرحله هنوز بودن.

Чун ба гиребони субҳ атр занад ёсуман,
Об шавад бесадо шамъи зумуррадлаган.
Мефитад аз осмон рӯйкаши шабнамӣ,
То напарад дергоҳ оҳари рӯи чаман.
Гоҳ чу чӯбори шаб, гаҳ гули гавҳар ба лаб,
Бонгзани хилватам, хомушаки анчуман.
Мебарадат зулфи ёр бар шаби торику тор,
Гесуи хуршед гир, бар шаву нух дар бизан.
Бо қалами офтоб нур кашам чон ба чон,
Чун гули печак наям нешзанон тан ба тан.
Талхвашам хондаӣ беҳабар аз он ки ҳаст
Қанди хуши порсӣ дар лаби шаккаршикан.
Ҳарф садо медиҳад: Ишқ чавон шуд, чавон,
Ишқ сало мезанад: ҳарф куҳан шуд, куҳан!
Оина девор шуд, оина бардор, шуд!
Ҷуфт шавад бесухан чони туву чони ман.

چون به گریبان صبح عطر زند یاسمن،
آب شود بی صدا شمع زمردلگن.
می فتد از آسمان رویکش شبنمی،
تا نبرد دیرگاه آهر روی چمن.
گاه چو جویبار شب، گه گل گوهر به لب،
بانگ زن خلوتم، خامشک انجمن.
می بردت زلف یار بر شب تاریک و تار،
گیسوی خورشید گیر، بر شو و نه در بزن.
با قلم آفتاب نور کشم جان به جان،
چون گل پیچک نیم نیش زنان تن به تن.
تلخوشم خوانده ای بی خبر از آنکه هست
قند خوش پارسی در لب شکرشکن.
حرف صدا می دهد: عشق جوان شد، جوان،
عشق صلا می زند: حرف کهن شد، کهن!
آینه دیوار شد، آینه بردار، شد!
جفت شود بی سخن جان تو و جان من.

Раҳм кун, бод, ба пирохани гул даст назан,
Қаҷмақаҷ роҳ нарав, наъра зи бунбаст назан.
Шӯхии саҳл нақун, беҳабарак мебарадат,
Ту ба дарёи барангехтае шаст назан.
Гуфтиям, будани ту нестии бемаъност,
Тухмати хушк ба мазмуни тари ҳаст назан.
Осмонро ба таҳи қафш фишурдан хоҳӣ,
Ҳиммати қафши ту болост, чунин паст назан.
Ҷоми дил шуд пури хун, ҷом ба ҷомам назадӣ,
Сар бизан бо сари худ, бо мани сармаст назан.
Як тақон мешиканад қалби булӯрини маро,
Раҳм кун, даст назан, даст назан, даст назан.

رحم کن، باد، به پیراهن گل دست نزن،
کجمکج راه نرو، نعره ز بن بست نزن.
شوخی سهل نکن، بی خبرک می بردت،
تو به دریای برنگیخته ای شست نزن.
گفتی ام، بودن تو نیستی بی معناست،
تهمت خشک به مضمون تر هست نزن.
آسمان را به ته کفش فشردن خواهی،
همت کفش تو بالاست، چنین پست نزن.
جام دل شد پر خون، جام به جامم نزدی،
سر بزن با سر خود، با من سرمست نزن.
یک تکان می شکند قلب بلورین مرا،
رحم کن، دست نزن، دست نزن، دست نزن.

Эй сабзаи фарвардин, шабнам ба гиребон зан,
Боло шаву боло шав, хуршед ба домон зан.
То бод начунбонад, барге нафитад аз шох,
То шер бурун ояд, оташ ба найистон зан.
Тасвиргаро, кофист, айвон чӣ биёрой,
Гар нақши наве дорӣ, дар гунбади гардон зан.
Тайёрасавороне бар Каъба сафар карданд,
Эй ошики ҳаққонӣ, поро ба биёбон зан.
Акси фалаки маҳзун дар оинаи дарёст,
Ту нақши азизатро дар оинаи ҷон зан.
Шаш сӯ ҳама борон аст, эй шамси навозишгар,
Мизроби тилоиро дар пардаи борон зан.
Эй ошики хуршедӣ, олам нигарони туст,
Майдон ҳама они туст, ҷавлон зану ҷавлон зан.
Тӯфон манам, эй маҳбуб, тӯфони таманноям,
Вопас нараву пеш о, киштит ба тӯфон зан.

ای سبزه فروردین، شبنم به گریبان زن،
بالا شو و بالا شو، خورشید به دامن زن.
تا باد نجنباند، برگی نفتد از شاخ،
تا شیر برون آید، آتش به نیستان زن.
تصویرگرا، کافی است، ایوان چه بیارایی.
گر نقش نویی داری، در گنبد گردان زن.
طیاره سوارانی بر کعبه سفر کردند،
ای عاشق حقانی، پارا به بیابان زن.
عکس فلک محزون در آینه دریاست،
تو نقش عزیزت را در آینه جان زن.
شش سو همه باران است، ای شمس نوازشگر،
مضرب طلایی را در پرده باران زن.
ای عاشق خورشیدی، عالم نگران توست،
میدان همه آن توست، جولان زن و جولان زن.
طوفان منم، ای محبوب، طوفان تمنایم،
واپس نرو و پیش آ، کیشیت به طوفان زن.

Шишаро ҷавҳар кашу оина кун,
Вирдро шамъи шаби одина кун.
Гавҳарона андаро дар дурчи дил,
Ҳуққаи холии мо ганчина кун.
Сабзханде зан чу субҳи фарвадин,
Рӯху раҳро навхату сабзина кун.
Гаҳ қадаҳ гиру кабо кун ҷомаро,
Гаҳ ба тан пирохани мӯина кун.
Баъди сад соли фаромӯшӣ биё,
Пурсупоси дилбари дерина кун.
Муҳраи ашки маро тӯмор бар,
Чашмзахме аз ҳасуду кина кун.
Эй ки меҳохӣ равӣ бар шаҳри ишқ,
Зери по ҳафт осмонро зина кун.

شیشه را جوهر کش و آئینه کن،
ورد را شمع شب آدینه کن.
گوهرانه اندر آ در درج دل،
حقه خالی ما گنجینه کن.
سبزخندی زن چو صبح فرودین،
روح و ره را نوخط و سبزینه کن.
گه قدح گیر و قبا کن جامه را،
گه به تن پیراهن موئینه کن.
بعد صد سال فراموشی بیا،
پُرس و پاس دلبر دیرینه کن.
مهره اشک مرا طومار بر،
چشم زخمی از حسود و کینه کن.
ای که می خواهی روی بر شهر عشق
زیر پا هفت آسمان را زینه کن.

Садои ишк! Давоми раҳам чароғон кун,
Маро фаришта кун, оре, маро ҳам инсон кун.
Биё ба чашми ғизолам, набераи Мачнун,
Маро ба бар кашу хушбахт чун биёбон кун.
Кучо равам, ки раҳо ёбам аз чаҳолати ҳасм,
Маро бигиру ба сандуқи сина пинҳон кун.
Чӣ шабнамона ба рӯи кафи ту меларзам,
Чу ман ҳақиқати шаффофи хеш урён кун.
Шумораи тилифони маро зи борон пурс,
Зи пушти панҷараи сабзи ёд тилфон кун.
Агар ба дидани ман оӣ, эй масеҳнафас,
Ҳазор сӯзани хуршед дар гиребон кун.
Ту беҳ зи ман бишиносӣ тариқати рафтан,
Салоҳи туст, ҳар он чи ту хостӣ, он кун.

صدای عشق! دوام رهم چراغان کن،
مرا فرشته کن، آری، مرا هم انسان کن.
بیا به چشم غزالم، نبیرهٔ مجنون،
مرا به بر کش و خوشبخت چون بیابان کن.
کجا روم، که رها یابم از جهالت خصم،
مرا بگیر و به صندوق سینه پنهان کن.
چه شبنمانه به روی کف تو می لرزم،
چو من حقیقت شفاف خویش عریان کن.
شمارهٔ تلفان مرا ز باران پرس،
ز پشت پنجرهٔ سبز یاد تلفان کن.
اگر به دیدن من آیی، ای مسیح نفس،
هزار سوزن خورشید در گریبان کن.
تو به ز من بشناسی طریقت رفتن،
صلاح توست، هر آنچه تو خواستی، آن کن.

Қанд зан, себи шакархандаи ман,
Себи аз хулди барин кандаи ман.
Нест сақфе, ки туро овезам,
Эй ту, қандили дурахшандаи ман.
Бо ту меқангаму мебандам сулҳ,
Аз ҳама нағзи ману гандаи ман.
Ромише дориву оромиш не,
Оҳ, оҳ, эй дилаки зиндаи ман.
Ваҳйи сабзӣ зи баҳори дуре,
Атри улвии парокандаи ман.
Ишқ, бахшо, ки тапиш дорад боз
Бе ту ҳам ин дили шармандаи ман.
Мекунад рақси муноҷот ҳанӯз
Дили бар ишқ наарзандаи ман.
Баъди бигзаштани ман боз ҳам ўст
Нав ба нав, нав ба нав ояндаи ман.

قند زن، سیب شکرخنده من،
سیب از خلد برین کنده من.
نیست سقفی، که تورا آویزم،
ای تو، قندیل درخشنده من.
با تو می جنگم و می بندم صلح،
از همه نغز من و گنده من.
رامشی داری و آرامش نه،
آه، آه، ای دلک زنده من.
وحی سبزی ز بهار دوری،
عطر علوی پراکنده من.
عشق، بخشا، که تپش دارد باز،
بی تو هم این دل شرمنده من
می کند رقص مناجات هنوز
دل بر عشق نیرزنده من.
بعد بگذشتن من باز هم اوست،
نو به نو، نو به نو آینده من.

Кай маро барандозад санги лаънати душман,
Дӯст мекушад моро бо кулӯхе аз доман.
Озмудаам кам – кам зиндагиву макрашро,
Беҳаросам аз нафрин, меҳаросам аз аҳсан.
Бо ҳақоратам олуд нолаи заифона,
Мард бошу зӣ, эй дил, бедареғу бешеван.
Қавми ғафлатистонро пурс, чист таъми субҳ,
Ояд аз шабистонҳо қоҳ - қоҳи Аҳреман.
Субҳ марямистон аст, боғ шабнамистон аст,
Охир, эй шаболуда, субҳ шуд, кушо равзан.
Шаҳри соярӯшанҳо, дар туву бурун аз ту
Аз ҳама манам торик, аз ҳама манам рӯшан.
Ишқ, ишқ, бар ман гӯ ҳадди мумкину мамнӯъ,
Аз бихишт нозил шуд себи зери пирохан.
Он қадар дағал бархӯрд нози ман ба кибри ту,
Ёр, ёри сангиндил, ёр, ёри рӯинтан.
Накшбанди обу гил, кош, аз азал месохт
Ё само, маро чун ту, ё замин, туро чун ман.
Боз боядам рафтан бар саломи фардоҳо,
Як чароғ меҳандад дар ниҳояти барзан.

کی مرا براندازد سنگ لعنت دشمن،
دوست می کشد ما را با کلوخی از دامن.
آزموده‌ام کم کم زندگی و مکرش را،
بی هراسم از نفرین، می هراسم از احسن،
با حقارتم آلود ناله ضعیفانه،
مرد باش و زی، ای دل، بی دریغ و بی شیون.
قوم غفلتستان را پرس، چیست طعم صبح.
آید از شبستان‌ها قاهقه‌اه اهریمن.
صبح مریمستان است، باغ شب‌نمستان است،
آخر، ای شب آلوده، صبح شد، کشا روزن.
شهر سایه روشن‌ها، در تو و برون از تو،
از همه منم تاریک، از همه منم روشن.
عشق، عشق، بر من گو حد ممکن و ممنوع،
از بهشت نازل شد سیب زیر پیراهن.
آنقدر دغل برخورد ناز من به کبر تو،
یار، یار سنگین دل، یار، یار روئین تن.
نقشبند آب و گل، کاش، از ازل می ساخت
یا سما، مرا چون تو، یا زمین، ترا چون من.
باز بایدم رفتن بر سلام فرداها،
یک چراغ می خندد در نهایت برزن.

Эй кулланаварди ману гардунсипари ман,
Хуршедсулули ману бологузари ман.
Аз ишқи ту чун аз шарари ғайб дурахшид
Дар пушти саропардаи нозук гуҳари ман.
Дил шому сахар тарҷумаи меҳри ту дорад,
Эй ҳаҷри ту фирдавсу висолат сақари ман.
Гӯянд, ки андӯхтаат чист, бигӯям,
Густарда ба шаш сӯст ҳама лоқу пари ман.
Донӣ, ки чаро зуд дукон бастаму рафтам?
Дидам, ки харидор надорад шакари ман.
Аммо дигар ин нукта аён аст, ки ҳаргиз
Осон ба хамӯшӣ нагарояд шарари ман.
Табрик, ки ҳалқе ҳама гуфту ту нагуфтӣ
Табрики тулӯи нави шамсу қамари ман.
Дар чашми қадимат ниғаҳи нав ба нав овар,
То боз шавад чилваи дигар-дигари ман.
Бар он ки ҳайӣ ё ки найӣ, нест далелам,
Эй ҷумла ҷаҳони ману эй як нафари ман.

ای قله نورد من و گردون سپر من،
خورشید سلول من و بالا گذر من.
از عشق تو چون از شرر غیب درخشید،
در پشت سراپرده نازک گهر من.
دل شام و سحر ترجمه مهر تو دارد،
ای هجر تو فردوس و وصالت سقر من.
گویند، که اندوخته‌ات چیست، بگویم،
گسترده به شش سوست همه لاق و پر من.
دانی، که چرا زود دکان بستم و رفتم،
دیدم، که خریدار ندارد شکر من.
اما دگر این نکته عیان است، که هرگز
آسان به خموشی نگراید شرر من.
تبریک، که خلقی همه گفت و تو نگفتی
تبریک طلوع نو شمس و قمر من.
در چشم قدیمت نگه نو به نو آور،
تا باز شود جلوۀ دیگر دگر من.
بر آنکه هه ای یا که نه ای، نیست دلیل،
ای جمله جهان من و ای یک نفر من.

Маро, эй шеър, тармими дигар кун,
Ба чашмони Худо бар ман назар кун.
Дилам аз хона рафту пас наомад,
Бирав, бар хонааш ўро хабар кун.
Чаҳон сиркост бо ин туршхўй,
Ҳар он чи турш мегўям, шакар кун.
Салом, эй зиндагӣ, эй ёри беаҳд,
Маро дилбастатар, дилбастатар кун.
Агар хоҳӣ ба шаҳри ишқ рафтан,
Ба чашми ман, ба чашми ман сафар кун.
Мачў чурмам, ки чурмам рашки хусн аст,
Ту ин оёти раббонӣ зи бар кун.
Ба қалби ман, ки чун мамнўёгоҳ аст,
Иҷозатномаат додам, гузар кун.
Биё, эй шеър, эй овози Фардо!
Ба марги ман, ба марги ман зафар кун!

مرا، ای شعر ترمیم دگر کن،
به چشمان خدا بر من نظر کن.
دلّم از خانه رفت و پس نیامد،
برو، بر خانه اش او را خبر کن.
جهان سرکاست با این ترش خویی،
هر آنچه ترش می گویم، شکر کن.
سلام، ای زندگی، ای یار بی عهد،
مرا دل بسته‌تر، دل بسته‌تر کن.
اگر خواهی به شهر عشق رفتن،
به چشم من، به چشم من سفر کن.
مجو جرمم، که جرمم رشک حسن است،
تو این آیات ربانی ز بر کن.
به قلب من، که چون ممنوعگاه است،
اجازت نامه‌ات دادم، گذر کن.
بیا، ای شعر، ای آواز فردا!
به مرگ من، به مرگ من ظفر کن!

Пайки малакутӣ деҳ, фархундасафири ман,
Байни ману ман бодо ёди ту сафири ман.
Эй фолкушои гул, бо айнаки шабнам хон
Дар сафҳаи пешонӣ иншои дабири ман.
Бар ишқи бузурги ту, ҳаққо, ки сазовор аст
Ин синаи чун қулла хуршедпазири ман.
Дар ин шаби ялдо ҳам дарёфт ғулуви васл
Ёди шафақангезат бо ёди мунири ман.
Ёди ту зи ёди ман хоҳад хати озодӣ,
Аммо натавонад раст бечора асири ман.
Як тӯдаи гумрахро бар ҷустани имон бурд,
Ин гуна расолат дошт ҳастии ҳақири ман.
Ҳарчанд, ки бадноам бо ҷурми риёкорӣ,
Ќуз меҳр намегунҷад дар ҷони ҳарири ман.
Меҳост рақиби ман пайғоми заволи зуд,
Баргӯ, нигарад, инак, бишкуфтани дери ман.

پیک ملکوتی ده، فرخنده صفیر من،
بین من و من بادا یاد تو سفیر من.
ای فال کشای گل، با عینک شبنم خوان
در صفحهٔ پیشانی انشای دبیر من.
بر عشق بزرگی تو حقا، که سزاوار است
این سینهٔ چون قلّه خورشیدپذیر من.
در این شب یلدا هم دریافت غلوّ وصل
یاد شفق انگیزت با یاد منیر من.
یاد تو ز یاد من خواهد خط آزادی،
اما نتواند رست بیچاره اسیر من.
یک تودهٔ گمره را بر جُستن ایمان برد،
این گونه رسالت داشت هستی حقیر من.
هرچند، که بدنامم با جرم ریاکاری،
جز مهر نمی گنجد در جان حریر من.
می خواست رقیب من پیغام زوالِ زود،
برگو، نگرد، اینک، بشکفتن دیر من.

Бо ту оиназор шуд дили ман,
Сад тараннум баҳор шуд дили ман.
Омаданҳои бешабеҳи туро
Чӣ қадар интизор шуд дили ман.
Шабнам омад ба каъбаи хуршед,
Бо дили кӣ дучор шуд дили ман.
Баъди садҳо ҳазор полоиш
Раҳ ба раҳ чашмасор шуд дили ман.
Бетаназул баландмартаба гашт,
Ҳар қадар хоксор шуд дили ман.
Бетараккӣ шуду фурӯ афтод
Ҳар қадар бовикор шуд дили ман.
Рафтаму чун ҷаридаи улвӣ
Нав ба нав интишор шуд дили ман.
Ишқ омад чу гавҳари якто,
Дурчи Парвардгор шуд дили ман.

با تو آئینه زار شد دل من،
صد ترنم بهار شد دل من.
آمدن‌های بی شبیه تورا
چه قدر انتظار شد دل من.
شب‌نم آمد به کعبه خورشید،
با دل که دچار شد دل من.
بعد صدها هزار پالایش
ره به ره چشمه سار شد دل من.
بی تنزل بلند مرتبه گشت،
هر قدر خاکسار شد دل من.
بی ترقی شد و فرو افتاد
هر قدر باوقار شد دل من.
رفتم و چون جریده علوی
نو به نو انتشار شد دل من.
عشق آمد چو گوهر یکتا،
درج پروردگار شد دل من.

Боғи фарвардин, маро оғӯш кун, оғӯш кун,
Атса зан, набзи латифи ёсуманро гӯш кун.
Субҳ, субҳи издивочи рӯҳи инсону набот
Ишкро хушбахт кун, хушбаҳти атласпӯш кун.
Навниҳоли себро бин, нозбардори кӣ шуд,
Мард бош, эй сабзхат, хуршедро дар дӯш кун.
Охир аз меҳроби сина шишаи дил нола кард,
Бодаи пинҳон, ки дар меҳроб дорам, нӯш кун.
Ҷомаи Мансурро дар рӯди рӯҳонӣ фикан,
Дачлаи ошуфтаре дилмурдаву бечӯш кун.
Ишкро мағзор бар мамнӯъгоҳи ҷони ман,
Растахези ҷони кофаркешро хомӯш кун.
Охирин бор, охирин, на, аввалин бор, аввалин,
Боғи фарвардин, маро оғӯш кун, оғӯш кун.

باغ فروردین، مرا آغوش کن، آغوش کن،
عطسه زن، نبض لطیف یاسمن را گوش کن.
صبح، صبح ازدواج روح انسان و نبات
عشق را خوشبخت کن، خوشبخت اطلس پوش کن.
نو نهال سیب را بین، نازبردار که شد،
مرد باش، ای سبزخط، خورشید را در دوش کن.
آخر از محراب سینه شیشه دل ناله کرد،
بادۀ پنهان، که در محراب دارم، نوش کن.
جامۀ منصور را در رود روحانی فکن،
دجلۀ آشفته را دل مرده و بی جوش کن.
عشق را مگذار بر ممنوعگاه جان من،
رستخیز جان کافرکیش را خاموش کن.
آخرین بار، آخرین، نه، اولین بار، اولین،
باغ فروردین، مرا آغوش کن، آغوش کن.

Омӯз, асри бисту як, фарҳанги бо ҳам зистан,
То ҳол натвонистааст одам чу одам зистан.
Инак Сиёвушони нав берун зи оташ н-омаданд,
Дар ин ҷаҳони рӯсабӣ натвон чу Марям зистан.
Бигзаштам аз умри абад, узрам неҳ, эй ёри самад,
Боре ҷавонмардӣ бикун, бигзор як дам зистан.
Аз дурдасти кибриё он ёр фармояд маро
Бо лӯбатони бешарар дар ин ҷаҳаннам зистан.
Хуршедро табрик кун бо ҷашни милёнсолагӣ,
Бахт аст, эй яктотарин, бо ту ба олам зистан.
Дар ибтидо будам зулол, охир ҷаро гаштам залил,
Меҳостам, меҳостам зебо чу шабнам зистан.
Шояд бақои як нафас беҳ бошад аз умри абас,
Ҳаргиз надорад моҳият бисёр ё кам зистан.
Фардо насиби мову ту андӯхи танҳо мурдан аст,
Ҳоло биёб, эй ҳамзамон, шодии тавъам зистан.

آموز، عصر بیست و یک، فرهنگ با هم زیستن،
تا حال نتوانسته‌است آدم چو آدم زیستن.
اینک سیاوشان نو بیرون ز آتش نآمدند،
در این جهان روسبی نتوان چو مریم زیستن.
بگذشتم از عمر ابد، عذرم نه، ای یار سمد،
باری جوانمردی بکن، بگذار یک دم زیستن.
از دوردست کبریا آن یار فرماید مرا،
با لعبتان بی شرر در این جهنم زیستن.
خورشید را تبریک کن با جشن میلیون سالگی،
بخت است، ای یکتاترین، با تو به عالم زیستن.
در ابتدا بودم زلال، آخر چرا گشتم ذلیل،
می خواستم، می خواستم زیبا چو شبنم زیستن.
شاید بقای یک نفس به باشد از عمر عبث،
هرگز ندارد ماهیت بسیار یا کم زیستن.
فردا نصیب ما و تو اندوه تنها مردن است،
حالا بیاب، ای هم زمان، شادی توأم زیستن.

Хуршед панча зад, ки баро, инзиво накун,
Ин рӯзҳои ёсуманиро раҳо накун.
Бе ишқ зиндагӣ накун, эй ишқнопазир,
Бе ишқ зикри номи азизи Худо накун.
Дар кӯчае, ки шеър бувад номи хуррамаш,
Ҳоло намонда ними қадам, иктифо накун.
Ҳоло дилӣ бикун, ки сипас мекунӣ гилӣ,
Ёкутро тулӯъ бидеҳ, нонамо накун.
Посух диҳам барӯ, ки аё офтобчон,
Дастур додям, ки чиҳо кун, чиҳо накун.
Гӯям ба худ, ки валвала суде намекунад,
Кофист, бо қазову қадар мочаро накун.
Сад тозиёна хӯрдаам аз хашми осмон,
Ҳоло, ки боадаб шудаам ман, чазо накун.
Бо ишқ гӯ, ки рост ба роҳат равона шав,
Вопас наё, дубора диламро садо накун.
Гар омӣ, қатори ҳама қолабӣ бишав,
Гар осӣ, ба гуфтаи ман эътино накун.
То зиндаӣ, хато бикун, эй осии малак,
Барҳақ хатост он ки бигӯям, хато накун.

خورشید پنجه زد، که برا، انزوا نکن،
این روزهای یاسمنی را رها نکن.
بی عشق زندگی نکن، ای عشق ناپذیر،
بی عشق ذکر نام عزیز خدا نکن.
در کوچه ای، که شعر بود نام خرمش،
حالا نمانده نیمِ قدم، اکتفا نکن.
حالا دلی بکن، که سپس می کنی گلی،
یاقوت را طلوع بده، نانما نکن.
پاسخ دهم بر او، که ایا آفتاب جان،
دستور دادیم، که چها کن، چها نکن.
گویم به خود، که ولوله سودی نمی کند،
کافیست، با قضا و قدر ماجرا نکن.
صد تازیانه خورده‌ام از خشم آسمان،
حالا، که با ادب شده‌ام من، جزا نکن.
با عشق گو، که راست به راحت روانه شو،
واپس نیا، دوباره دلم را صدا نکن.
گر عامیی، قطار همه قالبی بشو،
گر عاصیی، به گفته من اعتنا نکن.
تا زنده ای، خطا بکن، ای عاصی ملک،
برحق خطاست آنکه بگویم، خطا نکن.

Рафтам, дигар ин кӯча нашнид садои ман,
Мижгон заду охир шуд фасли равуои ман.
Дар ҷумлаи умри ман як нуқта фито аз ғайб,
Ин гуна ҷавоб омад бар чуну чарои ман.
Эй навраси оянда, эй вориси фархунда,
Бӯи суманак бишнаваз аз хотираҳои ман.
Дарёб, ки қалби ман қомуси муҳаббат буд,
Ин қалби чу оина оянданамои ман.
Қарни нави роботӣ бо хотири исқотӣ
Бигзинаду нагзинад ин ҳарфу ҳичои ман.
Бар мардуми мустағнӣ ҳоҷати дилам ин буд,
Эй кош, касе дуздад аз ҳуққа тилои ман.
Чашме зи дуруштистон ташхис накард охир
Ин як гули нозукро дар зери қабои ман.
Бошед ба ёди ман меҳробӣ чаманафрӯз,
Бобунаву ёси ман, садбаргу ҳинои ман.
Эй н-омада, эй фардо, эй хуфта паси рӯё,
Дар боми ту ҳам рахшад ин сурхливои ман.

رفتم، دگر این کوچه نشنید صدای من،
مژگان زد و آخر شد فصل رو و آی من.
در جمله عمر من یک نقطه فتاد از غیب،
این گونه جواب آمد بر چون و چرای من.
ای نورس آینده، ای وارث فرخنده،
بوی سمنک بشنو از خاطره‌های من.
دریاب، که قلب من قاموس محبت بود،
این قلب چو آئینه آینده نمای من.
قرن نو راباتی با خاطر اسقاطی
بگزیند و نگزیند این حرف و هجای من.
بر مردم مستغنی حاجات دلم این بود،
ای کاش، کسی دزدد از حقه طلای من.
چشمی ز درشتستان تشخیص نکرد آخر،
این یک گل نازک را در زیر قبای من.
باشید به یاد من محراب چمن افروز،
بابونه و یاس من، صدبرگ و حنای من.
ای نامده، ای فردا، ای خفته پس رؤیا،
در بام تو هم رخشد این سرخ لوای من.

Эй ҷаҳон, эй як чаман пиндори ман,
Ҳоли ман, ояндаи ман, пори ман.
Не ман огоҳам зи як асрори ту,
Не ту огоҳӣ зи як асрори ман.
Пардаҳои ғафлатамро кай дарад
Зарбаҳои соати девори ман?
Монд дил дар дурчи сина, кас накард
Орзуи гавҳари шахвори ман.
Чун ҳузурат низ аслан ғайбат аст,
Омадӣ ё н-омадӣ, эй ёри ман.
Дер мондӣ аз чунунҷӯши шабоб,
Омадӣ дар фасли истиғфори ман.
Ишқ, эй нури азал, аз ман нарав,
Бармакан аз банди дил тӯмори ман.
То кай, охир, медавонӣ гирди худ,
Эй сувайдо-нуқтаи паргори ман?
Чиллашин шав дар ҳамин чилсолағӣ,
Эй нави ман в-эи куҳантакрори ман.

ای جهان ای یک چمن پندار من،
حال من آینده من پار من.
نه من آگاهی ز یک اسرار تو،
نه تو آگاهی ز یک اسرار من.
پرده های غفلتم را کی درد،
ضربه های ساعت دیوار من.
ماند دل در درج سینه کس نکرد،
آرزوی گوهر شهوار من.
چون حضورت نیز اصلاً غیبت است،
آمدی یا نامدی ای یار من.
دیر ماندی از جنون جوش شباب،
آمدی در فصل استغفار من.
عشق ای نور ازل از من نرو،
برمکن از بند دل طومار من.
تا کی آخر می دوانی گرد خود،
ای سویدا نقطه پرگار من.
چله شین شو در همین چل سالگی،
ای نوی من وی کهن تکرار من.

Урдибиҳишт атса зад аз меҳрмоҳи ман,
Бар зиндагӣ тамом иваз шуд нигоҳи ман.
Он лаҳзае, ки бори нахустин шинос шуд
Бо чашмҳои сабзи ту чашми сиёҳи ман.
Оҳам ба пойбӯси ту парвоз мекунад,
Чун осмон ту даст маяфшон ба оҳи ман.
Бисёр одиям, ки бисе ғайриодиям,
Ҳола фикан ба дидани хуршеду моҳи ман.
Олам зи меҳрубонии ту баҳра мебарад,
Танҳо манам ба ҳошия, олампаҳои ман.
Шодӣ кунад рақиб, ки ин кӯча хатм шуд,
Ғофил, ки боз мешавад оғоз роҳи ман.

اردیبهشت عطسه زد از مهرماه من،
بر زندگی تمام عوض شد نگاه من.
آن لحظه ای که بار نخستین شناس شد
با چشم های سبز تو چشم سیاه من.
آهم به پایبوس تو پرواز می کند،
چون آسمان تو دست میفشان به آه من.
بسیار عادی ام که بسی غیرعادی ام،
هاله فکن به دیدن خورشید ماه من.
عالم ز مهربانی تو بهره می برد،
تنها منم به حاشیه عالم پناه من.
شادی کند رقیب، که این کوچه ختم شد،
غافل که باز می شود آغاز راه من.

Аз ҳаҷри ёрон нола кун, эй нойи ман, эй нойи ман,
Чамъе бирафту шамъ монд ё сӯзиши танҳои ман.
Худро бибурдиву гирист аз бетуӣ имрӯзи ман,
Худро биёру ҳадя кун, эй ёр, бар фардои ман.
Дар шоҳае гул баст моҳ, бо шабравон пайваст моҳ,
Гул пош дар шабҳои ман, эй оташи Мӯсои ман.
Накбе бизан дар рӯҳи ман, Симурғ шав дар кӯҳи ман,
Як пар бизан, ду пар бизан то қуллаи маънои ман.
Ҳарчанд садрангӣ кунад пирохани раънои ман,
Аз бозгӯи муҳтаво очиз бувад симои ман.
Чун синаро кардам Ҳиҷоз, гардид чашми баста боз,
Дар ҳафт шаҳри ишқи ту пар зад ҳавопаймои ман.
Кай ту бигӯӣ марҳабо, бонуи ман, бонуи ман,
Кай ман бигӯям ассалом, мавлои ман, мавлои ман.

از هجر یاران ناله کن، ای نای من، ای نای من،
جمعی برفت و شمع ماند یا سوزش تنهای من.
خودرا بردی و گریست از بی تویی امروز من،
خودرا بیار و هدیه کن، ای یار، بر فردای من.
در شاخه گل بست ماه، با شبروان پیوست ماه،
گل پاش در شب های من، ای آتش موسای من.
نقبی بزن در روح من، سیمورغ شو در کوه من،
یک پر بزن، دو پر بزن تا قلّه معنای من.
هرچند صدرنگی کند پیراهن رعناى من،
از بازگوی محتوای عاجز بود سیمای من.
چون سینه را کردم حجاز، گردید چشم بسته باز،
در هفت شهر عشق تو پر زد هواپیمای من.
کی تو بگویی مرحبا، بانوی من، بانوی من،
کی من بگویم السلام، مولای من، مولای من.

ҲАРФЕ БАРОИ ХУД

Дачла бигзор фаромӯш кунад, некӣ кун,
Нор ҳам ғасби Сиёвуш кунад, некӣ кун.
Гар ба некии ту душман бидиҳад номи бадӣ,
Халқ ҳам наҳси варо гӯш кунад, некӣ кун.
Некиашро чу дирам мешумарад миннатнеҳ.
Гар касе некии мағшуш кунад, некӣ кун.
То замоне, ки ба сӯят ниғаҳи меҳрашро
Он хатобахшу гунаҳпӯш кунад, некӣ кун.
Зиндагӣ чанд диҳад фурсати некӣ кардан,
То нафас бо нафас оғӯш кунад, некӣ кун.
Дар ҳар аҷзoi ту ангезаи сад Ҳурмуз ҳаст,
То аҷал ояду хомӯш кунад, некӣ кун.

حرفی برای خود

دجله بگذار فراموش کند، نیکی کن،
نار هم غصب سیاوش کند، نیکی کن.
گر به نیکی تو دشمن بدهد نام بدی،
خلق هم نحسِ ورا گوش کند، نیکی کن.
نیکی اش را چو درم می شمرد منت نه،
گر کسی نیکی مغشوش کند، نیکی کن.
تا زمانی که به سویت نگه مهرش را،
آن خطابخش و گنه پوش کند، نیکی کن.
زندگی چند دهد فرصت نیکی کردن،
تا نفس با نفس آغوش کند، نیکی کن.
در هر اجزای تو انگیزه صد هرمز هست،
تا اجل آید و خاموش کند، نیکی کن.

Ин ҳафт саҳфаро ба ҳам овар, китоб кун,
Бо ман биё, мутолиаи офтоб кун.
Субҳе насимгуна табиби чаман бишав,
Дар набзи гул муоинаи изтироб кун.
Гуфтӣ, ки гавҳарона биё бар канори ман,
Аввал ту ҳам баробари дарё дил об кун.
То кай дудил миёни ману духтари разӣ,
Ё ман ва ё вай – аз дуё яке интиҳоб кун.
Гуфтӣ: Дуӣ мағӯ, ки туй духтари разам,
Ҳамчун парӣ зи шиша баро, инқилоб кун!
Байни ману ту ман чу ҳиҷобе нишастаам,
Фурсат деҳу назораи ман аз ҳиҷоб кун.
Рафтан шумор омадани кӯтаҳи маро,
Ҷоно, ба дӯст доштани ман шитоб кун.
Эй ёр, эй фуруғи тачаллои лоязол,
Имшаб биё, ба хонаи оина хоб кун.

این هفت صفحه را به هم آور کتاب کن،
با من بیا مطالعه آفتاب کن.
صبحی نسیم گونه طیب چمن بشو،
در نبض گل معاینه اضطراب کن.
گفتی که گوهرانه بیا بر کنار من،
اول تو هم برابر دریا دل آب کن.
تا کی دو دل میان من و دختر رزی،
یا من و یا وی از دو یکی انتخاب کن.
گفتی: دویی مگو، که تویی دختر رزم،
همچون پری ز شیشه برا انقلاب کن!
بین من و تو من چو حجابی نشسته ام،
فرصت ده و نظاره من از حجاب کن.
رفتن شمار آمدنِ کوتاه مرا،
جانا، به دوست داشتن من شتاب کن.
ای یار، ای فروغ تجلای لایزال،
امشب بیا، به خانه آینه خواب کن.

Оинаам, ҳақиқати урёни ман бубин,
Пайдои ман зи чавҳари пинҳони ман бубин.
Меъроҷи ман зи нимаи раҳ хатм шуд, дарег,
Ин ними сӯзани ба гиребони ман бубин.
Рағҳои ман ишора ба самти муҳаббатанд,
Зояндарӯду Вахшу Зарафшони ман бубин.
Эй бостоншинос, агар нақб меканӣ,
Мачнуни мурдари зи биёбони ман бубин.
Як шаб биёву ларзиши ширини нурро
Дар пардаи ҳарири шабистони ман бубин.
Ин чашми мастрову ниғаҳҳои дуздҳо
Барбасти дар асорати мижғони ман бубин.
Дар як дили ман аст ниҳон ҳафт шаҳри ишқ,
Ҷони ман, ин ҳичоб мабин, ҷони ман бубин.

آئینه ام، حقیقت عریان من ببین،
پیدای من ز جوهر پنهان من ببین.
معراج من ز نیمه ره ختم شد، دریغ،
این نیم سوزنی به گریبان من ببین.
رگ های من اشاره به سمت محبتند،
زاینده رود و وختش و زرفشان من ببین.
ای باستان شناس اگر نقب می کنی،
مجنون مرده را ز بیابان من ببین.
یک شب بیا و لرزش شیرین نور را
در پرده حریر شبستان من ببین.
این چشم مست را و نگه های دزد را
بر بسته بر اسارت مژگان من ببین.
در یک دل من است نهان هفت شهر عشق،
جان من، این حجاب مبین جان من ببین.

Ваълайкум ассалом, эй субҳи ростин,
Хам шав, ки бўсамат, ёри шафақчабин.
Аз тоқи синае як дил рабудаам,
Дуздона мебарам дар зери остин.
Овах, чиҳо накард, наشري сафо накард
Таъсири офтоб дар боғи фарвадин.
Эй ёр, ёри хос, дар ин хазони яъс
Дар ман шукуфа банд, дар ман гул офарин.
Имшаб, ки меравам бар хоби шабнамӣ,
Як рӯичо биёр аз барги ёсамин.
Қаҳри маро пазир бар чои лутфу ноз,
Заҳри маро бигир бар чои ангубин.
Он ёр даррасид бо ҳадяи бузург
Он ҳадяаш чӣ буд: Фардои нозанин!

و علیکم السلام، ای صبح راستین،
خم شو، که بوسمت، یار شفق جبین.
از طاق سینه ای یک دل ربوده ام،
دزدانه می برم در زیر آستین.
آوه، چها نکرد، نشر صفا نکرد
تأثیر آفتاب در باغ فرودین.
ای یار، یار خاص، در این خزان یأس،
در من شکوفه بند، در من گل آفرین.
امشب، که می روم بر خواب شبنمی،
یک رویجا بیار از برگ یاسمن.
قهر مرا پذیر بر جای لطف و ناز،
زهر مرا بگیر بر جای انگبین.
آن یار دررسید با هدیه بزرگ
آن هدیه اش چه بود: فردای نازنین.

Биёзмудӣ ба шӯру ширин,
Ба зарби таҳсин, ба захми нафрин.
Зи вақтчархиш, зи умргардиш
Чӣ саркашона шудем таҳшин.
Ҳазор нақсам бувад ба зоҳир,
Ҳазори дигар ба хулқи пуркин.
Зи шиква-шиква ба шукр рафтам,
Зи нола-нола ба сабру тамкин.
Қасам, ки ҳаргиз зи нағзбинӣ
Нашуд мураххас нигоҳи хушбин.
Мухотаби дил, мухотаби ҷон,
Туй, туй, ту, аё нахустин.
Зи тоқи мино, зи боғи боло
Фирист бар ман анори Ёсин.
Ба шукри будан, шакар кушудан
Ба ҳар дуоям бигӯй омин.

بیازمودی به شور و شیرین،
به ضرب تحسین، به زخم نفرین.
ز وقت چرخش، ز عمر گردش،
چه سرکشانه شدیم تهشین.
هزار نقصم بود به ظاهر،
هزار دگر به خُلق پرکین.
ز شکوه شکوه به شکر رفتم،
ز ناله ناله به صبر و تمکین.
قسم، که هرگز ز نغزینی
نشد مرخص نگاه خوش بین.
مخاطب دل، مخاطب جان،
تویی، تویی، تو، ایا نخستین.
ز طاق مینا، ز باغ بالا.
فرست بر من انار یاسین،
به شکر بودن، شکر کشودن.
به هر دعایم بگوی آمین.

Шабхун бизан ба равзан бо мавчи субххирман,
Эй ишқ, бори охир бинмой хона рӯшан.
Ҳаммазҳаби гули себ, ҳаммашраби гули себ
Будиву бош, эй дил, дар замҳарири баҳман.
Омӯхтам якояк фарҳангномаи гул,
Бетарчума бихонам матни ниҳони савсан.
Натвон тамом бигсаст аз ин ҷаҳони модӣ,
Мо низ дар гиребон дорем ними сӯзан.
Бо ҷавшане зи имон бар разми куфр рафтам,
Камтар зи мӯрам, аммо дорам дили таҳамтан.
Эй дӯст, хориҷам кун аз ҳабси бадгумонӣ,
Мурдам зи шубҳаи ту, н - аз теғи ҳашми душман.
То чанд фаръ гуфтан, вақте ки асл як ўст,
То кай туву туву ту, то кай ману ману ман?
Номи варо бигирам, наҳс аст, наҳс баста,
Номи варо бигирам, боз аст, боз барзан.

شبخون بزن به روزن با موج صبح خرمن.
ای عشق، بار آخر بنمای خانه روشن.
هم مذهب گل سیب، هم مشرب گل سیب،
بودی و باش، ای دل، در زمهریر بهمن.
آموختم یکایک فرهنگ نامه گل،
بی ترجمه بخوانم متن نهان سوسن.
نتوان تمام بگسست از این جهان مادی،
ما نیز در گریبان داریم نیم سوزن.
با جوشنی ز ایمان بر رزم کفر رفتم،
کمتر ز مورم، اما دارم دل تهمت.
ای دوست، خارجم کن از حبس بدگمانی،
مردم ز شبهه تو، نَز تیغ خشم دشمن.
تا چند فرع گفتن، وقتی که اصل یک اوست،
تا کی تو و تو و تو، تا کی من و من و من.
نام ورا بگیرم، نحس است، نحس بسته،
نام ورا بگیرم باز است، باز برزن.

Намегӯям туро, пайғамбарӣ кун,
Биё, як бор ҳам одамгарӣ кун.
Дусад бор омадӣ, нодида рафтӣ,
Дигар кофист, тарки кофарӣ кун.
Макун аз ошно бегонасоzӣ,
Ба куштан куштиям, ёдоварӣ кун.
Чу афтодӣ дар ин мурдоби беишқ,
Тавофи хурии нилуфарӣ кун.
Шарорам ҳасту ангезандаам нест,
Нигоҳе бар мани хокистарӣ кун.
Зи ман яктопарастиро биомӯз,
Шикан бутрову тарки Озарӣ кун.
Таҳорат деҳ маро дар чашмаи сабз,
Нигоҳи кухнаамро оҳарӣ кун.
Марав, эй кухнатар аз офариниш,
Ҳамеша бошу фардоофарӣ кун.

نمی گویم تو را، پیغمبری کن،
بیا یک بار هم آدم گری کن.
دو صد بار آمدی، نادیده رفتی،
دگر کافیت ترک کافری کن.
مکن از آشنا بیگانه سازی،
به کشتن کشتیم یادآوری کن.
چو افتادی در این مرداب بی عشق،
طواف حوری نیلوفری کن.
شرارم هست و انگیزنده ام نیست،
نگاهی بر من خاکستری کن.
ز من یکتاپرستی را بیاموز.
شکن بت را و ترک آزاری کن.
طهارت ده مرا در چشمه سبز،
نگاه کهنه ام را آهری کن.
مرو ای کهنه تر از آفرینش،
همیشه باش و فردا آفری کن.

Эй дил, бас аст, марсияхонӣ тамом кун,
Эй вассаломгуфта, дубора салом кун.
Вақт аст хоҷаи туву ту чун ғуломи ӯ,
Бар ӯ бишӯру хоҷаи худро ғулом кун.
Дарёб сабки хоси тапиш, хешро кунун
Наворзуву навнигару навпаём кун.
Чун байраки сафед маяфкан сари мутеъ,
Дилро мисоли парчами сурхе ба бом кун.
Як лаҳзаест байни тулӯъу ғуруби ту,
Хуршеди нимарӯз, ки ҳастӣ, қиём кун.
Бо ман агарчи ними нигоҳе накардаӣ,
Эй ишқ, бошу боз ба будан давом кун.

ای دل، بس است، مرثیه خوانی تمام کن.
ای والسلام گفته، دوباره سلام کن.
وقت است خواجه تو و تو چون غلام او،
بر او بشور و خواجه خود را غلام کن.
دریاب سبک خاص تپش، خویش را کنون،
نو آرزو و نو نگر و نو پیام کن.
چون بیرق سفید میفکن سر مطیع،
دل را مثال پرچم سرخی به بام کن.
یک لحظه است بین طلوع و غروب تو،
خورشید نیمه روز، که هستی قیام کن.
با من اگر چه نیم نگاهی نکرده ای،
ای عشق، باش و باز به بودن دوام کن.

Баҳор шаъшаа зад, ёри сабзқомати ман,
Бинӯш як қадаҳи лола бар саломати ман.
Ба зиндагонии ман дер омадӣ, фармо,
Ту эй қиёматии ман, ту эй қиёмати ман.
Чӣ омадан, ки накӯ бингарӣ, наомадан аст,
Маро бубахш, ки шукр аст ин надомати ман.
Чу бар ҳарими дилат рухсати вурудам нест,
Бигӯ, кучост дигар ҷои истиқомати ман?
Кӣ кард сачдасаро шаҳри сабзи чашми туро,
Надид дидаи мағрури ту каромати ман.
Ба пеши ишқ, ки хуршеди дастнорас буд,
Ҳақир монду фурӯ қуллаи шаҳомати ман.
Маҳ амр кард ба анҷум, ки саф кашед зи пас,
Намози шом бихонед бо имомати ман.
Зи сақфи атласӣ оинадори ман омад,
Зи бар накард чу ӯ ҳеч кас тамомати ман.

بهار شعله زد، یار سبز قامت من،
بنوش یک قدح لاله بر سلامت من.
به زندگانی من دیر آمدی، فرما،
تو ای قیامتی من، تو ای قیامت من.
چه آمدن که نکو بنگری، نیامدن است.
مرا ببخش، که شکر است این ندامت من.
چو بر حریم دلت رخصت ورودم نیست،
بگو، کجاست دگر جای استقامت من.
که کرد سجده سرا شهر سبز چشم ترا،
ندید دیده مغرور تو کرامت من.
به پیش عشق، که خورشید دست نارس بود،
حقیر ماند و فرو قله شهامت من.
مه امر کرد به انجم، که صف کشید ز پس،
نماز شام بخوانید با امامت من.
ز سقف اطلسی آئینه دار من آمد،
ز بر نکرد چو او هیچ کس تمامت من.

Бо боғи танбараҳна қаборо шинос кун,
Бо шохсори хуфта навро шинос кун.
Имзо бинеҳ ба номаи сулҳи муҳолифин,
Бо офтоб панҷараҳоро шинос кун.
Як ғунча бар мақоми шукуфтан намерасад,
Лутфе намо ба ғунча, саборо шинос кун.
Дармондаам дар ин шаби фарҷомнопазир,
Бо ман дубора субҳи сафоро шинос кун.
З-он пештар, ки даъвати рафтан фаро расад,
Бо худ, аё наомада, моро шинос кун.

با باغ تن برهنه قبا را شناس کن،
با شاخسار خفته نوا را شناس کن.
امضا بنه به نامه صلح مخالفین،
با آفتاب پنجره ها را شناس کن.
یک غنچه بر مقام شکفتن نمی رسد،
لطفی نما به غنچه صبا را شناس کن.
در مانده ام در این شب فرجام ناپذیر،
با من دوباره صبح صفا را شناس کن.
زان پیش تر، که دعوت رفتن فرا رسد،
با خود، ایا نیامده، ما را شناس کن.

Дар ин баҳортарин лаҳзаҳо ҷавонӣ кун,
Бурун зи ҳошияи ишқ гулнишонӣ кун.
Дили саломати ту аз тапиш мураххас нест,
Сипоси ҷоизаи ёри осмонӣ кун.
Аз ин ҳаёти дароз, эй ду аср ғамхӯрда,
Ту ними сонияро сарфи шодмонӣ кун.
Бизӣ, муниртарин ифтитоҳхоеро
Ба эҳтироми ҳамон як сири ниҳонӣ кун.
Ҳазор нома ба номи ту бозмегардад,
Ҳазор нома ба унвони як нишонӣ кун.
Бимон, ки бар башарият шарият омӯзӣ,
Ҳар ибтикор, ки, ай ишқ, метавонӣ, кун.
Дило, ба ҳурмати ин лаҳзаҳои нағзи нағз
Ту ҳам ҷавона бибанду ту ҳам ҷавонӣ кун.

در این بهارترین لحظه ها جوانی کن،
برون ز حاشیۀ عشق گل نشانی کن.
دل سلامت تو از تپش مرخص نیست،
سپاس جایزه یار آسمانی کن.
از این حیات دراز، ای دو عصر غمخورده،
تو نیم ثانیه را صرف شادمانی کن.
بزی، منیرترین افتتاح هایی را،
به احترام همان یک سرِ نهانی کن.
هزار نامه به نام تو باز می گردد،
هزار نامه به عنوان یک نشانی کن.
بمان که بر بشریت شریعت آموزی،
هر ابتکار، که ای عشق می توانی کن.
دلا به حرمت این لحظه های نغز نغز،
تو هم جوانه ببند و تو هم جوانی کن.

Субхро хирмани таҷалло кун,
Пилки пӯшидаи шафақ во кун.
Чашмро истифода бар ҳоло,
Субҳи ояндаро тамошо кун.
«Ту» кун охир «Ман»-и муҳаққарро,
Аз ҳазорон ману туҳо «Мо» кун.
Тавба кун, тавба кун, дили осӣ,
Тавба аз бемуҳаббатиҳо кун.
Ишқ, дар сурххучҷати куҳанам
Оқибат муҳр мону имзо кун.
Чӣ кунӣ дар билоди мурдадилон,
Раву шогирдии Масеҳо кун.
Нашав уммедро чанозакашон,
Нав ба нав, нав ба нав таманно кун.
Ҳамсулуливу ҳамсулуки баҳор,
Гул ба гул зан, тулӯи зебо кун.
Хешро, эй намунаи дарё,
Оинахонаи Таъоло кун.

صبح را خرمن تجلا کن،
پلک پوشیده شفق وا کن.
چشم را استفاده بر حالا،
صبح آینده را تماشا کن.
"تو" گن آخر "من" محقر را،
از هزاران من و تو ها "ما" کن.
توبه کن، توبه کن، دل عاصی،
توبه از بی محبتی ها کن.
عشق در سرخ حجت کهنم،
عاقبت مهر مان و امضا کن.
چه کنی در بلاد مرده دلان،
رو و شاگردی مسیحا کن،
نشو امید را جنازه کشان،
نو به نو، نو به نو تمنا کن.
هم سلولی و هم سلوک بهار،
گل به گل زن، طلوع زیبا کن.
خویش را، ای نمونه دریا،
آینه خانه تعالا کن.

Ман омадам, ки гӯям: Ишқ аст миллати ман,
Ишқ аст миллати ман, аслу чибиллоти ман.
Чун номи ман ба номат дар осмон рақам шуд,
Бо туст сабз дар сабз милоду реҳлати ман.
Эй зишт бо ту зебо, эй дина бо ту фардо,
Танҳо ту метавонӣ ислоҳи иллати ман.
Дар ин даӣи равонӣ, бе ваҳӣи хаткашоне
Чун аст ҳолати ту, чун аст ҳолати ман.
Чун ишқи Ӯзад омад, сад ишқи зид фурӯ рафт,
Иззат шуду шараф шуд хориву зиллати ман.
Танҳо ту мебарой аз уҳда кардани мо,
Бар худ намоӣ охир, бар худ ҳаволати ман.
Эй ишқ, куҳнагиям чун бо навият омехт,
То растахез кардӣ тамдиди муҳлати ман.

من آمدم، که گویم: عشق است ملت من،
عشق است ملت من، اصل و جبلت من.
چون نام من به نامت در آسمان رقم شد،
با توست سبز در سبز میلاد و رحلت من.
ای زیشت با تو زیبا، ای دینه با تو فردا،
تنها تو می توانی اصلاح علت من.
در این دی روانی، بی وحی خط کشانی،
چون است حالت تو، چون است حالت من.
چون عشق ایزد آمد، صد عشق ضد فرو رفت،
عزت شد و شرف شد خواری و ذلت من.
تنها تو می برآیی از عهده کردن ما،
بر خود نمای آخر، بر خود حوالت من.
ای عشق، کهنگی ام چون با نویت آمیخت،
تا رستخیز کردی تمدید مهلت من.

Боре ба ман саодати дидор ҳада кун,
Самти дигар ба гунбади даввор ҳада кун.
Бедории хучаста ба хобидагон фирист,
Хобе куҳан ба мардуми бедор ҳада кун.
«Ҳа-ҳа»-и мо бинои чаҳонро хароб кард,
Бахшанда бошу чуръати инкор ҳада кун.
Гайри Ту чист муштаракоти ҳазор дин,
Васли навин ба субҳаву зуннор ҳада кун.
Пастобаланди ҷодаи бигзаштаро напурс,
Оянда, бар башар раҳи ҳамвор ҳада кун.
Мусиқии нафиси нафасҳои субҳро
Бар ҷони ғофил аз ҳама адвор ҳада кун.
Эй себи юсуфӣ, зи биҳиштӣ ва ё замин,
Худро бароям аз сари девор ҳада кун.
Бар ман, ки саҳт куҳнапарастам, туи навин
Ҳар шавқро, ки монда зи перор, ҳада кун.
Як зарбаву ду зарба, тапишҳои нав ба нав
Бар ин дили мураххаси бекор ҳада кун.
Бар ғунҷаи дили ман, аё муҳри ҳурмузӣ,
Худро чунин ниҳону намудор ҳада кун.

باری به من سعادت دیدار هدیه کن،
سمت دگر به گنبد دوآر هدیه کن.
بیداری خجسته به خوابیدگان فرست،
خوابی کهن به مردم بیدار هدیه کن.
هه هه ما بنای جهان را خراب کرد،
بخشنده باش و جرعت انکار هدیه کن.
غیر تو چیست مشترکات هزار دین،
وصل نوین به سبحة و زنار هدیه کن.
پستابلند جادهٔ بگذشته را نپرس،
آینده، بر بشر ره هموار هدیه کن.
موسیقی نفیس نفس های صبح را،
بر جان غافل از همه ادوار هدیه کن.
ای سبب یوسفی، ز بهشتی و یا زمین،
خود را برایم از سر دیوار هدیه کن.
بر من، که سخت کهنه پرستم، تویی نوین،
هر شوق را، که مانده ز پیرار، هدیه کن.
یک ضربه و دو ضربه، تپش های نو به نو،
بر این دل مرخص بیکار هدیه کن.
بر غنچهٔ دل من، ایا مهر هرمزی،
خودرا چنین نهان و نمودار هدیه کن.

Барвакт шодӣ мекунӣ бо фатҳи бас осони ман,
 Эй ёри киштибони ман, инак, туву тӯфони ман.
 Ин аз чунун бебаҳраҳо, ин беғаму безаҳраҳо
 Дар кунчи ороме хазанд ошуфта аз исёни ман.
 Бар марди майдон таъна зад дар гӯшае пинҳон шуда
 Оне, ки кашфи гайро мегуфт умре они ман.
 Бар аҷзи мо хандидагон худ низ очизтар буданд,
 Зеро наёмад гардашон то гӯшаи домони ман.
 Аммо туй мисли уқоб, ҳамболи мурғи офтоб,
 Мавҷе занад шаҳболи ту дар авчи кӯхистони ман.
 Аз дӯзахиён барҳазар шодам, ки ширин мевазад
 Ҳар дам насими ёди ту дар равзаи ризвони ман.

بروقت شادی می کنی با فتح بس آسان من،
ای یار کشتی بان من، اینک تو و طوفان من.
این از جنون بی بهره ها، این بی غم و بی زهره ها،
در کنج آرامی خزند آشفته از عصیان من.
بر مرد میدان تعنه زد در گوشه پنهان شده،
آنی که کشف غیر را می گفت عمری آن من،
بر عجز ما خندیدگان خود نیز عاجزتر بدند.
زیرا نیامد گردشان تا گوشه دامن من،
اما تویی مثل عقاب، هم بال مرغ آفتاب،
موجی زند شهبال تو در اوج کوهستان من.
از دوزخیان برحذر شادم که شیرین می وزد
هر دم نسیم یاد تو در روضه رضوان من.

Тухфа кун танҳои худро ба танҳои ман,
Эй шукуфта дар ғуруби бетаманноии ман.
Кош, мепайваст дар поёни шаҳри Интизор
Қони дарёии ту бо қони дарёии ман.
Ҳар кӣ пеш омад, зи неши хори ман хуншор шуд,
Нозбардоре чу ту мехост раъноии ман.
Эй дарахти маърифат, себи дилат дар шоха монд
В-андар он себи бихиштӣ монд доноии ман.
Ин аҷаб дорам, ки бо ҳам ҳеч гаҳ ошиқ нашуд
Қони маҷнунии ман бар қисми лайлоии ман.
Бори охир ишқ мехоҳам, бигӯям, ишқ, ишқ!
То завол аз раҳ расад бар умрфарсоии ман.

تحفه کن تنهایی خود را به تنهایی من،
ای شکفته در غروب بی تمنای من.
کاش، می پیوست در پایان شهر انتظار
جان دریایی تو با جان دریایی من.
هر که پیش آمد ز نیش خار من خونشار شد،
نازبرداری چو تو می خواست رعنائی من.
ای درخت معرفت، سیب دلت در شاخه ماند،
وندر آن سیب بهشتی ماند دانایی من،
این عجب دارم، که با هم هیچ گه عاشق نشد،
جان مجنونی من بر جسم لیلایی من.
بار آخر عشق می خواهم بگویم، عشق، عشق!
تا زوال از ره رسد بر عمر فرسایي یمن.

Чамон шав чун сафедорони гулшан,
 Ба каф хуршедро гиру духул зан.
 Чӣ сар кӯбӣ ба девори битонӣ?
 Биё, дар барги гул бигзин нишеман.
 Хати сабзи лабони ҷӯйро хон,
 Ки чашмони саводат бод рӯшан.
 Чунинам гуфт боди субҳгоҳӣ,
 Саҳар чун хира шуд бар чашми равзан.
 Кучо бояд равам аз ин тихигоҳ,
 Кучо, эй нозанини покдоман?
 Аҷузи осмонро ҳам нафорад
 Ҳаёҳуи сияҳмастони барзан.
 Шабон дар кӯчаҳои ғофили шаҳр
 Зи сарҳо мағз медуздад Ҳареман.
 Бутонро пунбаҳо дар гӯш бинӣ,
 Ба ҷои шоҳаи садбаргу савсан.
 Марову чумларо гумроҳ карданд
 Бад-он фанҳо, ки н-омӯзад ба ҷуз фан.
 Касе аз дил намеандешад ин ҷо,
 Шуданд андешаҳо ҳам чокари тан.
 На кам аз Тур бошад Мевағул, лек
 Кучо нуре дар ин водии Айман?!
 Худоё, шаш ҷиҳат ғарқи ғубор аст,
 Бигӯ, бо ҷӣ вузӯ гирад дили ман?!

چمان شو چون سفیداران گلشن،
به کف خورشید را گیر و دهل زن.
چه سر کوبی به دیوار بیتانی؟
بیا، در برگ گل بگزین نشیمن.
خط سبز لبان جوی را خوان،
که چشمان سوادت باد روشن.
چنینم گفت باد صبحگاهی،
سحر چون خیره شد بر چشم روزن.
کجا باید روم از این تهیگاه،
کجا، ای نازنین پاکدامن؟
عجوز آسمان را هم نفارد،
هیاهوی سیه مستان برزن.
شبان در کوچه های غافل شهر
ز سر ها مغز می دزدد هریمن.
بتان را پنبه ها در گوش بینید،
به جای شاخه صدبرگ و سوسن.
مرا و جمله را گمراه کردند،
بدان فن ها، که ناموزد به جز فن.
کسی از دل نمی اندیشد اینجا،
شدند اندیشه ها هم چاکر تن.
نه کم از طور باشد میوه غول*، لیک،
کجا نوری در این وادی ایمن.
خدایا، شش جهت غرق غبار است،
بگو، با چه وضو گیرد دل من؟!

* نام کوهی در خجند

Муборакбоди милодат, шаҳи урдибиҳишти ман,
Зи абри ғайб менозам, ки меборад ба кишти ман.
Зи қавми сустунсур мебурад ин солики танҳо,
Маро то худ гароиш деҳ, ало ҳурмузсиришти ман.
Мае дорам, ки аз нӯшаш сари хуршед мечарҳад,
Биё, эй толиби лаззоти улвӣ, бар куништи ман.
Чаро дер омадӣ, мегӯям, эй як осмон хуршед,
Ба он чашме, ки мечӯяд маро аз хоку хишти ман.
Ту номавро катори дигарон дар понавишт орӣ,
Вале номи туям сарлавҳа шуд дар сарнавишти ман.
Чӣ меъроҷе намудӣ аз фарози осмон бар хок,
Хубуте кун, ки ой бозпас сӯи биҳишти ман.
Пас аз сад сол, сад соли танаффус шеър мегӯям,
Бале, аз ғор берун омад охир Зардуҳишти ман.

مبارک بادِ میلادت، شه اردیبهشت من،
ز ابر غیب می نازم، که می بارد به کشت من.
ز قوم سست عنصر می بُرد این سالک تنها،
مرا تا خود گرایش ده، الا هرگز سرشت من.
میی دارم، که از نوشش سر خورشید می چرخد،
بیا ای طالب لذات علوی، بر کنشت من.
چرا دیر آمدی، می گویم، ای یک آسمان خورشید،
به آن چشمی، که می جوید مرا از خاک و خشت من.
تو نامم را قطار دیگران در پانوش آری،
ولی نام توام سرلوحه شد در سرنوشت من.
چه معراجی نمودی از فراز آسمان بر خاک،
هبوطی کن، که آیی باز پس سوی بهشت من.
پس از صد سال، صد سال تنفس شعر می گویم،
بلی، از غار بیرون آمد آخر زردهشت من.

На диниям, на дунёй, киям ман,
На дирӯзӣ, на фардоӣ, киям ман.
Чӣ ҳам пурсам зи ёрони заминӣ,
Бигӯ, эй ёри миноӣ, киям ман.
Туро ҳар фасл фасли юсуфӣ бод,
Бад- ин шӯри Зулайхой киям ман.
Даме чун масти дар чӯе фитода
Фуру рафтам ба расвоӣ, киям ман.
Дами дигар, ки омад, бо сапеда
Бичустам ҳамтачаллоӣ, киям ман.
Чу шабгардони беёди чунунӣ
Накардам моҳпаймоӣ, киям ман.
Вале дар рӯзи равшан гумраҳонем
Ману ин қалби савдоӣ, киям ман.
Китобамро ғубори чанд қарн аст,
Маро бошад, ки бикшоӣ, киям ман.
Маро бигзор ҳамвасли муҳиббон,
Ки дар тобути танҳой киям ман.
Туи яктотаринро дорам, эй дӯст,
Бад-ин сон ганчу дорой киям ман.

نه دینی ام، نه دنیایی، کیم من،
نه دیروزی، نه فردایی، کیم من.
چه هم پرسم ز یاران زمینی،
بگو، ای یار مینایی، کیم من.
ترا هر فصل فصل یوسفی باد،
بدین شور زلیخایی کیم من.
دمی چون مست در جوی فتاده،
فرو رفتم به رسوایی، کیم من.
دم دیگر، که آمد با سپیده،
بجستم هم تجلایی کیم من.
چو شبگردان بی یاد جنونی،
نکردم ماه پیمایی، کیم من.
ولی در روز روشن گمراهانیم
من و این قلب سودایی، کیم من.
کتابم را غبار چند قرن است،
مرا باشد، که بکشایی، کیم من.
مرا بگذار هم وصل محبان،
که در تابوت تنهایی کیم من.
توی یکتاترین را دارم، ای دوست،
بدین سان گنج و دارایی کیم من.

Эй пири сухан, як мадад аз баҳри Худо кун,
Дар кунчи лабам ҳарф гираҳ баст, раҳо кун.
Аз ман мараву очизу танҳо магузорам,
Бо ман ту бимону сухан аз муъчизаҳо кун.
Гарчи зи муридиини ту тавфиқ надидам,
Тӯмори навам бахшу дигарбора дуо кун.
Гар хоб дари дидаи моро зи дарун баст,
Раҳ ёб дар ин хилвату ошӯб бапо кун.
Эй пири сухан, нозукиямро ту маяндеш,
Болои ҷафо боз ҷафо, боз ҷафо кун.

ای پیر سخن، یک مدد از بهر خدا کن،
در کنج لبم حرف گره بست، رها کن.
از من مرو و عاجز و تنها مگذارم،
با من تو بمان و سخن از معجزه ها کن.
گرچه ز مریدی تو توفیق ندیدم،
طومار نوم بخش و دگر باره دعا کن.
گر خواب در دیده ما را ز درون بست،
ره یاب در این خلوت و آشوب به پا کن.
ای پیر سخن، نازکیم را تو میندیش،
بالای جفا، باز جفا، باز جفا کن.

Занг зан, занг зан, садоям кун,
 Дил ба дил, чон ба чон салоям кун.
 Эй қафасбанди растагортарин,
 Бо паёме қафаскушоям кун.
 Санг ҳам бошам, оби раҳмат шав,
 Тарнавозӣ куну нидоям кун.
 Бо ҳамин мардуми назаркарда
 Боз ҳамхоку ҳамфазоям кун.
 Хурдиям матлаъи бузургии ўст,
 Шабнами осмоннамоям кун.
 Қаламавро ту рост кун, эй ишқ,
 Ошно бо хату ҳиҷоям кун.
 Гуфтам оғоз кун маро, гуфтӣ,
 Ту сараввал, биё, адоям кун.
 Ту, фақат ту, аё бузургтарин,
 Аз ҳама ман-манӣ раҳоям кун.
 Ваҳйи сабзе зи чашми сабз фирист,
 Рӯ ба рӯ бо ҳуди Худоям кун.

زنگ زن، زنگ زن، صدایم کن،
دل به دل، جان به جان صلایم کن.
ای قفس بند رستگارترین،
با پیامی قفس کشایم کن.
سنگ هم باشم، آب رحمت شو،
ترنوازی کن و ندایم کن.
با همین مردم نظر کرده
باز هم خاک و هم فضایم کن.
خردیم مطلع بزرگی اوست،
شب‌نم آسمان نمایم کن.
قلمم را تو راست کن، ای عشق،
آشنا با خط هجایم کن.
گفتم آغاز کن مرا، گفتی،
تو سراول، بیا، ادایم کن.
تو، فقط تو، ایا بزرگترین،
از همه منمنی رهایم کن.
وحی سبزی ز چشم سبز فرست،
رو به رو با خود خدایم کن.

Танҳо ба Туст, бар Туи танҳо хитоби ман,
Эй ёри офтобтар аз офтоби ман.
Аз гандагии вақт нанолам, ки бо манӣ,
Эй нағзтар зи хотираҳои шабоби ман.
Гайби ту ҳам ҳузури маро гарм мекунад,
Эй аз ту нур чида ҳузуру ғиёби ман.
Таъхир мекунам ману таъчил боядам,
Иршоди субҳ деҳ ба дили дерхоби ман.
Ҳодии дил ту бошу мунодии дил ту бош,
То раҳ ба раҳ ба меҳр гарояд итоби ман.
Ифшотар аз суоливу пайдотар аз ҷавоб,
Эй ишқ, ишқи то ба абад бечавоби ман.

تن ها به توست، بر توی تنها خطاب من،
ای یار آفتاب تر از آفتاب من.
از گندگی وقت ننالم، که با منی،
ای نغزتر ز خاطره های شباب من.
غیب تو هم حضور مرا گرم می کند،
ای از تو نور چیده حضور و غیاب من.
تأخیر می کنم من و تعجیل بایدم،
ارشاد صبح ده به دل دیرخواب من
هادی دل تو باش و منادی دل تو باش،
تا ره به ره به مهر گراید عتاب من.
افشاطر از سوالی و پیداطر از جواب،
ای عشق، عشق تا به ابد بی جواب من.

ДИДОРИ БУХОРО

Даст ба кору дил ба ёр, ёр кучову кор ку,
 Бо чӣ шитоб омадам, вой, ки интизор ку?
 Рӯд, ки хушк шуд, чӣ монд, катраи охирин кучо,
 Қофила рафт, рафт, рафт, аз пайи ӯ ғубор ку?
 Ташна шудам, ки омадам, ташнаи оби Мӯлиён,
 Ҳодии роҳ ханда зад, гуфт, ки «чӯйбор ку!»
 Заргари чирае маро тухфа намуд дастбанд,
 Гуфтамаш: Андар ин дукон точи гуҳарнигор ку?
 Мақбараҳои рафтагон муждаи бостон диҳанд,
 Лек зи мондагон бигӯ, мояи ифтихор ку?
 Рафт ҳазору як шабат, рафту аз он фасона монд,
 Қисса бикун барои ман, он яке аз ҳазор ку?!

دیدار بخارا

دست به کار و دل به یار، یار کجا و کار کو،
با چه شتاب آمدم، وای، که انتظار کو.
رود، که خشک شد، چه ماند، قطره آخرین کجا،
قافله رفت، رفت، رفت، از پی او غبار کو.
تشنه شدم، که آمدم، تشنه آب مولیان،
هادی راه خنده زد، گفت که "جویبار کو!"
زرگر چیره ای مرا تحفه نمود دست بند،
گفتمش: اندر این دکان تاج گهرنگار کو.
مقبره های رفتگان مژده باستان دهند،
لیک ز ماندگان بگو، مایه افتخار کو .
رفت هزار و یک شبت، رفت و از آن فسانه ماند،
قصه بکن برای من، آن یکی از هزار کو!

Охир аз қайди ғамам бар шуд дили озоди ту,
Офарин, эй беназири ман, ба истеъдоди ту.
Дар дилат гарди муҳаббат буду он ҳам пош хӯрд,
Бар тасаллият равам ё бар муборақбоди ту?
Ҳиммати кӯҳафкан аз ту хост ин арзанзамир,
Асли ноширини ман аз асли нофарҳоди ту.
Чанд соли зиндагиямро ба савдо мондаам,
То фаромӯшӣ харидам дар баҳои ёди ту.
Дил, дило, чун зистӣ, зеро ки аҳли оламанд
Беҳабар аз марги ту, нооғаҳ аз милоди ту.
Эй дил, эй дил, ҳеч кас бар ҳарфи ту бовар накард,
Мухр хоҳад, муҳри хуршедӣ хати иршоди ту.
Ҳолиё дарди тихӣ будан намедонӣ, ки чист,
Эй дил, эй гулдони пурхун, хуш ба ҳоли шоди ту.
Шеър, чун мӯи фаришта бар начоти ман шитоб,
Исии ман, осии ман садқаи имдоди ту!

آخر از قید غمم بر شد دل آزاد تو،
آفرین، ای بی نظیر من، به استعداد تو.
در دلت گرد محبت بود و آن هم پاش خورد،
بر تسلیت روم یا بر مبارک باد تو.
همت کوه افکن از تو خواست این ارزن ضمیر،
اصل ناشیرین من از اصل نافرهاد تو.
چند سال زندگیم را به سودا مانده ام،
تا فراموشی خریدم در بهای یاد تو.
دل، دلا، چون زیستی، زیرا، که اهل عالمند
بی خبر از مرگ تو، ناآگاه از میلاد تو.
ای دل، ای دل، هیچ کس بر حرف تو باور نکرد،
مهر خواهد، مهر خورشیدی خط ارشاد تو.
حالیا درد تهی بودن نمی دانی، که چیست،
ای دل، ای گلدان پر خون، خوش به حال شاد تو.
شعر چون موی فرشته بر نجات من شتاب،
عیسی من، عاصی من صدقه امداد تو.

ХИТОБАЕ БА АФҶОНИСТОН

Субҳи фардо тулӯи номи ту
Мениҳад нуқта дар зуломи ту.
Дили ман ғоибона меварзад
Умрҳо ишқу эҳтироми ту.
Ин саломи кабӯтаронаи ман
Меравад бар тавофи боми ту.
Шабнами бўса мекунам барчош
Аз бару дӯши гулхироми ту.
Майи хуршед боз мечӯшад
Дар сабоҳи булӯрфоми ту.
Ахтарони рамида меоянд
Боз бар шодбоди шоми ту.
Мезанад теғ бар дили зулмат
Моҳи нав баҳри интиқоми ту.
Захмбанди ту рӯҳи Масъуд аст,
Мекунад аз нав илтиёми ту.
Чист зарби таронаи Зоҳир-
Зарабонҳои навмақоми ту.
Қитъа бар қитъа гирд мегардад,
Фита бар фита ҳар паёми ту.
Менависад хуҷастаномаи субҳ
Муншии осмон ба номи ту.
Мекунам бовар, эй ҳамешатарин,
Ба ҳумоюнии давоми ту.

خطابه ای به افغانستان

صبح فردا طلوع نام تو،
می نهد نقطه در ظلام تو.
دل من غایبانه می ورزد،
عمرها عشق و احترام تو.
این سلام کبوترانه من
می رود بر طواف بام تو.
شب‌نم بوسه می کنم بر چاش،
از بر و دوش گل‌خرام تو.
می خورشید باز می جوشد،
در صباح بلورفام تو.
اختران رمیده می آیند،
باز بر شادباد شام تو.
می زند تیغ بر دل ظلمت،
ماه نو بهر انتقام تو.
زخم بند تو روح مسعود است،
می کند از نو التیام تو.
چیست ضرب ترانه ظاهر،
ضربان های نو مقام تو.
قطعه بر قطعه گرد می گردد،
فته بر فته هر پیام تو.
می نویسد خجسته نامه صبح
منشی آسمان به نام تو.
می کنم باور، ای همیشه ترین،
به همایونی دوام تو.

Эй дил, эй дил, то кайй бар худ адӯ,
 Аз дуй бигзар, як Ў бигзин, як Ў.
 Баски ларзон аст имонат ханӯз,
 Лағж-лағжон меравӣ, эй ҳарзапӯ.
 По фаро неҳ аз ҳади колову пул,
 Ҳоларо охир раҳо кун, маҳ бичӯ.
 Шабнамона уммати хуршед шав,
 То намози ишқ хонӣ бевузӯ.
 Нағз шуд аз вусъати фардо фаро,
 Наҳс шуд дар поруи порин фурӯ.
 Мурданам ҳам шӯри дилро кам накард,
 Ояд аз гӯрам хурӯши ҳоюҳу.
 Ёр, атри кибриё овардаӣ,
 Бояд аввал орӣ истеъдоди бў.
 Ҷабраилӣ кун, ки полояндаӣ,
 Қалби ман меҳоҳад аз ту шустушӯ.
 Ҳуччати милоди нав додӣ маро,
 Эй шуда сарлавҳаи сад орзу.

ای دل، ای دل، تا کیی بر خود عدو،
از دویی بگذر، یک او بگزین، یک او.
بس که لرزان است ایمانت هنوز،
لغز لغزان می روی، ای هرزه پو.
پا فرا نه از حد کالا و پول،
هاله را آخر رها کن، مه بجو.
شبمنانه امت خورشید شو،
تا نماز عشق خوانی بی وضو
نغز شد از وسعت فردا فرا،
نحس شد در پاروی پارین فرو.
مردنم هم شور دل را کم نکرد،
آید از گورم خروش های و هو.
یار عطر کبریا آورده ای،
باید اول آری استعداد بو.
جبرئیلی کن، که پالاینده ای،
قلب من می خواهد از تو شست و شو.
حجت میلاد نو دادی مرا،
ای شده سرلوحه صد آرزو.

Бигӯ ҳеч, чуз ҳеч чизе нагӯ,
 Ки мегирадат ҳар суҳан аз гулӯ.
 Чу ман абра гӯям, кунанд астараш,
 Намоянд садборааш пушту рӯ.
 Ба дилҳои тира асое назан,
 Хатар дорад он кӯрараҳҳо, мапӯ.
 Дили ман, ту ҳамҳаҷми як шабнамӣ,
 Ба як чакра чирки ҷаҳонро машӯ.
 Нашав чун гиёҳи салому алайк,
 Ибо кун, сари роҳи ҳар кӣ нарӯ.
 Начӯ нақши Исӣ зи кофаркада,
 Гияҳмеҳрро дар биёбон начӯ.
 Накӯӣ кунӣ баҳри ислоҳи ҳасм,
 Адӯӣ кунад ӯ ба ислоҳи ту.
 Ҷаҳон аз азал инчунин буду ҳаст,
 Дило, дер шуд, бас кун ин ҳоюху.
 Зи ман дӯст мепурсад: эй лаҳти ҷон,
 Кучо мебарӣ ин дили садруфӯ?
 Бигӯям, дуо деҳ, ки муршид туй,
 Дили садруфӯ мебарам пеши ӯ.

بگو هیچ، جز هیچ چیزی نگو
که می گیردت هر سخن از گلو.
چو من ابره گویم، کنند استرش*،
نمایند صدماره اش پشت و رو.
به دل های تیره عصایی زن،
خطر دارد آن کوره ره ها، میو.
دل من، تو هم حجم یک شبنمی،
به یک چکره چرک جهان را مشو.
نشو چون گیاه سلام و علیک،
ابا کن، سر راه هر که نرو
نجو نقش عیسی ز کافر کده،
گیه مهر را در بیابان نجو.
نکوئی کنی بهر اصلاح خصم،
عدویی کند او به اصلاح تو.
جهان از ازل اینچنین بود و هست،
دلا دیر شد، بس کن این های و هو
ز من دوست می پرسد: ای لختِ جان،
کجا می بری این دل صدرفو.
بگویم دعا ده، که مرشد تویی،
دل صد رفو می برم پیش او.

*ابره و استر در خیاطی

Ҷони манӣ, ҷисм мағӯ, ҷон бигӯ,
 Нойи манӣ, сирри найистон бигӯ.
 Ҳаҷр нишот аст, фаротар зи васл,
 Шукри ҳамин лаҳзаи хичрон бигӯ.
 Аз ғамат андешаи ман садқабост,
 Як сухани содаи урён бигӯ.
 Ҳой Зарафшони шафакрехта,
 Мавҷ зан, оёти дурахшон бигӯ.
 Сабзи мано, сабзтарини мано,
 Як сухани сабз зи тилфон бигӯ.
 Тарҷума кун шаъшааи субҳро,
 Бар шав аз ин шаб, сахаристон бигӯ.
 Кист, ки дар лавҳи дилат соядаст
 Монд бад-ин хомаи мижгон, бигӯ.

جان منی، جسم مگو، جان بگو،
نای منی، سرّ نیستان بگو.
هجر نشاط است، فراتر ز وصل،
شکر همین لحظه هجران بگو.
از غمت اندیشه من صدقباست،
یک سخن ساده عریان بگو.
های زرافشان* شفق ریخته،
موج زن آیات درخشان بگو.
سبزِ منا، سبزترین منا،
یک سخن سبز ز تلفان بگو.
ترجمه کن شعله صبح را،
بر شو از این شب، سحرستان بگو.
کیست، که در لوح دلت سایه دست
ماند بدین خامه مژگان بگو.

*رودی در تاجیکستان

Мавҷгардон кард дилро чашми дарёии ту,
Бар дили ман то қиёмат бод мавлоии ту.
То қиёмат, кош, полояд, аё мавлоии субҳ,
Ин фазои тираро рӯҳи ахурии ту.
Қуллаи мардист нози зарраро бардоштан,
Мо, ки огоҳем аз хуршедпаймоии ту.
Беиҷозат омадӣ, инак, ба танҳоии ман,
Беиҷозат омадам, инак, ба танҳоии ту.
Ман, ки аз оина худро поктар медидаам,
Бори аввал хира мондам аз мусаффоии ту.
Дар кадомин кӯчае раҳгум заду бархурд кард
Гӯшашиниҳои ман бо оламороии ту.
Меравам, эй Юсуфи хуршед, меҳонам ба завқ
Аз ҳавошии сахар тафсири зебоии ту.

موج گردان کرد دل را چشم دریایی تو،
بر دل من تا قیامت باد مولایی تو.
تا قیامت، کاش، پالاید، ایا مولای صبح،
این فضای تیره را روح اهورایی تو.
قلهٔ مردیست ناز ذره را برداشتن،
ما، که آگاهیم از خورشید پیمایی تو.
بی اجازت آمدی، اینک به تنهایی من،
بی اجازت آمدم، اینک به تنهایی تو.
من که از آئینه خود را پاکتر می دیده ام،
بار اول خیره ماندم از مصفایی تو.
در کدامین کوچه ای رهگم زد و برخورد کرد
گوشه شینی های من با عالم آرایی تو.
می روم، ای یوسف خورشید، می خوانم به ذوق،
از حواشی سحر تفسیر زیبایی تو.

Ҳарфи аҳурой бигӯ, ҳарфи аҳурой бигӯ,
 Аз гул бигӯву субҳнам, аз асли зебой бигӯ.
 Ин чӯйбори аллахон гаҳвораҷунбони шаб аст,
 Дарди маро парпеч кун, эй ёр, лолой бигӯ.
 Чашмак занад бар чашми шаб ин боғ, боғи ғӯрабанд,
 Чашмобачашми ман бишин, аз боғи рӯъёй бигӯ.
 Абре бишав, борон бизан, чӯбак ба табли чон бизан,
 Эй дар сукутат мавҷ-мавҷ, бо лаҳни дарёй бигӯ.
 Эй дар хароботи муғон оташ ба шарёнҳо зада,
 Хуршедро чоме бикун, яшти абистой бигӯ.
 Шаб мегазад қони маро, охир садоям деҳ, садо,
 Эй ҳарфи ту позаҳри ман, аз субҳи миной бигӯ.

حرف اهورایی بگو، حرف اهورایی بگو،
از گل بگو و صبح نم، از اصل زیبایی بگو.
این جویبار اله خوان* گهواره جنبان شب است،
درد مرا پرپیچ کن، ای یار لالایی بگو.
چشمک زند بر چشم شب این باغ، باغ غوره بند،
چشما بچشم من بشین، از باغ رؤیایی بگو.
ابری بشو، باران بزن، چوبک به طبل جان بزن،
ای در سکوت موج موج، با لحن دریایی بگو.
ای در خرابات مغان آتش به شریان ها زده،
خورشید را جامی بکن، یشت ابستایی بگو.
شب می گزد جان مرا، آخر صدایم ده صدا،
ای حرف تو پازهر من، از صبح مینایی بگو.

*لالایی خوان

СУРОҒАИ УСТОД

Бар кӯҳи Чилмеҳроб рав, он арчаи танҳо бичӯ,
Дар Чашмаи Нийят нигар, хусни хати дарё бичӯ.
Рав, соядасташро бихон дар барг-барги ҳар дарахт,
Устои Мачнуни маро аз ҷангали Лайло бичӯ.
Дар пеш чӯ, не дар акиб, дар авҷ чӯ, не дар нишеб,
Он рафтаи ояндаро аз субҳи пасфардо бичӯ.
Он матлаи сабзи рабеъ, он нузҳати боғи бадеъ
Ин ҷост, ўро ҳар қадам аз вусъати ҳоло бичӯ.
Девонагӣ карду гузашт, фарзонагӣ карду гузашт,
Дар шеъри шамсошӯби ў тӯфони Мавлоно бичӯ.
Бо рафтани ҷадҷанд шуд ҷазби ҷаҳонтасхири ў,
Пеш ой то ворастагӣ, ҷазби ҷаҳонпаймо бичӯ.
Шогирди ў будан маро, барҳақ, ғулуви ман-манист,
Аз шамъ бар шав сӯи шамс, аз мо гузар, ўро бичӯ.

سراغه استاد

بر کوه چل محراب رو، آن ارچه* تنها بجو،
در چشمه نیت نگر، حُسنِ خطِ دریا بجو.
رو، سایه دستش را بخوان در برگ برگ هر درخت،
استاد مجنون مرا از جنگل لیلا بجو.
در پیش جو، نه در عقب، در اوج جو، نه در نشیب،
آن رفته آینده را از صبح پس فردا بجو.
آن مطلع سبز ربیع، آن نزهت باغ بدیع،
این جاست، او را هر قدم از وسعت حالا بجو.
دیوانگی کرد و گذشت، فرزانی کرد و گذشت،
در شعر شمس آشوبِ او طوفان مولانا بجو.
با رفتنش صد چند شد جذب جهان تسخیر او،
پیش آی تا وارستگی، جذب جهان پیما بجو.
شاگرد او بودن مرا، برحق، غلّو منمنی است،
از شمع بر شو سوی شمس، از ما گذر، او را بجو

*درخت سرو

Бар лаб биёмад чони шаб, боди саҳар, ёсин бигӯ,
 Чун шаб бимурд, алҳамд хон, омин бигӯ, омин бигӯ.
 Гар ман фаромӯши туам, бошад, вале баҳри савоб
 Телфун бизан бар офтоб, шобоши фарвардин бигӯ,
 Мехостӣ дар мӯи ман шохи гули Парвин ниҳӣ,
 Чун шуд, ки бар мижғони худ барбастай Парвин, бигӯ?!
 Розе, ки натвонистай аз парда бар рӯям кашид,
 Ҷуръат бикун бо субҳ гӯ, бо ин бути симин бигӯ.
 То пас гирифтӣ дасту дил аз нозбардории ман,
 Гулгун кучо ояд фуруд, эй Хусрави сангин, бигӯ,
 Гар талхваш дидӣ маро, пеш ор қанди порсӣ,
 Бо шир заҳрамро равон, яъне, сухан ширин бигӯ,
 Чун гард бо домони ту ман ишқварзӣ мекунам,
 Ин сураи Ихлосро бо рӯҳи Шамсиддин бигӯ.

بر لب بیامد جان شب، باد سحر، یاسین بگو،
چون شب بمرد، الحمد خوان، آمین بگو، آمین بگو .
گر من فراموش توام، باشد، ولی بهر ثواب،
تلفن بزن بر آفتاب، شاباش فروردین بگو.
می خواستی در موی من شاخ گل پروین نهی،
چون شد، که بر مژگان خود بر بسته ای پروین، بگو.
رازی، که نتوانسته ای از پرده بر رویم کشید،
جرعت بکن با صبح گو، با این بت سیمین بگو،
تا پس گرفتی دست و دل از نازبرداری من،
گلگون کجا آید فرود، ای خسرو سنگین، بگو.
گر تلخوش دیدی مرا پیش آرقند پارسی
با شیر زهرم را روان، یعنی سخن شیرین بگو
چون گرد با دامان تو من عشق ورزی می کنم،
این سوره اخلاص را با روح شمس الدین بگو.

Биё, фарёди ҷону дил зи байни обу гил бишнава,
Бурун аз обу гил ҳарфе, биё, эй ҷону дил, бишнава.
Агар оинай, чашмобачашмат лол хоҳам монд,
Шабехи шона ову мӯ ба мӯ ҳарфи чигил бишнава.
Нигоҳам пеши ту чун тифл мантиқро намедонад,
Биё, узри нигоҳамро зи чашмони хичил бишнава.
Агар бо теғи мижгон омадӣ, хунам ҳалолат бод,
Каломи охирамро зери теғи ҷонгусил бишнава.
Надонистӣ, ки бар дил доданат сад бор меарзам,
Гуноҳи дил надоданро ба ту кардам бихил, бишнава.

بیا، فریاد جان و دل ز بین آب و گل بشنو،
برون از آب و گل حرفی، بیا ای جان و دل، بشنو.
اگر آئینه ای، چشما بچشمت لال خواهم ماند،
شبیه شانه آ و مو به مو حرف چگل بشنو .
نگاهم پیش تو چون طفل منطق را نمی داند،
بیا، عذر نگاهم را ز چشمان خجل بشنو .
اگر با تیغ مژگان آمدی خونم حلالیت باد،
کلام آخرم را زیر تیغ جان گسل بشنو.
ندانستی، که بر دل دادنت صد بار می ارزم،
گناه دل ندادن را به تو کردم بحل بشنو.

Биё, василаи дил бастанам ба дунё шав,
 Муаллифи ҳама оғозҳои зебо шав.
 Чу ишкро набувад мактабу хулосаву хатм,
 Беҳин муқаддимаи як ҷаҳон таманно шав.
 Ба асри марғи муҳаббат, ки офаридандат,
 Дар ин ҷаҳони тунукмағзи мо ҳаюло шав.
 Бишӯй гарди қадими ҷаҳорхонаи дил,
 Ту дастгоҳи навини ғуборполо шав.
 Гули муҳаммадиям аз фироқ сад барг аст,
 Шамими васлрасон, муждаи Масеҳо шав.
 Дар ин фазо, ки шару фитна хушнумӯ шудаанд,
 Насими куфрбарандозу наҳспиро шав.
 Ба ҳамла пош бикун иттиҳоди аҳриманон,
 Миёни пич-пичашон наъраи Ахуро шав.
 Умеди чумлаи офоқ як туй, як ту,
 Ҳамеша дар лаби ман ҳам саломи фардо шав.

بیا وسیلهٔ دل بستنم به دنیا شو،
مؤلف همه آغازهای زیبا شو.
چو عشق را نبود مقطع و خلاصه و ختم،
بهین مقدمهٔ یک جهان تمنا شو .
به عصر مرگ محبت، که آفریدنت،
در این جهان تنک مغزِ ما هیولا شو.
بشوی گرد قدیم چهارخانهٔ دل،
تو دستگاه نوین غبارپالا شو .
گل محمدیم از فراق صد برگ است،
شمیم وصل رسان، مژدهٔ مسیحا شو.
در این فضا، که شر و فتنه خوش نمو شده اند،
نسیم کفر بر انداز و نحس پیرا شو .
به حمله پاش بکن اتحاد اهریمنان،
میان پچپچشان نعرهٔ اهورا شو.
امید جمله آفاق یک تویی، یک تو،
همیشه در لب من هم سلام فردا شو.

Ҳанӯз дар раги гул, эй баҳор, чорӣ шав,
 Ба шавқу нашъаи перору пор чорӣ шав.
 Дигар рисолати худро намефурӯшам ман,
 Ба об гӯй, ки дар чуйбор чорӣ шав.
 Маро бигӯ, ки нақун иддаъои дарёй,
 Бирав, зи хошияе хоксор чорӣ шав.
 Бизод муъчиза аз издивочи қуҳнаву нав,
 Ту, эй навои қуҳан, аз гитор чорӣ шав.
 Ало саодати ин лаҳзаҳои ёсуманӣ,
 Ба ҳар сулули мани беқарор чорӣ шав.
 Садои омадани ишқ! Марҳамат фармо,
 Шабе зи пушти дари интизор чорӣ шав.
 Салом, субҳ! Чу симфонии гунчишкон,
 Ҳамеша дар бағали шохсор чорӣ шав!

هنوز در رگ گل، ای بهار، جاری شو،
به شوق و نشئه پیرار و پار جاری شو .
دگر رسالت خود را نمی فروشم من،
به آب گوی، که در جویبار جاری شو .
مرا بگو، که نکن ادعای دریایی،
برو، ز حاشیه ای خاکسار جاری شو .
بزاد معجزه از ازدواج کهنه و نو،
تو، ای نوای کهن از گتار جاری شو.
الا سعادت این لحظه های یاسمنی،
به هر سلول من بی قرار جاری شو.
صدای آمدن عشق! مرحمت فرما،
شبی ز پشت در انتظار جاری شو.
سلام صبح! چو سمفانیای گنجشکان،
همیشه در بغل شاخسار جاری شو!

Худхорагӣ дигар бас, эй дил, худофарин шав,
 Бо сабки нав тапиш кун, навсавту навтанин шав.
 Дар гӯша занг бастӣ, гуфтам, қафасшикан бош,
 Майдонхиром гаштӣ, гуфтам, ки чиллашин шав.
 Ин қалби латтагиро аз тоқи сина парто,
 Сад бор лат, ки хӯрдӣ, оҳан шаву матин шав.
 Бо тантана нашоёд бар пешгаҳ чаҳидан,
 Чун аз дарун баландӣ, рав, пойгаҳнишин шав.
 Эй чашмҳои сабзат як осмон зумуррад,
 Дар ҳалқаи дили худ ҷо додамат, нигин шав.
 Эй шеърӣ пири фартут, бархез, ишқ омад,
 Дар асри сиву чил ҳам нав бошу навтанин шав.

خودخوارگی دگر بس، ای دل، خودآفرین شو،
با سبک نو تپش کن، نو صوت و نو طنین شو.
در گوشه زنگ بستی، گفتم، قفس شکن باش،
میدان خرام گشتی، گفتم، که چله شین شو.
این قلب لتگی را از طاق سینه پرتا،
صد بار لت که خوردی، آهن شو و متین شو.
با طنطنه نشاید بر پیشگه جهیدن،
چون از درون بلندی، رو پایگه نشین شو.
ای چشم های سبزت یک آسمان زمرّد،
در حلقه دل خود جا دادمت، نگین شو.
ای شعر پیر فرتوت، برخیز، عشق آمد،
در عصر سی و چل هم نو باش و نوترین شو.

Бас, дигар нахоҳам буд сарнагуну парканда,
 Рафтаро раҳо кардам, ассалом, оянда.
 Чун ба шабнами чашмам офтоб нозил шуд,
 Ханда мурд аз гиря, гиря мурда аз ханда.
 Офтоби бемонанд, бар тулӯи ту савганд,
 Чун ту мекунам оғоз зиндагии тобанда.
 Зери кафши номардон ҳамчу мӯр мурдан чист,
 Хезу доманат афшон, ҳой қалби шарманда.
 Бо далели имонат чавҳари ҳақиқат бош,
 Пуштвона меҳоҳад гунбади сарафканда.
 Бар иродати хешон, бар хулуси дарвешон
 Ту агар намеарзӣ, кист, кист арзанда?!
 Дур шав зи роҳи ман, эй касе, ки меоӣ,
 Аз бурун ҳама атлас, аз дарун ҳама жанда.
 Дил чу уди Дақёнус дар музеи сина монд,
 Чораам намесозад панҷаи навозанда.
 Бас, дигар нахоҳам буд берисолату кухна,
 Алвидоъ, бигзашта, ассалом, оянда!

بس، دگر نخواهم بود سرنگون و پَرکنده،
رفته را رها کردم، السلام، آینده.
چون به شبِ نیم چشمم آفتاب نازل شد،
خنده مرد از گریه، گریه مرد از خنده.
آفتاب بی مانند، بر طلوع تو سوگند،
چون تو می کنم آغاز زندگی تابنده.
زیر کفش نامردان همچو مور مردن چیست،
خیز و دامن افشان، های قلب شرمنده.
با دلیل ایمان جوهر حقیقت باش،
پشتوانه می خواهد گنبد سرافکننده.
بر ارادت خویشان، بر خلوص درویشان،
تو اگر نمی ارزی، کیست، کیست ارزنده.
دور شو ز راه من ای کسی، که می آیی،
از برون همه اطلس، از درون همه ژنده.
دل چو عود دقیانوس در موزی سینه ماند،
چاره ام نمی سازد پنجه نوازنده.
بس، دگر نخواهم بود بی رسالت و کهنه،
الوداع بگذشته، السلام آینده!

Захма зан, хусрави навозанда,
Боз банд ин бирешими канда.
Бишнав ушшоқи ман, ки аз сина
Мекунад дил хубути фархунда.
Офтобо, маро ҳам омӯзон
Илм, илми табассуму ханда.
Жанда пӯшидаам, ки дарёбанд,
Рашки сад атлас аст ин жанда.
Дил, дило, пасти касе бинӣ,
Бош дар авчи хеш поянда.
Ту фаромояи шафақнасабӣ,
На фурӯмояиву шарманда.
Осмон кӯр нест, мебинад
Нағзро нағзу гандаро ганда.
Дар таҳи пуштаи дамида киро
Дилаке ҳаст мурдаву зинда.
Ишқ меояду намеояд,
Ишқи ояндаву наоянда.
Баъди сад қарн ҳам ба ҳурмати ишқ,
Хуш тапиш кун, дили барозанда.

زخمه زن، خسرو نوازنده،
باز بند این بریشم کنده.
بشنو عشاق من، که از سینه،
می کند دل هبوط فرخنده.
آفتابا، مرا هم آموزان،
علم، علم تبسم و خنده.
ژنده پوشیده ام، که دریابند،
رشدک صد اطللس است این ژنده.
دل، دلا، پستی کسی بینی،
باش در اوج خویش پاینده.
تو فرامایه شفق نسبی،
نه فرومایه ای و شرمنده.
آسمان کور نیست، می بیند،
نغز را نغز و گنده را گنده.
در ته پشته دمیده که را،
دلکی هست مرده و زنده.
عشق می آید و نمی آید،
عشق آینده و نیاینده.
بعد صد قرن هم به حرمت عشق،
خوش تپش کن، دل برازنده.

Соатам қафомонда, фурсатам раҳогашта,
Ин туй, дили нинӣ, соати қафогашта.
Сактаи дил аст ин ишқ, чора кун, табиби ғайб,
Варна чун кунам бо ин дарди бедавогашта.
Ёди ту ба хайр, эй ишқ, эй саодати мурда,
Сад тарона ҳасрат шуд шодии азогашта.
Дар азал чӣ маъсумӣ, баъд аз он чӣ масмумӣ,
Зери чархи рангомез сидки ту риё гашта.
Ту кучоӣ, эй дил, шарқӣ, чанубӣ,
Аз кучои ту пурсам, эй ба нокучо гашта.
То ту низ меояд баргрезии тақвим
Эй ба сӯи ҷовидон равзани ту во гашта.
Оқибат мусаллам шуд бар ҷаҳони худкома
Ё шумои мангашта ё мани шумогашта.

ساعتم قفامانده، فرصتم رهاگشته،
این تویی، دل نینی، ساعت قفاگشته.
سکته دل است این عشق، چاره کن، طبیب غیب،
ورنه چون کنم با این درد بی دواگشته.
یاد تو به خیر، ای عشق، ای سعادت مرده،
صد ترانه حسرت شد شادی عزاگشته.
در ازل چه معصومی، بعد از آن چه مسمومی،
زیر چرخ رنگ آمیز، صدق تو ریا گشته.
تو کجایی ای، ای دل، شرقی جنوبی،
از کجای تو پرسم، ای به ناکجا گشته.
تا تو نیز می آید برگ ریزی تقویم،
ای به سوی جاویدان روزن تو وا گشته.
عاقبت مسلم شد بر جهان خودکامه،
یا شمای من گشته یا من شماگشته.

Охи Мачнунро шунидам охувона, охувона,
 Меравам бар кӯи Мачнун, ассалом, эй бекарона!
 Қайс менолад шабу рӯз: Ишқи Лайло, ишқи Лайло,
 Қавм менолад шабу рӯз: Обу дона, обу дона.
 Чун туй беобу дона, чун туй пири гурусна,
 Ишқро куштиву хӯрдӣ, эй замона, эй замона.
 Ногаҳон телфун садо зад. Кист? – гуфтам, гуфт: Мачнун!
 Аз кучо? – пурсидам ўро, дод посух: -Аз фасона.
 Гуфт шодикаф бимирам дар шабистони шаҳодат,
 Гар дурахшад сояи ту дар ҳаёли остона.
 Гуфтамаш натвонам охир бегунаҳ куштан касеро,
 Ҳам аз ин ҳайкал чӣ хоҳӣ лутфҳои дилбарона.
 Гуфт медорӣ дарег аз бенасибе соятро,
 Эӣ ҳама андӯхи мавҳум, эӣ ҳама нозу баҳона.
 Гуфтам: Эӣ чон, дар ҳичобам, акси хуршедӣ дар обам,
 Ту бигӯям, хеш ёбам, ман туям, эӣ ёр, ё на?!
 Оҳ, танг омад дили ман, вусъате хоҳам, ки бошад,
 Хона гӯяд: рав ба кӯча. Кӯча гӯяд: рав ба хона.
 Маҳмили ман рафт дигар, маҳмили оинабандам,
 Дер шуд бар дидани ман, даргузаштам аз миёна.

آه مجنون را شنیدم آهوانه، آهوانه،
می روم بر کوی مجنون، السلام، ای بی کرانه!
قیس می نالد شب و روز: عشق لیلا، عشق لیلا،
قوم می نالد شب روز: آب و دانه، آب و دانه.
چون تویی بی آب و دانه چون تویی پیرِ گرسنه،
عشق را کشتی و خوردی، ای زمانه، ای زمانه.
ناگهان تلفن صدا زد. کیست گفتم، گفت: مجنون!
از کجا؟- پرسیدم او را، داد پاسخ :- از فسانه.
گفت شادی کف بمیرم در شبستان شهادت،
گر درخشد سایه تو در خیال آستانه.
گفتمش نتوانم آخر بی گنه کشتن کسی را،
هم از این هیکل چه خواهی لطف های دلبرانه.
گفت می داری دریغ از بی نصیبی سایه ات را،
ای همه اندوه موهوم، ای همه ناز و بهانه.
گفتم: ای جان، در حجابم، عکس خورشیدی در آیم،
تو بگویم، خویش یابم، من توام ای یار، یا نه؟!
آه، تنگ آمد دل من، وسعتی خواهم، که باشد،
خانه گوید: رو به کوچه، کوچه گوید: رو به خانه.
محمل من رفت دگر، محمل آینه بندم،
دیر شد بر دیدن من، درگذشتم از میانه.

356

در را ز درون ببند، ای عشق، در را بکشا به بی کرانه،
بیرون قدمیست بی نشانه، داخل حرمیست جاودانه.
اعلان زده ام به در، که " یاران، من رفته به دوردست عشقم،
اما تو ز راغ در نگه کن، بنگر، که منم درون خانه."
ایمان من از همه شکست است، ایمان مرا درست سازد.
روزی، که دوباره می بیاید آن خانه خدای من به خانه
من می روم و نگاه سردم در رعشه فکنده کوچه ها را،
آن خواهر گرم روی زرین خندد ز چهارم آشیانه.
پرسید کسی، که از چه باعث این قدر گران قدم گذاری،
من بار خیانت بشر را برداشته ام به روی شانه.
مردانه دل از غلاف برکش، تا خون چکیده عشق گوید،
در عشق چه کار کرده ای تو جز بافتن دو سه فسانه؟!
آواز اذان بامدادم در عالم خواب برده شب،
وقتی که تو چشم می کشایی، من نیستم اندر این میانه.

Дил масту табоҳ меравад. На?!
 Бо тӯшаи оҳ меравад. На?!
 Бо он ки муносиби ҷазохост,
 Ё ҷоизахоҳ меравад. На?!
 Аз қалби садобшустаи ман
 Зангори гуноҳ меравад. На?!
 Маҳ ҳам, ки вучуди осмонист,
 Бо доғи сиёҳ меравад. На?!
 Он банда, ки Шоҳи кул парастад,
 Ҷӯи паноҳ меравад. На?!
 Он қатра, ки шоҳи гул ситояд,
 Боре ба рафоҳ меравад. На?!
 Бе кафшу кулоҳ омад одам,
 Бе кафшу кулоҳ меравад. На?!
 Хуршеди туву ситораи ман
 Бар самти пагоҳ меравад. На?!
 Ишқ аст гувоҳномаи дил,
 Бо муҳри Илоҳ меравад. На?!
 Сад сол шуд, ин дили қадимӣ
 Дарёб, ки роҳ меравад. На?!

دل مست و تباه می رود. نه؟!
با توشه آه می رود. نه؟!
با آنکه مناسب جزاهاست،
او جایزه خواه می رود. نه؟!
از قلب صدآب شسته من
زنگار گناه می رود. نه؟!
مه هم، که وجود آسمانیست،
با داغ سیاه می رود. نه؟!
آن بنده، که شاه کل پرستد،
جویای پناه می رود. نه؟!
آن قطره، که شاه گل ستاید،
باری به رفاه می رود. نه؟!
بی کفش و کلاه آمد آدم،
بی کفش و کلاه می رود. نه؟!
خورشید تو و ستاره من،
بر سمت پگاه می رود. نه؟!
عشق است گواهنامه دل،
با مهر اله می رود. نه؟!
صد سال شد، این دل قدیمی
دریاب، که راه می رود. نه!؟

Гулоғӯшам чавона дар чавона,
 Чӣ хомӯшам тарона дар тарона.
 Маро бахшо, ки имрӯзу ҳама рӯз
 Дили ман метапад нодилбарона.
 Басе айб аст, агар ҳар айби худро
 Намоям бор бар дӯши замона.
 Муҳаббат ганчи пинҳонии ман буд,
 Чаро як бор накшодам хизона?
 Дили ман бо давиданҳои тезаш
 Қафо монд аз шабу рӯзи равона.
 Қалам ҳам дузди даргумкардае буд,
 Ба болохона рафту таҳтхона.
 Туи яктотаринро ёфтам ман,
 Дигар ҳаргиз наметҷӯям дугона.
 Аз он дунё, ки даъватнома ояд,
 Наёри пеши Ҳақ узру бахона.
 Биё, шукри ҳамин як лаҳза гӯем,
 Ки як дам пас дигар бошем ё на.

گل آغوشم جوانه در جوانه،
چه خاموشم ترانه در ترانه.
مرا بخشا، که امروز و همه روز
دل من می تپد نادلبرانه.
بسی عیب است، اگر هر عیب خود را
نمایم بار بر دوش زمانه.
محبت گنج پنهانی من بود،
چرا یک بار نکشادم خزانه.
دل من با دویدن های تیزش
قفا ماند از شب و روز روانه.
قلم هم دزد درگم کرده ای بود،
به بالاخانه رفت و تحتخانه.
تویی یکتا ترین را یافتم من،
دگر هرگز نمی جویم دوگانه.
از آن دنیا، که دعوتنامه آید،
نیاری پیش حق عذر و بهانه.
بیا، شکر همین یک لحظه گوئیم،
که یک دم پس دگر باشیم یا نه.

Чу баҳор мебиёям ҳама гул, ҳама тарона,
Ба ту чехра менамоям ҳама гул, ҳама тарона.
Нафаре агар бипурсад, ки ба чанд медарой,
Ба ҳазор медароям ҳама гул, ҳама тарона.
Ба ҳазор ҳам дароям, зи ту илтимос дорам,
Ки биёварӣ бароям ҳама гул, ҳама тарона.
Бифирист, эй ягона, бифирист бебаҳона
Зи харими кибриёям ҳама гул, ҳама тарона.
Ба ман омадаст нома зи ҳабиби сабзхома,
Чу лифофа мекушоям: ҳама гул, ҳама тарона.
Ба ҷавоби шӯру игво бибарам ба рамзи эҳдо
Ба рақиби садқабоям, ҳама гул, ҳама тарона.
Мани рафта баъди реҳлат ба шарофати муҳаббат
Ба ҳаёт мегароям ҳама гул, ҳама тарона.

چو بهار می بیایم همه گل، همه ترانه،
به تو چهره می نمایم همه گل، همه ترانه.
نفری اگر بپرسد، که به چند می درآیی،
به هزار می درآیم همه گل، همه ترانه.
به هزار هم درایم، ز تو التماس دارم،
که بیاوری برایم همه گل، همه ترانه.
بفرست، ای یگانه، بفرست بی بهانه
ز حریم کبریایم همه گل، همه ترانه.
به من آمدست نامه ز حبیب سبزخامه،
چو لفافه می کشایم: همه گل همه ترانه.
به جواب شور و اغوا ببرم به رمز اهدا
به رقیب صدقبایم، همه گل، همه ترانه.
من رفته بعد رحلت به شرافت محبت
به حیات می گرایم همه گل، همه ترانه.

Бигзор зияд як дам хуршед дар оина,
 Хуршеди мано, хуш бош дар он тарафи сина.
 Баршав, ки ту ҳам бошӣ ҳаммартабаи хуршед,
 Хуршед наметаркад бо бомбаву бо мина.
 Бо кӯчаши тобиҳо ин чумъаву ҳар чумъа
 Бозор рави, эй дил, ё масчиди одина.
 Ишқ омаду шоҳона қонуни дигар овард,
 Дилро бинамуд озод аз парвариши кина.
 Ин ишқи бариниро бурдем ба фардоҳо,
 Он ишқи заминиро мондем дар он дина.
 Аммо ту заминӣ, яъне ки баринӣ,
 Сабзӣ, ҳама дам сабзӣ, эй ёди баҳорина.
 Дар кухнагиям мангар, ин нав шуданамро бин,
 Наврӯзаму мерӯям чун гандуми сабзина.

بگذار زید یک دم خورشید در آئینه،
خورشید منا، خوش باش در آن طرف سینه.
بر شو، که تو هم باشی هم مرتبه خورشید،
خورشید نمی ترکد با بامبه و با مینه*.
با کوچه شتابی ها این جمعه و هر جمعه
بازار روی، ای دل، یا مسجد آدینه.
عشق آمد و شاهانه قانون دگر آورد،
دل را بنمود آزاد از پرورش کینه.
این عشق برینی را بردیم به فرداها،
آن عشق زمینی را ماندیم در آن دینه.
اما تو زمینی، یعنی که برینی،
سبزی، همه دم سبزی، ای یاد بهارینه.
در کهنگیمن منگر، این نو شدنم را بین،
نوروزم و می رویم چون گندم سبزینه.

*بمب و مین

Рафтем, рафтем то бекарона,
То авч, то авч, авчи тарона!
Он сӯи дарё шахрест зебо,
Шаҳри ману ту – шаҳри фасона.
Дилро барорем в-аз ин қафасҳо
Бар мурғи хуршед созем лона.
Бо ёр гӯям, то бекарона
Раҳ мекушоем аз кунчи хона.
Боло бароем бо зинаи ғайб,
Қасрест моро ҳафтошёна.
Рафтанд ёрон бо вақт ҳамроҳ,
Ман дер мондам дар ин миёна.
Ё дер мондам аз маҳмили вақт,
Ё пеш рафтам ман аз замона.
Бояд тапиш кард дар набзи имрӯз,
То субҳи фардо ҳастем ё на.
Эй ишқ, эй ишқ! Бошӣ, ки бошам,
То буданамро бошӣ баҳона!

رفتیم، رفتیم تا بیکرانه،
تا اوج، تا اوج، اوج ترانه!
آن سوی دریا شهریست زیبا،
شهر من و تو شهر فسانه.
دل را برآریم، وز این قفس ها
بر مورغ خورشید سازیم لانه.
با یار گویم، تا بیکرانه
ره می کشایم از کنج خانه.
بالا برآیم با زینۀ غیب،
قصریست ما را هفت آشیانه.
رفتند یاران با وقت همراه،
من دیر ماندم در این میانه.
یا دیر ماندم از محمل وقت،
یا پیش رفتم من از زمانه.
باید تپش کرد در نبض امروز،
تا صبح فردا هستیم یا نه.
ای عشق، ای عشق! باشی، که باشم،
تا بودنم را باشی بهانه!

Моем аҳли ноқучо сад аср ё як сония,
 Афтода дар меҳмонсаро сад аср ё як сония.
 Аз ибтидо то интиҳо в-аз мунтаҳо то мубтадо
 Будаст тӯли рафтуо сад аср ё як сония.
 Хеле дақиқ омӯхтам ман фурсати парвозро
 Дар вусъати вақту фазо - сад аср ё як сония.
 Маҳтоб су-су мезанад, хуршед паҳлӯ мезанад
 Бо ҷазбаи оламрабо сад аср ё як сония.
 Бисёр кам в- аз ҳад фузун, гаҳ сарфарозу гаҳ забун
 Мо зистем, эй ошно, сад аср ё як сония.
 Ҳангоми рӯ бар рӯ шудан, ку ҳиммати дилчӯ шудан,
 Гӯем аз обу ҳаво сад аср ё як сония.
 Обу ҳавои гил дигар, обу ҳавои дил дигар,
 Ин ҳар ду восил ё чудо сад аср ё як сония.
 Ҳар ғунчаи навбозро, ҳар сунӣ санъатсозро
 Гӯям дуо, гӯям дуо сад аср ё як сония.
 Будему бошем, эй ҳабиб, аз таъми ҳастӣ хушнасиб
 Дар сояи фазли Худо сад аср ё як сония.

مائیم اهل ناکجا صد عصر یا یک ثانیه،
افتاده در مهمان سرا صد عصر یا یک ثانیه.
از ابتدا تا انتها وز منتها تا مبتدا
بودست طول رفت و آ صد عصر یا یک ثانیه.
خیلی دقیق آموختم من فرصت پرواز را
در وسعت وقت و فضا صد عصر یا یک ثانیه
مہتاب سو سو می زند، خورشید پهلوی می زند
با جذبۀ عالم ربا صد عصر یا یک ثانیه.
بسیار کم وز حد فزون، گه سرفراز و گه زبون
ما زیستیم ای آشنا، صد عصر یا یک ثانیه.
هنگام رو بر رو شدن، کو همت دلجو شدن،
گوئیم از آب و هوا صد عصر یا یک ثانیه.
آب و هوای گل دگر، آب و هوای دل دگر،
این هر دو واصل یا جدا صد عصر یا یک ثانیه.
هر غنچۀ نوباز را، هر صنع صنعت ساز را
گوئیم دعا، گوئیم دعا صد عصر یا یک ثانیه
بودیم و باشیم، ای حبیب، از طعم هستی خوش نصیب
در سایۀ فضل خدا صد عصر یا یک ثانیه.

Равонем мо ҳам ҳамора, ҳамора,
 Намонем мо ҳам, чӣ чора, чӣ чора.
 Бад-ин бекарорӣ, бад-ин ҳечкорӣ
 Надонам, ки ҳастам чикора, чикора.
 Аз он сӯи равзан, аз он тарфи барзан
 Баҳорон гузашта қатора-қатора.
 Маҳи нав чӣ бошад ба мо – кӯҳнафикрон
 Як абрӯ ишора, ишора, ишора.
 Ту, эй шаҳсавора, ту, эй маҳсавора,
 Бирез аз дирафшат шарора, шарора.
 Инони дили ман, ки бар дастат афтод,
 Диламро ту бинмо идора, идора.
 Барои ҳамин дам чу гул рӯи шабнам
 Чаҳонро гирифтем ичора, ичора.
 Ту ро дӯст дорам, ту ро, зиндагонӣ,
 Ту ро дӯст дорам дубора, дубора.

روانیم ما هم هماره، هماره،
نمانیم ما هم، چه چاره، چه چاره.
بدین بی قراری، بدین هیچکاری
ندانم، که هستم چکاره، چکاره.
از آن سوی روزن، از آن طرف برزن
بهاران گذشته قطاره قطاره.
مَه نو چه باشد به ما کهنه فکران
یک ابرو اشاره، اشاره، اشاره.
تو، ای شه سواره، تو، ای مه سواره،
بریز از درفشت شراره، شراره.
عنان دل من، که بر دست افتاد،
دلم را تو بنما اداره، اداره.
برای همین دم چو گل روی شبنم
جهان را گرفتیم اجاره، اجاره
تورا دوست دارم، تورا زندگانی،
تورا دوست دارم دوباره، دوباره.

Эй дил, чӣ ноӣ дар ҳалкаи оҳ,
Боре нидо кун: алҳамдулиллоҳ.
Ғафлат чашидӣ аз себи дониш,
Боре чӣ дидӣ, эй ҷони огоҳ.
Донанд мардон таъми хиёнат,
Мо ҳам чашидем ин заҳри ҷонкоҳ.
Як марди ҳақчӯ то худкушӣ рафт,
Н-омад зи ғайбаш астағфируллоҳ.
Эй масти охур, кам кун тафоҳур,
Бе дум бияфтӣ аз ҷоҳ то ҷоҳ.
Як лаҳзаам деҳ бар тавба кардан,
Як лаҳзаам деҳ, эй умри кӯтоҳ.
Чашмони сабзат берун баровард
Мо, диляхонро аз гӯри даймоҳ.
Ин ҳамраҳонро бояд раҳо кард,
Як ту бимон бас то охири роҳ.
Аз гунбади сурх ҳар зарбаи дил
Якзарб гӯяд: Аллоҳ, Аллоҳ!

ای دل چه نالی در حلقه آه،
باری ندا کن: الحمد لله.
غفلت چشیدی از سیب دانش،
باری چه دیدی، ای جان آگاه.
دانند مردان طعم خیانت،
ما هم چشیدیم این زهر جان کاه.
یک مرد حق جو تا خودکشی رفت،
نامد ز غییش استغفر الله.
ای مست آخر، کم کن تفاخر،
بی دُم بیفتی از جاه تا چاه.
یک لحظه ام ده بر توبه کردن،
یک لحظه ام ده، ای عمر کوتاه.
چشمان سبزت بیرون برآورد،
ما، دل یخان را از گور دی ماه.
این همرهان را باید رها کرد،
یک تو بمان، بس تا آخر راه.
از گنبد سرخ هر ضربه دل
یک ضرب گوید: الله، الله.

Оему равем гоҳу бегоҳ,
Мирему зиём хоҳу ноҳоҳ.
Эй вақт, маро ба бод додӣ
Бо рафтани ҷисмкоҳу ҷонкоҳ.
Сад зарба задӣ ба ҷор рукнам
Бо ақрабаи дарозу кӯтоҳ.
Чашми ту муаллифи баҳор аст,
Эй қалби ту сардабири даймоҳ.
Мактуби саломатӣ фириستم
Бар номи азизи асри панҷоҳ.
Сад қарн гузашту тай нашуд ҳеҷ
Дар байни ману ту як қадам роҳ.
Эй дӯст, кунам дуои ҷонат,
Бо он ки найи зи ҷонам огоҳ.

آئیم و رویم گاه و بیگاه،
میریم و زیم خواه و نا خواه.
ای وقت، مرا به باد دادی
با رفتن جسمگاه و جانگاه.
صد ضربه زدی به چار رکنم
با عقبه دراز و کوتاه.
چشم تو مؤلف بهار است،
ای قلب تو سردبیر دی ماه.
مکتوب سلامتی فرستم
بر نام عزیز عصر پناه.
صد قرن گذشت و طی نشد هیچ
در بین من و تو یک قدم راه.
ای دوست، کنم دعای جانت،
با آنکه نیی ز جانم آگاه.

Бекасе му танҳоем андар ин раҳи кӯтоҳ,
 Ҳеҷ кас набуду нест аз давоми раҳ огоҳ.
 Зиндагӣ зи ташвишаш гирди ман ҳисоре сохт,
 Гаҳ гадои озодам, гоҳ бандиям чун шоҳ.
 Ҳар ғуруби сарторик осӣна меғӯям:
 Мекафад дилам охир чун анори обонмоҳ.
 На, дигар намеғӯям инчунин ҳуруфи наҳс,
 Роҳи субҳ мепаӯяд ин вучуди фардохоҳ.
 Бо пари начоти шукр вораҳам зи сад ҳалқа,
 Бар само набиғристам ҳалқа-ҳалқа дуди оҳ.
 Баъд аз ин намеғӯям, дер шуд ба пайки ишқ,
 К-ин мусофири хаста мерасад дами бегоҳ.

بی کسیم و تنهائیم اندر این ره کوتاه،
هیچ کس نبود و نیست از دوام ره آگاه.
زندگی ز تشویشش گرد من حصاری ساخت،
گه گدای آزادم، گاه بندی ام چون شاه.
هر غروب سرتاریک عاصیانه می گویم،
می کفد دلم آخر چون انار آبان ماه.
نه، دگر نمی گویم آن چنین حروف نحس،
راه صبح می پوید این وجود فردا خواه.
با پر نجات شکر وارهم ز صد حلقه،
بر سما نفرستم حلقه حلقه دود آه.
بعد از این نمی گویم، دیر شد به پیک عشق،
کاین مسافر خسته می رسد دم بیگاه.

Фалакро кардай аз роҳ бeрoҳ,
Ало, эй ишк, ишқи ғoфилoғoҳ.
Дили ман лек бeпaрвoфaлaк шуд
Пас аз сад лaтмaвy сад зaрби чoнкoҳ.
Мaпyрс аз кaй, ки ў кaйҳo хaмўш aст
Бидуни бaрк чун тилфoни хaмрoҳ.
Чунoн мурдaм, ки тaъсирe нaдoрaд
Нa сўзи oфтoбу нa тaби мoҳ.
Чӣ нoшyкрaм, ки бe aлҳaмду ихлoс
Зиям ин зиндaгирo хoҳy нoхoҳ.
Ҳaмoнo интизoрaм, тo бaрoяд
Мaрo хуршeди кoҳил бaъди бeғoҳ.
Бa худ гўям, ки бисмиллoҳи нaв гў,
Бaрo oхир, бaрo аз ҳaлкaи oҳ.
Худoё, сyрaaм хeлe дaрoз aст,
Иноят кун, мaкун кўтoҳ, кўтoҳ.

فلک را کرده ای از راه بی راه،
الا، ای عشق، عشق غافل آگاه.
دل من لیک بی پروا فلک شد
پس از صد لطمه و صد ضرب جانکاه.
مپرس از کی، که او کی ها خموش است
بدون برق چون تلفان همراه.
چنان مردم، که تأثیری ندارد
نه سوز آفتاب و نه تب ماه.
چه ناشکرم، که بی الحمد و اخلاص
زیم این زندگی را خواه و ناخواه.
همانا انتظارم، تا برآید
مرا خورشید کاهل بعد بیگاه.
به خود گویم، که بسم الله نو گو،
برا آخر، برا از حلقه آه.
خدایا، سوره ام خیلی دراز است،
عنایت کن، مکن کوتاه، کوتاه.

Чӣ гуна меравам, эй дӯст, бар идомаи роҳ,
 Ки субҳ н-омада бегоҳ шуд, бале, бегоҳ.
 Ба хусравӣ бишунав ин фасонаи ширин
 Зи ҳаҷр низ дарозу зи васл ҳам кӯтоҳ.
 Ҳама румантикаҳо бо баҳор мегузаранд,
 Бадеъият натавон ёфтаи зи обонмоҳ.
 Дигар ҳаририи урдибиҳиштиям ҳам нест,
 Ки замҳариртарам аз шабони барфпаноҳ.
 Баҳорзодаи ман, сабзи рангбози ман,
 Биёву ранг даровар бар ин сафеду сиёҳ.
 Ҳама гуноҳи маро мешумар ба ҷои савоб,
 Ҳама савоби маро мешумар ба ҷои гуноҳ.
 Бигӯ, ки бар дили ман ишкро руфӯ созад
 Ва ё бурун фиканад ин замимаро чарроҳ.
 Дило, дилии заифонаат залилам кард,
 Чӣ нола мекунӣ, эй монда зери дарзаи коҳ?
 Ҳавас накун, ки чашӣ лаззати ҳаёти абад,
 Ки ҳолиё наӣ аз таъми як нафас огоҳ.

چگونه می روم، ای دوست، بر ادامهٔ راه،
که صبح نامده بیگاه شد، بلی، بیگاه.
به خسروی بشنو این فسانهٔ شیرین
ز هجر نیز دراز و ز وصل هم کوتاه.
همه رومانتکه ها با بهار می گذرند،
بدیعت نتوان یافتن ز آبان ماه.
دگر حریری اردیبهشتی ام هم نیست،
که زمهریرترم از شبان برف پناه.
بهارزادهٔ من، سبز رنگباز من،
بیا و رنگ درآور بر این سفید و سیاه.
همه گناه مرا می شمر به جای ثواب،
همه ثواب مرا می شمر به جای گناه.
بگو، که بر دل من عشق را رفو سازد
و یا برون فکند این ضمیمه را جرّاح.
دلا، دلی ضعیفانه ات ذلیل کرد،
چه ناله می کنی، ای مانده زیر درزهٔ کاه.
هوس نکن، که چشی لذت حیات ابد،
که حالیا نه ای از طعم یک نفس آگاه.

Монда дар сабадшоха нони ширмоли маҳ,
Субҳ рафту шом омад, дил намезанад чаҳ-чаҳ.
Ҷомае, ки монд аз муд, дар навӣ куҳан гардад,
Хуфта зери сандуқам орзуи таҳ бар таҳ.
Дил зи орзуварзӣ боз ҳам мураххас нест,
То даме, ки килки ғайб нукта мениҳад дар раҳ.
Дар дарозии умрам аз ҳама луғоти даҳр
Бар забон наёвардам ҷуз ду вожаи кӯтаҳ.
Ҳар сулули хушбахтам ошиқона мегӯяд:
Ло илоҳа иллаллаҳ, ло илоҳа иллаллаҳ.

مانده در سبدشاخه نان شیرمال مه،
صبح رفت و شام آمد، دل نمی زند چهچه.
جامه ای، که ماند از مود، در نویی کهن گردد،
خفته زیر صندوقم آرزوی تَه بر تَه.
دل ز آرزو ورزی باز هم مرخص نیست،
تا دمی، که کلک غیب نقطه می نهد در ره.
در درازی عمرم از همه لغات دهر
بر زبان نیاوردم جز دو واژه کوتاه.
هر سلول خوشبختم عاشقانه می گوید:
لا إله إلا الله، لا إله إلا الله.

Ишқ, эй муршиди ман, номаи иршодам деҳ,
Мурда ҳам бошам агар, хуччати милодам деҳ.
Ёдат, эй ёр, раҳи фикри маро мебандад,
Муждаи баршудан аз панҷаи ҷаллодам деҳ.
Охирин бор ба ман некии беҳамто кун,
Аз фаромӯшии худ шаммаяке ёдам деҳ.
Бидеҳ озодиям охир ба дили силсилабаланд,
Нав ба нав силсилаҳо бар дили озодам деҳ.
Аз ту бигрехтанам ҷониби ту рафтанхост,
Ё маро соз ва ё бишкану барбодам деҳ.

عشق، ای مرشد من، نامه ارشادم ده،
مرده هم باشم اگر، حجت میلادم ده.
یادت، ای یار، ره فکر مرا می بندد،
مژده بر شدن از پنجه جلادم ده.
آخرین بار به من نیکی بی همتا کن،
از فراموشی خود شمیکی یادم ده.
بده آزادیم آخر به دل سلسله بلند،
نو به نو سلسله ها بر دل آزادم ده.
از تو بگریختنم جانب تو رفتن هاست،
یا مرا ساز و یا بشکن و بربادم ده.

Дард додӣ маро, даво ҳам деҳ,
Роҳи дафъи бадӯ бало ҳам деҳ.
Гаҳ ба таҳ мебарӣ, гаҳе бар авҷ,
Иқтидори баро фаро ҳам деҳ.
Шаби ялдо маро муҳосира кард,
Муждаи субҳи босафо ҳам деҳ.
Бидеҳ, эй шамс, қарзи бепардохт,
Сурхрангӣ ба қаҳрабо ҳам деҳ.
Эй, ки ҷони ҷаҳоннамо дорӣ,
Баҳри мо ҷони ҷоннамо ҳам деҳ.
Ба ҳар он чи насиби мо додӣ,
Шукр ҳам деҳ, дили ризо ҳам деҳ.
Лутф кун, халқро саодат бахш,
Аз ҳамон гавҳарат ба мо ҳам деҳ.

درد دادی مرا، دوا هم ده،
راه دفع بد و بلا هم ده.
گه به ته می بری، گهی بر اوج،
اقتدار برا فرا هم ده.
شب یلدا مرا محاصره کرد،
مژده صبح باصفا هم ده.
بده، ای شمس، قرض بی پرداخت،
سرخ رنگی به که ربا هم ده.
ای، که جان جهان نما داری،
بهر ما جان جان نما هم ده.
به هر آنچه نصیب ما دادی،
شکر هم ده، دل رضا هم ده.
لطف کن، خلق را سعادت بخش،
از همان گوهرت به ما هم ده.

Зи ҳамлаҳои зиндагӣ гурезаро паноҳ деҳ,
 Ту дар кушой, эй суҳан, маро ба хона роҳ деҳ.
 Гурехтам зи мардумон, зи хеш ҳам гурехтам,
 Ба хилвати ту омадам, бимон маро, рафоҳ деҳ.
 Хазидаам ба кунчи ту зи фисқзори иҷтимоъ,
 Маро иҷозати сафар ба офтобу моҳ деҳ.
 Намон, ки даррасад қазо ба куштани фурӯғи ғайб,
 Ба чашми кибриёям иҷозати нигоҳ деҳ.
 Либоси ҷиғдаам бикаш, маро дар атласат бипеч,
 Паёми субҳи исавӣ ба мурдаи табоҳ деҳ.
 Дубора ҳавсала бидеҳ барои тоза зистан,
 Башорати савоби ман, кафорати гуноҳ деҳ.

ز حمله های زندگی گریزه را پناه ده،
تو در کشای، ای سخن، مرا به خانه راه ده.
گریختم ز مردمان، ز خویش هم گریختم،
به خلوت تو آمدم، بمان مرا، رفاه ده.
خزیده ام به کنج تو ز فسقزار اجتماع،
مرا اجازت سفر به آفتاب و ماه ده.
نمان، که در رسد قضا به کشتن فروغ غیب،
به چشم کبریا ئیم اجازت نگاه ده.
لباس جغده ام بکش، مرا در اطلست بپیچ،
پیام صبح عیسوی به مرده تباه ده،
دوباره حوصله بده برای تازه زیستن،
بشارت ثواب من، کفارت گناه ده.

Ман, ки дарахти шабам, меваи моҳам бидеҳ
В-ар шафақоғуштаам, бўи пагоҳам бидеҳ.
Рӯшаниямро бубин, айнаки шомӣ бикун,
Тирагиямро нигар, ранги рафоҳам бидеҳ.
Ҳеч шиносӣ, ки ман доғи сувайдостам,
Дар дилаки лолае пушту паноҳам бидеҳ.
Рӯди равонро бубин, лаб ба ниёиш барад,
К-аз садафу аз ҳубоб кафшу кулоҳам бидеҳ.
Рӯди равонам, вале бесарупо меравам,
Рост мағӯ, қач мағӯ, рӯҳаму роҳам бидеҳ.
Ин ҳарами шашдара пур бувад аз манзара,
Чашм, ки додӣ маро, завқи нигоҳам бидеҳ,
Дар қафаси синаам равзанае боз кун,
Танг шуд охир дилам, рухсати оҳам бидеҳ.
Бар ҳадару ройгон ҳеч мадеҳ, эй азиз,
Меҳргиёҳам бигир, меҳргиёҳам бидеҳ.

من، که درخت شبم، میوه ماهم بده،
ور شفق آغشته ام، بوی پگاهم بده.
روشنی ام را ببین، عینک شامی بکن،
تیرگی ام را نگر، رنگ رفاهم بده.
هیچ شناسی، که من داغ سویداستم،
در دلک لاله ای پشت و پناهم بده.
رود روان را ببین لب به نیایش برد.
کز صدف و از حباب کفش و کلاهم بده
رود روانم، ولی بی سر و پا می روم،
راست مگو، کج مگو، روحم و راهم بده.
این حرم شش دره پر بود از منظره،
چشم، که دادی مرا، ذوق نگاهم بده،
در قفس سینه ام روزنه ای باز کن،
تنگ شد آخر دلم، رخصت آهم بده.
بر هدر و رایگان هیچ مده، ای عزیز،
مهر گیاهم بگیر، مهر گیاهم بده.

Ассалом, эй танини зебой,
 Эй нузули фари ахурой.
 Гаркай, гарка дар бузургии хеш,
 Саркаши мавҷзоди дарёй.
 Ба бирав гуфтанам, нахоҳӣ рафт,
 Ба биё гуфтанам, намеоӣ.
 Дили ман дар қафас ҳаёху кард,
 Аз кӣ гирад қасоси танҳой?
 Бетуӣ маргтар зи марги ман аст,
 Ту чӣ бемояӣ, ки бе мой.
 Дай шуду оина хабар овард,
 Ин ки бигзашт фасли раъноӣ.
 Юсуфиҳо кун, эй баланд аз ҳусн,
 Ки маро дер шуд Зулайҳой.
 Аҳсанам гӯ, ки боз ҳам ҳастам
 Зинда дар байни бетачаллоӣ.
 Аҳсанам гӯ, ки мезияд дили ман
 Дар тихигоҳи бетаманноӣ.
 Меравам, нағмаро раҳо созам,
 Дар кушоям ба субҳи митроӣ.

السلام، ای طنین زیبایی،
ای نزول فر اهورایی.
غرقه ای، غرقه در بزرگی خویش،
سرکش موج زاد دریایی.
به برو گفتنم نخواهی رفت،
به بیا گفتنم نمی آیی.
دل من در قفس هیاهو کرد،
از که گیرد قصاص تنهایی.
بی تویی مرگتر ز مرگ من است،
تو چه بی مایه ای، که بی مایی.
دی شد و آینه خبر آورد
اینکه بگذشت فصل رعنایی.
یوسفی ها کن، ای بلند یز حسن،
که مرا دیر شد زلیخایی.
احسنم گو، که باز هم هستم
زنده در بین بی تجلایی.
احسنم گو، که می زید دل من
در تهی گاه بی تمنایی.
می روم، نغمه را رها سازم،
در کشایم به صبح میتراپی.

Мисли худ биё, ёро, мисли кас чӣ меоӣ,
Ҳаммақоми анқоӣ, дастрас чӣ меоӣ.
Аз назарғаҳи чашмам, аз гузарғаҳи умрам
Рафтаӣ, Худо ёрат, бозпас чӣ меоӣ.
Вақти маҳшари рӯҳам ту сукут мекардӣ,
Ҳолиё, ки оромам, чун ҷарас чӣ меоӣ.
Омадӣ алавгирӣ чун ҷавониву пирӣ,
Мисли умри тозанда як нафас чӣ меоӣ?
Боз шуд ҳисори шаб бо калиди моҳи нав,
Аз дарун дилам қуфл аст, бар абас чӣ меоӣ?
Ҳоли мо наменурсӣ, соли мо наменурсӣ,
Эй ҳумои озодӣ, бар қафас чӣ меоӣ?

مثل خود بیا، یارا، مثل کس چه می آیی،
هم مقام عنقایی، دسترس چه می آیی.
از نظرگه چشمم، از گذرگه عمرم،
رفته ای، خدا یارت، بازپس چه می آیی.
وقت محشر روحم تو سکوت می کردی،
حالیا، که آرامم، چون جرس چه می آیی.
آمدی آلو*گیری چون جوانی و پیری،
مثل عمر تازنده یک نفس چه می آیی.
باز شد حصار شب با کلید ماه نو،
از درون دلم قفل است، بر عبث چه می آیی.
حال ما نمی پرسی، سال ما نمی پرسی،
ای همای آزادی، بر قفس چه می آیی.

* آتش

Эй дил, дили чӯбина, тобути таманной,
 Паркандаи дирӯзӣ, шабмондаи фардой.
 Дар панҷараи сутхон пар-пар заду нолиш рехт,
 Ин булбули лохутӣ в-ин лолаи миной.
 Эй панҷараи баста бар сардии оҳи дай,
 Як ханда зану во шав бар субҳи шукуфой.
 Танҳои доноён беҳотима хоҳад монд,
 Ҳаргиз нашавад хуршед озод зи танҳой.
 Афсӯс, ки қисмат шуд чуз ман ба ҳама олам
 Ишқи туи хуршедӣ, меҳри туи дарёӣ.
 Ин қавм зи беёдӣ бистурда шуд аз дунё,
 Дебочаи будан бош, эй ёди ахурай.
 Бар оинаи золим гӯед, набиштобад
 Бар марсияхо хондан дар рехлати раъной.
 Ҳам кӯҳнавардам кун, ҳам рӯҳнавардам кун,
 Он гуна, ки будӣ, бош, эй қуллаи зебой.

ای دل، دل چوبینه، تابوت تمنایی،
پرکنده دیروزی، شب مانده فردایی.
در پنجره ستخوان پر پر زد و نالش ریخت،
این بلبل لاهوتی، وین لاله مینایی.
ای پنجره بسته بر سردی آه دی،
یک خنده زن و وا شو بر صبح شکوفایی.
تنهایی دانایان بی خاتمه خواهد ماند،
هرگز نشود خورشید آزاد ز تنهایی.
افسوس، که قسمت شد جز من به همه عالم
عشق توی خورشیدی، مهر توی دریایی.
این قوم ز بی یادی بسترده شد از دنیا،
دیباچه بودن باش، ای یاد اهورایی.
بر آینه ظالم گوئید، نبشتابد،
بر مرثیه ها خواندن در رحلت رعنایی.
هم کوه نوردم کن، هم روح نوردم کن.
آن گونه، که بودی باش، ای قله زیبایی.

Оинаро шикастам бо чурми баднамоӣ,
 Айби танам бубахшой, эй чони кибриёӣ.
 Аз қуллаи тафаккур, аз ҷаннати тасаввур
 Дар хоки раҳ фитодам охир мани ҳавоӣ.
 Қалби шикастаи ман хоҳад пизишки дигар,
 К-аз ғайб мерасад ӯ бо пайки мӯмиёӣ.
 Кай пеш мебиёяд баҳри қафаскушоӣ
 Дасте, ки мебарорад дилро ба рӯшноӣ?
 Ҷуғзе ба номи «афсӯс» дар ин хароба боқист,
 Акнун, ки кӯч баста хубиву дилрабоӣ.
 Эӣ барф, боришат чист дар боғҳои хурдод,
 Зангор бастаам ман дар айни босафои.
 Қалби маро иваз кун бо қалби санги хоро,
 Рӯҳи маро иваз кун бо қудрати худои.

آئینه را شکستم با جرم بدنمایی،
عیب تنم ببخشا، ای جان کبریایی.
از قلۀ تفکر، از جنت تصور،
در خاک ره فتادم آخر من هوایی.
قلب شکسته من خواهد پزشک دیگر،
کز غیب می رسد او با پیک مومیایی.
کی پیش می بیاید بهر قفس کشایی،
دستی، که می برآرد دل را به روشنایی؟
جغدی به نام "افسوس" در این خرابه باقیست،
اکنون، که کوچ بسته خوبی و دلربایی.
ای برف، بارشت چیست در باغ های خرداد،
زنگار بسته ام من در عین با صفایی.
قلب مرا عوض کن با قلب سنگ خارا،
روح مرا عوض کن با قدرت خدایی.

Ба чони ташнаи ман рӯдвора меоӣ,
 Ба зери шонаи чап санги хора меоӣ.
 Ҳучаста омаданат, эй фари ҳумоюнӣ,
 Ки бар чабини мани беситора меоӣ.
 Салом, дузди дили ман, ба дуздият нозам,
 Ниҳон гурехтиву ошкора меоӣ.
 Бубин масохати ишқ, эй дили музофотӣ,
 Мабош танг, ки бар беканора меоӣ.
 Ман аз фироқи Зарафшони ту Бухороям,
 Кунун, ки хушк шудам, пора-пора меоӣ.
 Ту ҳамчу мири шабиву ба тангкӯчаи мо
 Чӣ гуна бе дафу чангу нақора меоӣ.
 Умеди офиятам гум шуд аз табибдави,
 Ба лаҳзаҳои пасинам чу чора меоӣ.
 Ҳазор шукр, ки аз чашми илтифоти Худо
 Ту, эй нигоҳи иноят, дубора меоӣ.

به جان تشنه من رودواره می آیی،
به زیر شانه چپ سنگ خاره می آیی.
خجسته آمدنت، ای فر همایونی،
که بر جبین من بی ستاره می آیی.
سلام، دزد دل من، به دزدیت نازم،
نهان گریختی و آشکاره می آیی.
ببین مساحت عشق، ای دل مضافاتی،
مباش تنگ، که بر بی کناره می آیی.
من از فراق زرافشان تو بخارایم،
کنون، که خشک شدم پاره پاره می آیی .
تو همچو میر شبی و به تنگ کوچۀ ما،
چگونه بی دف و چنگ و نقاره می آیی.
امید عافیتم گم شد از طبیب دوی،
به لحظه های پسینم چو چاره می آیی.
هزار شکر، که از چشم الطفتات خدا،
تو، ای نگاه عنایت، دوباره می آیی .

Оварам сурхкитобе ба шумо эҳдой,
Чои нашраш бувад он мамлакати болой.
Адади нашр варо як бувад, ин якторо
Ту, аё аз ҳама Якто, ту фақат мешой.
Рахкалон аст маро дафтари чон ё қафасӣ,
Бо се ҳарф аст алифбои дилам миной.
Дар кучо буд, кучо монд, кучо рафту чӣ шуд
Ҳафт шахре, ки напаймуд дили ёбой.
Чун мувофиқ кунам охир, ки муҳолиф бошад
Бо гили одии ман ин дили истисной.
Номай, нома зи номи киву бар номи кий,
Ассало, ғунчаи садмухр, ки ноифшой.
Колаи кухна дигарбора дарояд бар муд
В-ин суҳанҳои қадимӣ бишавад фардой.

آورم سرخ کتابی به شما اهدایی،
جای نشرش بود آن مملکت بالایی.
عدد نشر و را یک بود، این یکتا را،
تو، ایا از همه یکتا، تو فقط می شایی.
رخکلان است مرا دفتر جان یا قفسی*،
با سه حرف است الفبای دلم مینایی.
در کجا بود، کجا ماند، کجا رفت و چه شد
هفت شهری، که نپیمود دل یابایی.
چون موافق کنم آخر، که مخالف باشد،
با گل عادی من این دل استثنایی.
نامه ای، نامه ز نام که و بر نام کی،
الصلا، غنچه صد مهر، که نا افشایی.
کاله کهنه دگر باره در آید بر مد،
وین سخن های قدیمی بشود فردایی.

*منظور دفتر زبان و ریاضی

Дилбазан шудам охир бо ҳамешапайдой,
Чист ин дурахшидан ғайри бетачаллой.
Бо ҳузури афзунам чашми дӯст озурдам,
Боз боядам рафтан бар ҳарими танҳой.
Бо вазидани айём аз дарун тихӣ гаштам,
Чун ҳубоб ҳис кардам ранчи беҳаюлой.
Боядат зи рӯд омӯхт интизому яксамтӣ,
То кучо равӣ, эй дил, чун ҳазормачроӣ.
Беҳарос аз барфӣ, эй дили баҳоровез,
Ҳолиё дар обон ҳам хирмани таманноӣ.
Ғайри вожаи Аллоҳ аз ҳама луғоти даҳр
Он чи бар забон рондем, ҷумла буд олой.

دل بزن شدم آخر با همیشه پیدایی،
چیست این درخشیدن غیر بی تجلایی.
با حضور افزونم چشم دوست آزردم،
باز بایدم رفتن بر حریم تنهایی.
با وزیدن ایام از درون تهی گشتم،
چون حباب حس کردم رنج بی هیولایی.
بایدت ز رود آموخت انتظام و یکسمتی،
تا کجا روی، ای دل، چون هزارمجرایبی.
بی هراس از برفی، ای دل بهار آویز،
حالیا در آبان هم خرمن تمنایی.
غیر واژه الله از همه لغات دهر،
آنچه بر زبان راندیم، جمله بود آلائی.

Салом, эй субҳ, эй пайки раҳой,
 Салом, эй ишк, эй беинтиҳой.
 Чӣ рӯзоне, ки бар сар бурда будам
 Пур аз талвосаи ой-наой.
 Зи пушти панчара бар гӯшам омад
 Муноҷоти сапеди рӯшной.
 Ба оғӯши афифат мегурезам
 Аз ин ҳарсӯдавию худнамой.
 Насозад хомаи машшота таҳрир
 Рухамро дар салуни дилрабой.
 Чу набвад рангу бӯи кибриёй,
 Чӣ чои рангу бӯи кимиёй.
 Бишуд сад барг садбарги дили ман,
 Ки мегӯй фақат ҳарфи ҳавой.
 Биханд, эй ҳарфҳоят печ дар печ,
 Ба ман – бар содагию якқабой.
 Биханд, эй дар тилисми худ гирифтор,
 Ба маъсумии фикри ибтидой.
 Чу дар ирфон ҳам инсонӣ худоист,
 Агар барҳақ ту инсонӣ – Худой!
 Биё, дасти саломат деҳ ба дастам,
 Раҳе то ман кушо аз худгарой.
 Ба рафтан, меравӣ, эй ёр, падруд,
 Вале бар омадан кай мебиёй?!
 Биё, мазмуни нуронии хуршед,
 Фароям бар аз ин бемуҳтавой.

سلام، ای صبح، ای پیک رهایی،
سلام ای عشق، ای بی انتهای.
چه روزانی، که بر سر برده بودم
پر از تلواسه آبی نایی.
ز پشت پنجره بر گوشم آمد
مناجات سپید روشنایی.
به آغوش عفیف می گریزم
از این هرسودوی و خودنمایی.
نسازد خامه مشاطه تحریر،
رخم را در سلون دلربایی.
چو نبود رنگ و بوی کبرایی،
چه جای رنگ و بوی شیمیایی.
بشد صد برگ صبرگ دل من،
که می گویی فقط حرف هوایی.
بخند، ای حرف هایت، پیچ در پیچ،
به من، بر سادگی و یک قبایی.
بخند، ای در طلسم خود گرفتار،
به معصومی فکر ابتدایی.
چو در عرفان هم انسانی خداست
اگر بر حق تو انسانی، خدایی.
بیا دست، سلامت ده به دستم،
رهی تا من کشا از خود گرای.
به رفتن، می روی، ای یار، پدرود،
ولی بر آمدن کی می بیایی؟!
بیا، مضمون نورانی خورشید،
فرایم بر از این بی محتوایی.

Алхамду сано, эй субҳ, эй субҳи ахурой,
 Зарроти маро пур кун аз нури мубаррой.
 Бандам бикуюшо охир, роҳам бинамо охир,
 Эй рӯҳи ту чодарзанон дар гунбади миной.
 Ин механи вайрона ҷавлонғаҳи чуғдон шуд,
 Эй тоири ман, бигзашт фасли чаманорой.
 Мифтоҳ, ки гум гардид, дарро ҳама бишкастанд,
 Бо даст, ки дар бастӣ, бо пой чӣ бикшой.
 Бар ваъдағаҳи маъшук оғуштаи гул рафтанд
 Сабзинаҷавонҳое дар ғояти раъной.
 Ҷуз вожаи тоҷик ҳеч теғат зи ҷаҳон настурд
 Эй кӯҳиву эй даштӣ, эй шахриву сахрой.
 Хуршед, фуруғат ку, ку фарри фаридунӣ,
 Дарё, нағамотат ку, ку яшти абастой?
 Дар панҷаи Аҳреман вомондаву мегӯям:
 Алхамду сано, эй субҳ, эй субҳи ахурой.

الحمد و ثنا، ای صبح، ای صبح اهورایی،
ذرات مرا پر کن از نور مبرایی.
بندم بکشا آخر، راهم بنما آخر،
ای روح تو چادرزن در گنبد مینایی،
این میهن ویرانه جولانگه چغدان شد،
ای طایر من، بگذشت فصل چمن آرای
مفتاح که گم گردید در را همه بشکستند.
با دست که در بستی، با پای چه بکشایی.
بر وعده گه معشوق آغشته گل رفتند،
سبزینه جوان هایی در غایت رعنائی.
جز واژه تاجیک هیچ تیغت، ز جهان نسترد
ای کوهی و ای دشتی، ای شهری و صحرایی.
خورشید، فروغت کو، کو فر فریدونی،
دریا نغمات کو، کو یشت ابستایی.
در پنجه اهریمن وا مانده و می گویم:
الحمد و ثنا، ای صبح، ای صبح اهورایی،

Ҳаммилати хуршедӣ,
 Ҳамшаҳрии дарёӣ,
 Ҳамдини баҳоронӣ,
 Ҳаммазҳаби гулҳой.
 Ҳам ғойбу ҳам ҳозир,
 Ҳам аввалу ҳам охир,
 Бар чашми кӣ пӯшида,
 Бар чашми кӣ ифшой.
 Эӣ беҳабар аз мурдан,
 Аз заҳмати афсурдан,
 Ҳам пиртарин пирӣ,
 Ҳам аз ҳама барной.
 Дил фохтае бошад,
 Раҳбохтае бошад,
 Якзайл занад ку-ку
 Аз лонаяки лой.
 Эӣ ёр, алайкам гӯ,
 Ҳар сония пайкам гӯ,
 То дил бизанад ёху
 Дар қуллаи зебой.
 Дар ҳар назари мункир
 Ҳаргиз нашавӣ зоҳир,
 Дар чашми пазиранда
 Ҳастиву ҳама ҷой.

هم ملت خورشیدی، هم شهری دریایی.
هم دین بهارانی، هم مذهب گل هایی.
هم غایب و هم حاضر، هم اول و هم آخر.
بر چشم که پوشیده، بر چشم که افشایی.
ای بی خبر از مردن، از زحمت افسردن.
هم پیرترین پیری، هم از همه برنایی.
دل فاخته ای باشد، ره باخته ای باشد.
یک ذیل زند کو کو، از لائیک لایی.
ای یار، علیکم گو، هر ثانیه پیکم گو.
تا دل بزند یاهو، در قلّه زیبایی.
در هر نظر منکر، هرگز نشوی ظاهر.
در چشم پذیرنده، هستی و همه جایی.

Ало ёре, ки ҳамсабки уқобӣ,
Баландӣ, сайдгири моҳтобӣ.
Сириштатро варақгардон намудам,
Савоб андар савоб, андар савобӣ.
Нашуд ҳамхобу ҳамбедор боре
Ду дил аз ғояти бедорхобӣ.
Иҷозат деҳ, дами дигар бимонам
Дар ин фасли чаманханди гулобӣ.
Адӯ гӯяд, ки гарди сӯзише нест
Дар ин шеъри тунукмағзи китобӣ.
Чӣ ҳам гӯям, ки он бечора дорад
Ҳамин як ихтисоси айбкобӣ.
Аҷаб кайфийяте дорад муҳаббат,
Агар маҳкум шуд бар бечавобӣ.
Най ту бо дили ман ҳамситора,
Ту бо ман то абад ҳамофтобӣ.

الا یاری، که هم سبک عقابی،
بلندی، صیدگیر ماهتابی.
سرشتت را ورق گردان نمودم،
ثواب اندر ثواب، اندر ثوابی.
نشد هم خواب و هم بیدار باری
دو دل از غایت بیدارخوابی.
اجازت ده، دمی دیگر بمانم
در این فصل چمن خند گلابی.
عدو گوید، که گرد سوزشی نیست،
در این شعر تنک مغز کتابی.
چه هم گویم، که آن بیچاره دارد
همین یک اختصاص عیب کابی.
عجب کیفیتی دارد محبت،
اگر محکوم شد بر بی جوابی.
نیی تو با دل من هم ستاره،
تو با من تا ابد هم آفتابی.

Эй рӯзҳои чадвали, эй фаслҳои қолабӣ,
Чун кӯдаке гум гаштаам дар ҷангали бематлабӣ.
Бо орзуи нав шудан такрор кардам хешро,
Ҳар рӯз мактаб рафтаам бо як либоси мактабӣ.
Танро бигӯ, эй беҳаёт, мурдӣ зи пушти эҳтиёт,
Дилро бигӯ, эй нанги дил, козиб чу моҳи Нахшабӣ.
Чун як сабад гул хушк шуд дар пеши чашми оина
Он субҳҳои савсанӣ, он шомҳои кавкабӣ.
Эй ишк, меъроҷам бидеҳ, то дурдасти бекарон,
Варна чӣ тангандешаам бо ин бутони мазҳабӣ.
Бар пешвози ишқи ту қалби фалаҷ аз ҷо нахест,
Дер аст дар бикшоданам бар меҳмони аҷнабӣ.
Ҷуз рутбаи инсониям чизе мадеҳ, эй шоҳи кулл,
Эй дода бар бечавҳарон ҳӯи сагиву маркабӣ.
Ҳаргиз касе ҳолӣ накард аз мансабаш хуршедро,
Чун офтобам менишон дар қуллаи бемансабӣ.
Ин сӯи ҳастиро нигар, хуршед ҳасту ишқ ҳаст,
Он сӯи ҳастиро мабин: Берӯзӣ асту бешабӣ.

ای روزهای جدولی، ای فصل های قالبی،
چون کودکی گم گشته ام در جنگل بی مطلبی.
با آرزوی نو شدن تکرار کردم خویش را،
هر روز مکتب رفته ام با یک لباس مکتبی.
تن را بگو، ای بی حیات، مردی ز پشت احتیاط،
دل را بگو، ای ننگ دل، کاذب چو ماه نخشی.
چون یک سبد گل خشک شد در پیش چشم آینه،
آن صبح های سوسنی، آن شام های کوبی.
ای عشق، معراجم بده، تا دوردست بی کران،
ورنه چه تنگ اندیشه ام با این بُتان مذهبی.
بر پیشواز عشق تو قلب فلج از جا نخیست،
دیر است در بکشادتم بر میهمان اجنبی.
جز رتبه انسانی ام چیزی مده، ای شاه کلّ
ای داده بر بی جوهران خوی سگی و مرکبی.
هرگز کسی خالی نکرد از منصبش خورشیدرا،
چون آفتابم می نشان در قلّه بی منصبی.
این سوی هستی را نگر، خورشید هست و عشق هست،
آن سوی هستی را مبین: بی روزی است و بی شبی.

Омадам, ки нағма сароям, нағмаҳои ман нашунидӣ,
 Садқаи машоми латифат, бўи ёсуман нашунидӣ.
 Омадам, ки оина бошам, то шавам муфассири чашмат,
 Аз ҳақиқати нигаҳи ман рози хештан нашунидӣ.
 Рӯ ба рӯи ту сила бахшанд в-аз қафо тапончаву силӣ,
 Андар ин набарди заъифон бонги Пилтан нашунидӣ.
 Офтоби саркаши мағрур бар саломи панҷара н-омад,
 Ларзаи маҳини диламро пушти пираҳан нашунидӣ.
 Нимашаб садои кӣ омад, балки нолаи телефон аст,
 Хоб кардӣ, эй зи ҳама хуб, оҳи шабшикан нашунидӣ.
 Ишқ, ишқ, ишқ, кучой, дури дури дур чарой,
 Растахези сабзи танамро аз таҳи кафан нашунидӣ.

آدم، که نغمه سرايم، نغمه های من نشنیدی،
صدقۀ مشام لطيفت، بوی یاسمن نشنیدی.
آدم، که آينه باشم، تا شوم مفسر چشمت،
از حقيقت نگه من راز خوشتن نشنیدی.
رو به روی تو صله بخشند، وز قفا تپانچه و سيلي،
اندر اين نبرد ضعيفان بانگ پيلتن نشنیدی.
آفتاب سرکش مغرور بر سلام پنجره نامد،
لرزه مهين دلم را پشت پيرهن نشنیدی.
نيمه شب صدای که آمد، بلکه ناله تلفن است،
خواب کردی، ای ز همه خوب، آه شب شکن نشنیدی.
عشق، عشق، عشق، کجایی، دور دور دور، چرایی،
رستخيز سبز تنم را از ته کفن نشنیدی.

Эй азизи оянда, ман равам, ту мемонӣ,
Пайки раҳкушоянда, ман равам, ту мемонӣ.
Гар зи куҳнагӣ рӯзе занг мезанад номам,
Зангро зудоянда, ман равам, ту мемонӣ.
Ман зи номи як сабза ё зи номи як себам
Пеши ту намоянда, ман равам, ту мемонӣ.
Пешванду пасвандам, рафтаи хушояндам,
Навбаҳори зоянда, ман равам, ту мемонӣ.
Чорбоғро пар зан, ҳаштбоғро дар зан,
Эй дили сароянда, ман равам, ту мемонӣ.
Субҳи шамсхирман шав, матлаи нави ман шав,
Ишқ, ишқи поянда, ман равам, ту мемонӣ.

ای عزیز آینده، من روم، تو می مانی،
پیک ره کشاینده، من روم، تو می مانی.
گر ز کهنگی روزی زنگ می زند نامم،
زنگ را زداینده، من روم، تو می مانی.
من ز نام یک سبزه یا ز نام یک سیبم،
پیش تو نماینده، من روم، تو می مانی.
پیشوند و پسوندم، رفته خوشایندم،
نوبهار زاینده، من روم، تو می مانی.
چارباغ را پر زن، هشت باغ را در زن،
ای دل سراینده، من روم، تو می مانی.
صبح شمس خرمن شو، مطلع نو من شو،
عشق، عشق پاینده، من روم، تو می مانی.

Кай шавад барге ба боге хаста аз алҳамдхонӣ,
 Баргу шукри бениҳоят, боғу зикри ҷовидонӣ.
 Барг-барги ҳар сулулам мекунад ҳар дам тиловат
 Ояҳои бӯстонӣ, сураҳои бостонӣ.
 Бар кӣ бикшоя даратро, эй нигористони баста,
 Эй ба зебоя гузашта аз ҳазор Аржанги Монӣ.
 Аз чӣ, эй мардум, таачҷуб мекунед аз ҳар хатоям,
 Пас чӣ меҳоҳед аз ман, аз мани ноосмонӣ?
 Аз паси ташвиши олам, чун давидам, умр тай шуд,
 Монда пушти орзуям он фариди ормонӣ.
 Моҳ мечустем вақте, баъд аз он моҳона чустем,
 Ҷадвали гаштем мо ҳам бо гузашти зиндагонӣ.
 Он мани аввал чӣ ошиқ, он мани сонӣ чӣ беишқ,
 Ҳарфи аввал ҳарфи дил буд, ҳарфи баъдиям забонӣ.
 Дил бад-ин бардорузанҳо гарчи хеле хастаам кард,
 Зиндагонӣ, бо ту дорам боз ҳам меҳри ниҳонӣ.
 Эй дил, ин дам бастанатро ёри лохутӣ набахшад,
 Месазад, то боз бошӣ, месазад, то боз хонӣ.

کی شود برگی به باغی خسته از الحمدخوانی،
برگ و شکر بی نهایت، باغ و ذکر جاودانی.
برگ برگ هر سلولم می کند هر دم تلاوت،
آیه های بوستانی، سوره های باستانی.
بر که بکشایی درت را، ای نگارستان بسته،
ای به زیبایی گذشته از هزار ارژنگ مانی.
از چه، ای مردم تعجب می کنید از هر خطایم،
پس چه می خواهید از من، از من نا آسمانی.
از پس تشویش عالم، چون دویدم، عمر طی شد،
مانده پشت آرزویم آن فرید آرمانی.
ماه می جستیم وقتی، بعد از آن ماهانه جستیم،
جدولی گشتیم ما هم با گذشت زندگانی.
آن من اول چه عاشق، آن من ثانی چه بی عشق،
حرف اول حرف دل بود، حرف بعدیم زبانی.
دل بدین بردار و زن ها گرچه خیلی خسته ام کرد،
زندگانی، با تو دارم باز هم مهر نهانی.
ای دل، این دم بستنت را یار لاهوتی نبخشد،
می سزد تا، باز باشی می سزد تا باز خوانی.

Дар хошияи олам моем музофотӣ,
Дар барф ниҳон монда мисли гули чурғотӣ.
Хушёр нагардидем он қадр, ки ин афлок
Андар сару рӯи мо силӣ заду шаппотӣ.
Рӯхи мутамаддин деҳ, то пеш кашам худро,
Сад қарн қафо рафтам бо фикри хурофотӣ.
Дар ҳуққаи оч, эй дӯст, ёқут фирист охир,
Беҳуда чӣ бифристӣ як қофила савғотӣ?
Дарвозаи шаб дорад сад қуфли тило аз наҷм,
Аз ҳалқаи маҳ доред, эй ҳалқи хароботӣ.
То субҳи қиёмат ҳам ором намегирад
Аз бурдани номи ту ин қалби муноҷотӣ.

در حاشیة عالم مائیم مضافاتی،
در برف نهان مانده مثل گل جرغاتی.
هشیار نگردیدیم آن قدر، که این افلاک
اندر سر و روی ما سیلی زد و شپاتی.
روح متمدن ده تا پیش کشم خود را،
صد قرن قفا رفتیم با فکر خرافاتی.
در حقه عاج، ای دوست، یاقوت فرست آخر،
بیهوده چه بفرستی یک قافله سوغاتی.
دروازه شب دارد صد قفل طلا از نجم،
از حلقه مه دارید، ای خلق خراباتی.
تا صبح قیامت هم آرام نمی گیرد
از بردن نام تو این قلب مناجاتی.

Ҷон туй, ки умрамро авваливу поёнӣ,
 Чун кунам сабукдӯшат аз мақоми ҷононӣ?
 Пахш кардиву рафтӣ, марҳабо, ҳалолат бод,
 Чун ба роҳат афтодам мисли лаъли уммонӣ.
 Пои фикри ман доим ботаҳорат аст, аммо
 Мекунад ба сӯи ту рафтуои пинҳонӣ.
 Эй ки ком меҳохӣ, пас най, най ошиқ,
 Ишқ чист ошиқро ҷуз нишоти раббонӣ.
 Аз ту чун фирор орам, эй зи шаш ҷиҳат пайдо,
 Эй ки ҳақ шуда номат рӯи лавҳи пешонӣ.
 Сабз-сабзгӯиям аз ғулуви бебаргист,
 Сакта баста дар рӯҳам ғуссаи зимистонӣ.
 Ишқ, ишқ, хушбахтам аз башорати дурат,
 Як қиёматӣ, оре, ё қиёматистонӣ.

جان تویی، که عمرم را اولی و پایانی،
چون کنم سبک دوش از مقام جانانی.
پخش کردی و رفتی مرحبا حلالیت باد،
چون به راهت افتادم مثل لعل عمانی.
پای فکر من دایم با طهارت است، اما
می کند به سوی تو رفت و آی پنهانی.
ای که کام می خواهی پس نه ای، نه ای عاشق.
عشق چیست عاشق را جز نشاط ربانی.
از تو چون فرار آرم، ای ز شش جهت پیدا،
ای که حک شده نامت روی لوح پیشانی.
سبز سبز گویی ام از غلو بی برگیست،
سکته بسته در روحم غصه زمستانی.
عشق، عشق، خوشبختم از بشارت دورت،
یک قیامتی آری، یا قیامتستانی.

Ман-манӣ бигзоштам, зеро Туй,
То Туй, набвад дуй, якто Туй.
Он ки то имрӯз бо ман буду монд
В-он ки нагзорад маро фардо, Туй.
Дар баландие, ки бо кайҳонрасӣ
Раҳ наёбад ҳеч раҳпаймо, Туй.
Ҳар нафас дар номаи тақдири ман
Он ки аз боло кунад имзо, Туй.
Чун бигӯям «ҳо», ки «не» гӯӣ зи арш,
Чун бигӯям «не», ки он сӯ «ҳо» Туй.
Кош, рӯзи васл мегуфтам Туро,
Ин манам, эй мантар аз ман, ё туй?!

من منی بگذاشتم، زیرا تویی،
تا تویی، نبود دویی، یکتا تویی.
آنکه تا امروز با من بود و ماند
وان که نگذارد مرا فردا، تویی.
در بلندی، که با کیهان رسی
ره نیابد هیچ رهپیما، تویی.
هر نفس در نامه تقدیر من،
آنکه از بالا کند امضا تویی.
چون بگویم «ها»، که «نه» گوی ز عرش،
چون بگویم «نه»، که آن سو «ها»، تویی.
کاش روز وصل می گفتم تو را،
این منم، ای من تر از من یا تویی؟!

Эй дил, охир то кучоҳо тохтӣ,
Парчами фахру ғурур афрохтӣ.
Халқ табрикат кунад бо бурди нав,
Як ман огоҳам, ки хеле бохтӣ.
Фарш будӣ, кардаӣ тақлиди арш,
Бетаҳорат чонамоз андохтӣ.
Гуфтамат: дам шин, зи минбарҳо наноз,
Боз рафтӣ, бар суҳан пардохтӣ.
Нола кардӣ, халқ гирдат ҷамъ шуд,
Охир ин ҳангомаро худ сохтӣ.
Эй тамоми сӯзҳоят бечавоб,
Баҳри кӣ худро чунин бигдохтӣ?
То кунун на ман туро бишнохтам,
То кунун на ту маро бишнохтӣ.

ای دل آخر تا کجاها تاختی،
پرچم فخر و غرور افراختی.
خلق تبریکت کند با برد نو،
یک من آگاهم، که خیلی باختی.
فرش بودی، کرده ای تقلید عرش،
بی طهارت جانماز انداختی.
گفتمت: دم شین ز منبرها نناز،
باز رفتی بر سخن پرداختی.
نالہ کردی، خلق گردت جمع شد،
آخر این هنگامه را خود ساختی.
ای تمام سوزهایت بی جواب،
بهر که خود را چنین بگداختی.
تا کنون نه من تورا بشناختم،
تا کنون نه تو مرا بشناختی.

Қоно, сафар ба хайр, кучоҳо равонай,
Охир ту кадхудои ҳамин чор хонай.
Ҳокистарона сард шуд эҳсоси поксӯз,
Ҳокистарӣ гузор, ки рӯшанзабонай.
Як лаъл ҳадя бурдамату нописанди туст,
Худ ғофилӣ, ки соҳиби садҳо хизонай.
Шабхунзанон ба куштани ғафлат расидаӣ,
Мо хуфтаему бар сари мо тозиёнаӣ.
Тақвими кухнаи ту чӣ зуд ихтисор шуд,
Як лаҳзаи бузургтар аз ҷовидонаӣ.
Ҳамроҳи кистӣ, ки надорӣ дугонае,
Ҳамрӯҳи он ягона, ки ҳастӣ, ягонаӣ.

جانا سفر به خیر کجاها روانه ای،
آخر تو کدخدای همین چار خانه ای.
خاکسترانه سرد شد احساس پاکسوز،
خاکستری گذار، که روشن زبانه ای.
یک لعل هدیه بردمت و ناپسند توست،
خود غافلی، که صاحب صدها خزانه ای.
شبخون زنان به کشتن غفلت رسیده ای،
ما خفته ایم و بر سر ما تازیانه ای.
تقویم کهنه تو چه زود اختصار شد،
یک لحظه بزرگتر از جاودانه ای.
همراه کیستی، که نداری دوگانه ای،
همروح آن یگانه، که هستی یگانه ای.

Субҳи содиқ атса зад аз кунчи боми зиндагӣ,
Баъди сад падруд мегӯям саломи зиндагӣ.
Аввалашро дидаам, оре, навори хира буд,
Кош, рӯшан бошаду зебо давоми зиндагӣ.
Бо ту, эй дунёи инсонҳои фардофарин,
Ишқ варзам баъд аз ин бар эҳтироми зиндагӣ.
Фикри озодӣ макун, эй кабки пушти панчара,
Хуш тапиш кун, то гирифторӣ ба доми зиндагӣ.
Ин ҳама депрессиёву оҳу афғон кам накард
Рағбати васли маро бо субҳу шомии зиндагӣ.
Ҳар нишоти зиндагиро менамудам тачриба,
Гар ба дастам буд як фурсат зимомии зиндагӣ.
Номаи ишқам мушаххас нест бар номи касе,
Номаи ишқ аст шеъри ман ба номи зиндагӣ.
Субҳ шуд, хезед, ҳой, эй нозпарвардони хоб,
Медихад зангӯлаи соат паёми зиндагӣ.

صبح صادق عطسه زد از کنج بام زندگی،
بعد صد پدرود می گویم سلام زندگی.
اولش را دیده ام، آری، نوار خیره بود،
کاش، روشن باشد و زیبا دوام زندگی.
با تو، ای دنیای انسان های فردا آفرین،
عشق ورزم بعد از این بر احترام زندگی.
فکر آزادی مکن، ای کبک پشت پنجره،
خوش تپش کن، تا گرفتاری به دام زندگی.
این همه دیپرسیا و آه و آفغان کم نکرد،
رغبت وصل مرا با صبح و شام زندگی.
هر نشاط زندگی را می نمودم تجربه،
گر به دستم بود یک فرصت زمام زندگی.
نامه عشقم مشخص نیست بر نام کسی،
نامه عشق است شعر من به نام زندگی.
صبح شد، خیزید، های، ای نازپروردان خواب،
می دهد زنگوله ساعت پیام زندگی.

Саъдкавкаби шомӣ, субҳи тозамилодӣ,
Дар дуруштиву нармӣ парниёну пӯлодӣ.
Баччагии танҳоят домани Худо бигрифт,
Аз диёри ғам охир омадӣ суи шодӣ.
Муҳри меҳр бинҳодӣ дар китоби сурхи мо,
Шабравони гумрахро рӯшании иршодӣ.
Сайри нух фалак дорад чашми файласуфи ту,
Рӯхҳои вайронро мебарӣ ба ободӣ.
Эй шарофат оварда бо тулӯи милодат,
Ҳар қадар, ки одӣ, он қадар худододӣ.

سعد کوب شامی، صبح تازه میلادی،
در درشتی و نرمی پرنیان و پولادی.
بچگی تنهایت دامن خدا بگرفت،
از دیار غم آخر آمدی سوی شادی.
مهر مهر بنهادی در کتاب سرخ ما،
شب روان گمره را روشنی ارشادی.
سیر نه فلک دارد چشم فیلسوف تو،
روح های ویران را می بری به آبادی.
ای شرافت آورده با طلوع میلادت،
هر قدر، که عادیی، آن قدر خدادادی.

Барқчашмо, бар дили тундарфигон шод омадӣ,
Оташино, бо нигоҳи даргирон, шод омадӣ.
Чун фирорӣ дар қамиши мижжаам чустӣ паноҳ,
Бар лаби дарёи дил, эй ташначон, шод омадӣ.
Чун ситора дидаи шабгуни ман афрӯхтӣ,
Чун малоик аз фарози осмон, хуш омадӣ.
Дар фуруғи чашми ман дидӣ чаҳони беканор,
Фориғ аз банди хаёли дигарон, шод омадӣ.
Хочаи Хизрӣ, ки бар санги дилам кардӣ назар,
З-он бурун шуд ногаҳон шеъри равон, шод омадӣ!

برق چشما، بر دل تندرفغان، شاد آمدی،
آتشینا، با نگاه درِ گران، شاد آمدی.
چون فراری در قَمیشِ میژِه ام جستی پناه،
بر لب دریای دل، ای تشنه جان، شاد آمدی.
چون ستاره دیده شِ بگون من افروختی،
چون ملایک از فراز آسمان، شاد آمدی.
در فروغ چشم من دیدی جهان بی کنار،
فارغ از بند خیال دیگران، شاد آمدی.
خواجۀ خضری، که بر سنگ دلم کردی نظر،
زان برون شد ناگهان شعر روان، شاد آمدی.

Оинабанд шуд дилам, аммо наомадӣ,
Афсурд нури мил-милам, аммо наомадӣ.
Оиначавҳари манӣ, эй шаъшаанисор,
Як бор бар муқобилам аммо наомадӣ.
Сад қарн себи маърифатам ночашида монд,
Бар ин бихишти ботилам аммо наомадӣ.
Эй он, ки исиёна начотам намедихӣ,
Гуфтам, биё чу қотилам, аммо наомадӣ.
Сад сол шуд, ки дар сақаристони ҳосидон
Афтодаи ҳамоилам, аммо наомадӣ.
Гуфтӣ, ки қолабӣ шудай дар мафоилун,
Садпора шуд мафоилам, аммо наомадӣ.
Поён шуд илтимоси ману эътирози ту,
Гул ҳам баромад аз гилам, аммо наомадӣ.

آئینه بند شد دلم، اما نیامدی،
افسرد نورِ مِلِ مِلَم، اما نیامدی.
آئینه جوهر منی، ای شعله نثار،
یک بار بر مقابلم اما نیامدی.
صد قرن سیب معرفتم ناچشیده ماند،
بر این بهشت باطمینان اما نیامدی.
ای آنکه عیسیانه نجاتم نمی دهی،
گفتم بیا چو قاتلم، اما نیامدی.
صد سال شد، که در سقرستان حاسدان
افتاده حمایلم اما نیامدی.
گفتی، که قالبی شده ای در مفاعلن،
صدپاره شد مفاعلم، اما نیامدی.
پایان شد التماس من و اعتراض تو،
گل هم برآمد از گلم، اما نیامدی.

Эй шабу рӯзи пуропур, чӣ паропар рафтӣ,
 Ногаҳ онсон, ки зи пироханам оҳар, рафт.
 Байни ин дудара беҳуда тапидӣ, эй дӯст,
 Аз даре омадиву аз дари дигар рафтӣ.
 Раҳ чӣ кӯтаҳ, чӣ дароз аст, ба як самт барад,
 Бо ҳамон чода, ки Чам рафту Сикандар, рафтӣ.
 Чуръае нӯш накардӣ зи майи ин лаҳазот,
 Гарчи бо чаҳду чадал то тахи соғар рафтӣ.
 Аз ҷаҳони аразӣ асли ҳақиқат ҷустӣ,
 Чун варо ёфт накардӣ, суи довар рафтӣ.
 Тозачоно, ба дағалолами оинахарош
 Босафо омадиву бохтаҷавҳар рафтӣ.
 Ишқ, эй ишқ, ба побӯсии хоколуде
 Чӣ залил омада будӣ, чӣ музаффар рафтӣ.
 Саҳари нукрагиям шавқи гуловезӣ дошт,
 Охир, эй субҳ, зи бомам чу кабӯтар рафтӣ.
 Дон, ки шаб омаду зулмоти адамро густард,
 Агар аз ёди ман, эй ёди мунаввар, рафтӣ.

ای شب و روز پُراپر، چه پُراپر رفتی،
ناگه آنسان که ز پیراهنم آهر، رفتی.
بین این دودره بیهوده تپیدی، ای دوست،
از دری آمدی و از در دگر رفتی.
ره چه کوتاه چه دراز است به یک سمت برد،
با همان جاده، که جم رفت و سکندر، رفتی.
جرعه ای نوش نکردی ز می این لحظات،
گرچه با جهد و جدل تا ته ساغر رفتی.
از جهان عرضی اصل حقیقت جستی،
چون ورا یافت نکردی، سوی داور رفتی.
تازه جانا، به دغل عالم آئینه خراش،
با صفا آمدی و باخته جوهر رفتی.
عشق، ای عشق، به پابوسی خاک آلودی،
چه ذلیل آمده بودی، چه مظفر رفتی.
سحر نقرگی ام شوق گل آویزی داشت،
آخر، ای صبح، ز بامم چو کبوتر رفتی.
دان، که شب آمد و ظلمات عدم را گسترده،
اگر از یاد من، ای یاد منور رفتی.

Омаданам чӣ омадан, омаданест рафтани,
Сӯи ту роҳ мебарам, қиблаи субҳу рӯшани!
Ишқ чӣ кард бо дилам, нур шуд обаму гилам,
Дил ба хаёли тутуй гашт зи фикри манманӣ.
Панча мазан ба хори дил, ман зи дуруштиям хичил,
Нози ҳарир пахш шуд зери замони оҳанӣ.
Ман, ки салом гуфтаам бо лаби хушки меҳрмоҳ,
Бо чӣ табиате кунам ёсуманиву савсанӣ.
Гуфт яке, ки ҳеч кас нест ҷавобгӯи сидқ,
Туъмаи раҳзане шавӣ бо ҳама покдомонӣ.
Гуфтам, агар вафо кунам, бар худу бар Худо кунам,
Аз фалакам нидо кунад: Ошиқи ҷониву танӣ.
Паст, ки меравад касе, бояд аз ӯ баланд буд,
Некуӣ аст ё сукут посухи ман ба душманӣ.
Ҳеч надонам, эй Худо, лаззати васлро, ки чист,
Пеш биё, ки бардарӣ пардаи моиву манӣ.

آمدنم چه آمدن، آمدنیست رفتنی،
سوی تو راه می برم، قبله صبح و روشنی
عشق چه کرد با دلم، نور شد آبم و گلم،
دل به خیال توتویی گشت ز فکر من منی.
پنجه مزن به خار دل، من ز درشتی ام خجل،
ناز حریر پخش شد زیر زمان آهنی.
من، که سلام گفته ام با لب خشک مهرماه،
با چه طبیعتی کنم یاسمنی و سوسنی.
گفت یکی، که هیچ کس نیست جوابگوی صدق،
طعمه رهنی شوی با همه پاکدامنی.
گفتم، اگر وفا کنم، بر خود و بر خدا کنم،
از فلکم ندا کند عاشق جانی و تنی.
پست، که می رود کسی، باید از او بلند بود،
نیکویی است یا سکوت پاسخ من به دشمنی.
هیچ ندانم، ای خدا، لذت وصل را، که چیست،
پیش بیا، که بردری پرده مایی و منی.

Оҳ, эй дарё, ки дар пой уфук сар мондаӣ,
Бо ҳазор ожанги хоно тозаву тар мондаӣ.
Рӯи авроқат дурахшад соядасти офтоб,
Дар кафи хоку гил имзои мунаввар мондаӣ.
Сахт бадном аст ҳар тардомане, аммо на ту,
Қудсии мо, Маряи мо, покгавҳар мондаӣ.
То кучо ҳамвор рафтӣ, эй азизи роствар,
Дар гулӯгоҳе ту ҳам монанди мо дармондаӣ?
Таҳнишинии гуҳар дидему ҷавлонхези хас,
Мисли мардум рутбахоро нобаробар мондаӣ.
Чанд шаб бурдам нигоҳамро ба меҳмонии ту,
Рӯи дастархони бозат моҳу ахтар мондаӣ.
Ҳамчу Мансури Аналҳақгӯ ба лабҳоят мудом
То қиёмат шеваи Аллоҳу акбар мондаӣ.

آه، ای دریا، که در پای افق سر مانده ای،
با هزار آژنگ خوانا تازه و تر مانده ای.
روی اوراقت درخشد سایه دست آفتاب،
در کف خاک گل امضای منور مانده ای.
سخت بدنام است هر تردامنی، اما نه تو،
قدسی ما، مریم ما، پاک گوهر مانده ای.
تا کجا هموار رفتی، ای عزیز راست رو،
در گلوگاهی تو هم مانند ما درمانده ای؟
تهنیشینی گهر دیدیم و جولان خیز خس،
مثل مردم رتبه هارا نابرابر مانده ای.
چند شب بردم نگاهم را به مهمانی تو،
روی دسترخوان بازت ماه و اختر مانده ای.
همچو منصورِ اناالحق گو به لب هایت مدام
تا قیامت شیوه الله اکبر مانده ای.

Эй дил, эй дил, чӣ орзу дорӣ,
 Мурдиву боз ҳоюху дорӣ.
 На ба толори нозанинон аст,
 Гарди ҳусне, ки ҷустуҷӯ дорӣ.
 Лаззати кофарӣ надонистӣ,
 Хуш ба ҳолат, ки обрӯ дорӣ.
 Аз бурун хандаи шакарсебӣ,
 Аз дарун туршии лимӯ дорӣ.
 Дили беишқи қавм мешӯӣ,
 Ба Худо, кори мурдашӯ дорӣ.
 Ба кучо мебариву мерезӣ
 Гиряхое, ки дар гулӯ дорӣ.
 Телефон мекунӣ ба қалби Худо
 Ту, ки бо ғайб гуфтугӯ дорӣ.
 Ноз-нозӣ, латифаи субҳӣ,
 Бо шамими суман вузӯ дорӣ.
 Гарчи чонон ба ҳеч нагрифтат,
 Ин мабодат, ки сар фуру дорӣ.
 Боз арзандаӣ ба дил будан,
 Ки ба танҳоият вузӯ дорӣ.

ای دل، ای دل، چه آرزو داری،
مردی و باز های و هو داری.
نه به تالار نازنینان است،
گرد حسنی، که جستجو داری.
لذت کافری ندانستی،
خوش به حالت، که آبرو داری.
از برون خنده شکرسیبی،
از درون ترشی لیمو داری.
دل بی عشق قوم می شوی،
به خدا، کار مُرده شو داری.
به کجا می بری و می ریزی
گریه هایی، که در گلو داری.
تلفن می کنی به قلب خدا
تو، که با غیب گفتگو داری.
ناز نازی، لطیفه صبحی،
با شمیم سمن وضو داری.
گرچه جانان به هیچ نگرفت،
این مبادت، که سر فرو داری.
باز ارزنده ای به دل بودن،
که به تنهائی ات وضو داری.

Эй ранги орзуят чун атласи баҳорӣ,
Ҳаргиз мабош хаста аз орзубарорӣ.
Гарчи баҳори сархуш бе хайрухуш зи мо рафт,
Эй дил, мағӯй падруд бо фасли дӯстдорӣ.
Хамёзаи ту гӯяд, чоно, ки ин ҳама субҳ
Бе завқи ифтитоҳӣ, бе фикри ибтикорӣ.
Сар монданат чӣ бошад дар пойҳои сифлӣ,
Чун гул шудан тавонӣ, худро мазан ба хорӣ.
Як мурғи содаеро дар боми пасти ғафлат
Бо ду камон набигрифт ин абруи шикорӣ.
Бар ман зи чашми сабзе ёди баҳор монда,
Ёди баҳор монда бар расми ёдгорӣ.
Фарроши рӯхҳой, ин рутбаи ту олист,
Хоси кий, кий, кӣ, эй дил, дили қаторӣ?

ای رنگ آرزویت چون اطلس بهاری،
هرگز مباش خسته از آرزویرآری.
گرچه بهار سرخوش بی خیروخوش ز ما رفت،
ای دل، مگوی پدرود با فصل دوست داری.
خمیازه تو گوید، جانا، که این همه صبح
بی ذوق افتتاحی، بی فکر ابتکاری.
سر ماندنت چه باشد در پای های سفلی،
چون گل شدن توانی، خودرا مزین به خواری.
یک مرغ ساده ای را در بام پست غفلت
با دو کمان نبگرفت این ابروی شکاری.
بر من ز چشم سبزی یاد بهار مانده،
یاد بهار مانده بر رسم یادگاری.
فرآش روح هایی، این رتبه تو عالیست،
خاص کی، کی، کی، ای دل، دل قطاری.

Муҳаббат чӯ, муҳаббат чӯ зи фарҳанги асотири,
 Кӣ дорад дар бисоти худ ҳанӯз ингуна иксире.
 Чаро бар зиндагии ман, ало эй ғоибу ҳозир,
 Расидӣ бо чунин шавкат бад-ин зудиву ин дерӣ.
 Мани сода якин кардам зи рафтуомади хуршед,
 Ки рафту боз мегардад ҷавонӣ аз пайи пирӣ.
 Чӣ ҷои шодиву ҳасрат, ки ин ҳарду намоннад,
 Агар маҷмӯаи хуснӣ ва ё анбӯҳи тақсирӣ.
 Ба боми дил чу борон чанд чӯбак мезанӣ, фармо,
 Ки дар оинаи ман аз азал хуршедтасвирӣ.
 Биё, охир, биёву фатҳ кун ин нокуҷоиро
 Бад-он рӯҳи самарқандиву бо он рӯи кашмирӣ.
 Барои он ки як дам дар ҳаёти ман дурахшидӣ,
 Аз ин пас ҳар нафас мемириву харгиз намемирӣ.

محبت جو، محبت جو ز فرهنگ اساطیری،
که دارد در بساط خود هنوز این گونه اکسیری.
چرا بر زندگی من، الا ای غایب و حاضر،
رسیدی با چنین شوکت بدین زودی و این دیری.
من ساده یقین کردم ز رفت و آمد خورشید،
که رفت و باز می گردد جوانی از پی پیری.
چه جای شادی و حسرت، که این هردو نمی ماند،
اگر مجموعهٔ حسنی و یا انبوه تقصیری.
به بام دل چو باران چند چوبک می زنی، فرما،
که در آئینهٔ من از ازل خورشید تصویری.
بیا، آخر، بیا و فتح کن این ناکجایی را
بدان روح سمرقندی و با آن روی کشمیری.
برای آنکه یک دم در حیات من درخشیدی،
از این پس هر نفس می میری و هرگز نمی میری.

Зи хури субҳ меёбам рамузи покдомонӣ,
Вале чун тирашаб дорам ҳамоно ҳӯи шайтонӣ.
Туй он ҳозир нозир, ки ҳар гоми қачи моро
Набудастиву мебинӣ, надидастиву медонӣ.
Мани нозуктар аз шабнам ба коми шаб
нахоҳам шуд,
Фақат хуршедро шояд чунин нӯшоби ризвонӣ.
Надорам равзане, то муждаи гарми туро орад,
Ту хуршедиву бо кӣ сураҳои нур мехонӣ?
Дар он фасли шукуфтанҳо фиреби бод
мехӯрдам,
Кучой, офтоби ман, дар ин рӯзони боронӣ?
Агар гӯям, ки пинҳонӣ, ҳамебинам, ки пайдой,
Агар гӯям, ки пайдой, ҳамебинам, ки пинҳонӣ.
Худои ман, ба кас некӣ кунам, наздик меоя
В-агар бар душмании кас бикӯшам, дур мемонӣ.

ز حور صبح می یابم رموز پاک دامانی،
ولی چون تیره شب دارم همانا خوی شیطانی.
تویی آن حاضر و ناظر، که هر گام کج مارا
نبودستی و می بینی، ندیدستی و می دانی.
من نازکتر از شبنم به کام شب نخواهم شد،
فقط خورشید را شاید چنین نوشاب رضوانی.
ندارم روزنی، تا مژده گرم تورا آرد،
تو خورشیدی و با که سوره های نور می خوانی.
در آن فصل شکفتن ها فریب باد می خوردم،
کجایی، آفتاب من، در این روزان بارانی.
اگر گویم، که پنهانی، همی بینم، که پیدایی،
اگر گویم، که پیدایی، همی بینم، که پنهانی.
خدای من، به کس نیکی کنم، نزدیک می آیی،
و گر بر دشمنی کس بکوشم، دور می مانی.

Барф зад, олиҳаи субҳ, гуҳар дар гуҳарӣ,
Барф зад, отифаи боғ, шакар дар шакарӣ.
Дили ман панҷарае буд, ки дасте накушод,
Барф, эй барф, чӣ кор оядат ин шишагарӣ?
Ман бaсе кӯҳна шудам, кӯҳнатар аз қалби ғуруб,
Ту ҳамоно навӣ, эй ёр, саҳар дар саҳарӣ.
Аз дилат рафтаам он сон, ки паи поям нест,
Будани музҳики ман гум шуда аз беасарӣ.
Ба саломам бидиҳад ними алайкеву равад
Вакт – ин раҳгузари нимшиноси сафарӣ.
Ба шукуфтан савганд, омаданаш рафтан буд,
Давраи лолаиву наргисиву нилуфарӣ.
Баъд аз ин абр шудам, абртар аз абр шудам,
Ки на хуршедии ман монд дигар, на қамарӣ.
Барғалат буд чунин роҳи абас пӯидан,
Ман, ки чустам малакиро зи ниҳоди башарӣ.
Номаҳои ғамам, эй вақт, ба унвони ту буд,
Ихтиёри ту ба фардо, бибарӣ ё набарӣ.

برف زد، آلهه صبح، گهر در گهری،
برف زد، عاطفه باغ، شکر در شکری.
دل من پنجره ای بود، که دستی نکشاد،
برف ای برف، چه کار آیدت این شیشه گری.
من بسی کهنه شدم، کهنه تر از قلب غروب،
تو همانا نویی، ای یار، سحر در سحری.
از دلت رفته ام آن سان که پی پایم نیست،
بودن مضهک من گم شده از بی اثری.
به سلامم بدهد نیم علیکی و رود
وقت — این رهگذر نیم شناس سفری.
به شکفتن سوگند، آمدنش رفتن بود،
دوره لاله ای و نرگسی و نلوفری.
بعد از این ابر شدم، ابرتر از ابر شدم،
که نه خورشیدی من ماند دگر، نه قمری.
بر غلط بود چنین راه عبث پوئیدن
من، که جستم ملکی را ز نهاد بشری.
نامه های غمم، ای وقت، به عنوان تو بود،
اختیار تو به فردا، ببری یا نبری.

Пушти қафас шукуфта як лолаи маҷозӣ,
Чашме биёру бингар ин лолаи ҳичозӣ.
Пеши ту ҳадя бурдам тақвими лолаи сурх,
Эй ки ҳамешабзӣ, тақвимиро чӣ созӣ,
Дар ин хиёнатистон, дар баргрёзи имон
Бо марғи ҳештан ҳам бозӣ кунем, бозӣ.
Эй ёр, гарчи гоҳе лағзидаӣ чапу рост,
Меҳробӣ меҳри ман бош, эй асли ту намозӣ.
Бе сакта кай тавонам пешат нафас кашидан,
Таҳрир кун, ки дорам кӯтоҳию дарозӣ.
Дар номаи дили ман чун соядасти Аллоҳ
Эй ишқ, ҷовидон бош, эй ишқ, доимо зӣ!

پشت قفس شکفته یک لاله مجازی،
چشمی بیار و بنگر این لاله مجازی.
پیش تو هدیه بردم تقویم لاله سرخ،
ای که همیشه سبزی، تقویم را چه سازی.
در این خیانتستان، در برگریز ایمان
با مرگ خویشتن هم بازی کنیم، بازی.
ای یار، گرچه گاهی لغزیده ای چپ و راست،
محراب مهر من باش، ای اصل تو نمازی.
بی سکتہ کی توانم پیشت نفس کشیدن،
تحریر کن، که دارم کوتاهی و درازی.
در نامه دل من چون سایه دست الله
ای عشق، جاودان باش، ای عشق، دایما زی!

Турна-турна бигзашта солу моҳи парвозӣ,
 Пушти Қоф анқо шуд фасли тифлию бозӣ.
 То кай, эй дили бодӣ, бе иҷозати тақвим,
 Лола-лола механдӣ, ғунча-ғунча менозӣ.
 Лат махӯр зи дилкӯбон, хас машав ба дилрӯбон,
 Сурхрӯ шаву бардор рояти сарафрозӣ!
 Чун дар интиҳои раҳ рӯи аспӣ чӯбинӣ,
 Тундтар чӣ мепӯӣ, пештар чӣ метозӣ?!
 Чун ҳумои ёдашро аз дилам гузар додам,
 Бори дигар эҳё шуд шодии навоғозӣ.
 Чун дили нафиси ман коғазӣ самарқандист,
 Хоча, лутф кун, бигзор соядасти шерозӣ.
 Эй баҳори бигзашта, эй ҷавонии рафта,
 Ҳамтаронаи мо шав, ҳамфасонаи мо зӣ!

ترنه ترنه* بگذشته سال و ماه پروازی،
پشت قاف عنقا شد فصل طفلی و بازی.
تا کی، ای دل بادی، بی اجازت تقویم
لاله لاله می خندی، غنچه غنچه می نازی.
لت مخور ز دلکوبان، خس مشو به دل روبان،
سرخ رو شو و بردار رایت سرافرازی!
چون در انتهای ره روی اسب چوبینی،
تندتر چه می پویی، پیشتر چه می تازی.
چون همای یادش را از دلم گذر دادم،
بار دیگر احیا شد شادی نوآغازی.
چون دل نفیس من کاغذ سمرقندیست،
خواجه، لطف کن، بگذار سایه دست شیرازی.
ای بهار بگذشته، ای جوانی رفته،
هم ترانه ما شو، هم فسانه ما زی!

*درنا

Ҳам ишқи маҷозӣ, ҳам ишқи ҳичозӣ,
 Яъне, ки ҳақиқӣ, бо он ки маҷозӣ.
 Эй аз ҳама ҳам сода в-эй аз ҳама ҳам душвор,
 Гаҳ дарси алифбой, гоҳе тиби Розӣ*.
 Занчир зи по кандӣ, занчир ба дил бастӣ,
 Ҳам сӯфии кофарваш, ҳам ринди намозӣ.
 Бо валвалаи хомӯш, бо шукри шикоятпӯш
 Беишқиву ҳазёнгард аз қофиясозӣ.
 Берун зи ҳама чадвал, ку охиру ку аввал,
 Нуҳ чарх сари китфат дар хандаву бозӣ.

*Абӯбакри Розӣ- табиб ва донишманди қарни X

هم عشق مجازی، هم عشق حجازی،
یعنی، که حقیقی، با آنکه مجازی.
ای از همه هم ساده وی از همه هم دشوار،
گه درس الفبایی، گاهی طب رازی*
زنجیر ز پا کندی، زنجیر به دل بستی،
هم صوفی کافروش، هم رند نمازی.
با ولولۀ خاموش، با شکر شکایت پوش
بی عشقی و هذیان گرد از قافیه سازی.
بیرون ز همه جدول، کو آخر و کو اول،
نه چرخ سر کتفت در خنده و بازی...

*ابوبکر رازی، دانشمند قرن ۱۰

Эй вучудат вучуди наврӯзӣ,
Сабзпайки вуруди Наврӯзӣ.
Ҳафт синӣ ва ё ки чил Ёсин,
Иди Наврӯзу уди Наврӯзӣ.
Ба ту, эй дуру дуру дуру дур,
Мефиристам дуруди наврӯзӣ.
Пур шуд аз сад ҳазор бодбарак
Осмони кабуди наврӯзӣ.
Бол зад сад ҳазор байтбарак
Байтҳои ҳулуди наврӯзӣ.
Ҷома пӯшид олами урён
Инак, аз рӯи мӯди наврӯзӣ.
Рӯ ба сӯи ҳабиби худ дорад
Сабзаву гул сучуди наврӯзӣ.
Аз кучо то кучост, бин, ки бувад
Аз ту то ман ҳудуди наврӯзӣ.
Бо се ҳарфи хучаста боз шавад
Дили ман ҳам чу куди* наврӯзӣ.

*куд- нишона, рамз, код

ای وجودت وجود نوروزی
سبزپیک ورود نوروزی.
هفت سینی و یا که چل یاسین
عید نوروز و عود نوروزی.
به تو ای دور و دور و دور و دور
می فرستم درود نوروزی
پر شد از صد هزار بادبرک*
آسمان کبود نوروزی
بال زد صد هزار بیت برک
بیت های خلود نوروزی
جامه پوشید عالم عریان
اینک از روی مود نوروزی
رو به سوی حبیب خود دارد
سبزه و گل سجود نوروزی
از کجا تا کجاست بین که بود
از تو تا من حدود نوروزی
با سه حرف خجسته باز شود
دل من همچو گود نوروزی.

*بادبادک

Ханда зан, эй гули ёкут, дар ин чиллаи дай,
Ба ҷаҳон ҷон бидаровар, ки туй нолаи най.
Аждари ҷаҳл шафак хӯрду ҳама хомӯшанд,
Интизоранд, ки кай мекунад ин аждар қай.
То ҳақиқат қадаме ҳам наниҳодем, дарег,
Ҳар қадар ҷамъ бикардем сиву ду рағу пай.
Хез аз ҷову ниғаҳ кун, ки саодат омад,
Хуфтае ҷашм набикшодаву мепурсад: кай?
Шайх дар гӯшаву девона миёни майдон
Ҳар ду хуш нағма бихонанд, ки лай, лай, лай, лай.

خنده زن، ای گل یاقوت، در این چله دی،
به جهان جان بدرآور، که تویی ناله نی.
اژدر جهل شفق خورد و همه خاموشند،
انتظارند، که کی می کند این اژدر قی.
تا حقیقت قدمی هم ننهادیم، دریغ،
هر قدر جمع نکردیم سی و دو رگ و پی.
خیز از جا و نگه کن، که سعادت آمد،
خفته ای چشم نبکشاده و می پرسد: کی؟
شیخ در گوشه و دیوانه میان میدان
هر دو خوش نغمه بخوانند، که لی، لی، لی.

Чун қазираи бекас хӯ кунам ба хомӯшӣ,
 Шуҳратам ба побӯсат ояд, эй фаромӯшӣ.
 Лаззатест танҳой, лаззате, ки дарёбӣ,
 Баъд аз он намечӯӣ лаззати ҳамоғӯшӣ.
 Чун фалак намехоҳам, ҷомаи риё пӯшам,
 Аз чунин қабои наҳс беҳ бувад кафанпӯшӣ.
 Ниниёна мегиряд қалби сивушашсола,
 Дер шуд, ки оғозад фасли орзучӯшӣ.
 Мекашад дили нозук мурдаи муҳаббатро,
 З-ин вазифаи сангин кай диҳӣ сабукдӯшӣ.
 Гуфтиям: Намедонӣ таъми себи мамнӯӣ,
 К-аз дукони шарбатҳо оби себ менӯшӣ.
 Шаш ҷиҳат муҳаннас шуд зери чархи бадгавҳар,
 Аз кӣ метавон ҷустан мардиву сиёвӯшӣ.

چون جزیره بی کس خو کنم به خاموشی،
شهرتم به پابوست آید، ای فراموشی.
لذتی است تنهایی، لذتی که دریایی،
بعد از آن نمی جویی لذت هم آغوشی.
چون فلک نمی خواهم جامه ریا پوشم،
از چنین قبای نحس به بود کفن پوشی.
نینیانه می گرید قلب سی و شش ساله،
دیر شد، که آغازد فصل آرزو جوشی.
می کشد دل نازک مرده محبت را،
زین وظیفه سنگین کی دهی سبک دوشی.
گفتی ام: نمی دانی طعم سیب ممنوعی،
کز دکان شربت ها آب سیب می نوشی.
شش جهت مخنث شد زیر چرخ بدگوهر،
از که می توان جستن مردی و سیاوشی.

Дили беҳавсала, камзарфу тапишбохтай,
Гунаҳат чист, ки таслиму сарандохтай.
Ихтисори ту намуданд, аё баҳри дамон,
Ҳар қадар ҳам, ки зи соҳил ба бурун тохтай.
Хасми бечавҳарат оина биёвард инъом,
Акси худ аз паси зангор набишнохтай.
Моҳу хуршед ба ту нур намуданд ирсол,
Қарзхоест ба дӯшат, ки напардохтай.
Қуфл зад гӯши халоиқ, тапишатро нашунид,
Ҳама гӯянд, ки ту асл най, сохтай.
Тапиши тоза бикун, эй ба навозиш муҳтоҷ,
Дили абрешимӣ, абрешими нагдохтай.
Посуhi сӯзи туву ишқи ту хунсардӣ буд,
Хешро ин ҳама аз баҳри кӣ бигдохтай?
Интизорам, хабар оранд, ки эй мурдатарин,
Нарм-нармак ба чаҳон гулгула андохтай.

دل بی حوصله، کم ظرف و تپش باخته ای،
گنهد چيست، که تسليم و سرانداخته ای.
اختصار تو نمودند، ایا بحر دمان،
هر قدر هم، که ز ساحل به برون تاخته ای.
خضم بی جوهرت آئینه بیاورد انعام،
عکس خود از پس زنگار نبشناخته ای.
ماه و خورشید به تو نور نمودند ارسال،
قرض هائيسست به دوشست، که نپرداخته ای.
قفل زد گوش خلایق، تپشت را نشنید،
همه گویند، که تو اصل نه ای ساخته ای.
تپش تازه بکن، ای به نوازش محتاج،
دل ابریشمی، ابریشم نگداخته ای.
پاسخ سوز تو و عشق تو خون سردی بود،
خویش را این همه از بهر که بگداخته ای.
انتظارم، خبر آرند، که ای مرده ترین،
نرم نرمک به جهان غلغله انداخته ای.

Дили ман бори дигар дилбарона метапад ё не,
Дар ин нахли дусадсола ҷавона метапад ё не.
Чӣ оташҳо, ки дар ман буду боди зиндагӣ пуф кард,
Дар ин хокистари мурда забона метапад ё не.
Худоё, офтоби умри ман бар нимрӯз омад,
Кунун ёқути сурхам дар миёна метапад ё не.
Касе н-омад, ки дастам гираду то субҳ раҳ пӯяд,
Ба рафъи ин шаби ялдо фасона метапад ё не.
Намеоӣ ба чашмонам, намедонам, намедонам,
Ки тасвират дар ин оинахона метапад ё не.
Биё аз тангно бар вусъати хуршедзори ман,
Дилат дар орзуи бекарона метапад ё не.

دل من بار دیگر دلبرانه می تپد یا نی،
در این نخل دو صد ساله جوانه می تپد یا نی.
چه آتش ها، که در من بود و باد زندگی پُف کرد
در این خاکستر مرده زبانه می تپد یا نی.
خدایا، آفتاب عمر من بر نیمروز آمد،
کنون یاقوت سرخم در میانه می تپد یا نی.
کسی نامد، که دستم گیرد و تا صبح ره پوید،
به رفع این شب یلدا فسانه می تپد یا نی.
نمی آیی به چشمانم، نمی دانم، نمی دانم،
که تصویرت در این آئینه خانه می تپد یا نی.
بیا از تنگنا بر وسعت خورشید زار من،
دلت در آرزوی بیکرانه می تپد با نی.

Дубора қудрати парвоз медиҳӣ ё не,
 Ба аргунуни куҳан соз медиҳӣ ё не.
 Ало зи рашҳаи ин Замзами ниҳон огоҳ,
 Лабони замзамапардоз медиҳӣ ё не.
 Ҳазор «не»-ву «ҳа»-и ман ба ҳам биёвезанд,
 Сиришти куфрбарандоз медиҳӣ ё не.
 Даме, ки оина ҳукми завол меҳонад,
 Ту бар аҷуз ҳам эъҷоз медиҳӣ ё не.
 Маро ба маъракаи офтоб меҳонӣ,
 Дубора шавқӣ фалактоз медиҳӣ ё не.
 Барои анҷумани навбаҳори оянда,
 Ту бар вакилиям овоз медиҳӣ ё не.
 Ба зиндагӣ – ба муҳаббатгаҳи хиёнатпеч
 Бигӯ, бигӯ, ки маро боз медиҳӣ ё не.

دوباره قدرت پرواز می دهی یا نی،
به ارغنون کهن ساز می دهی یا نی.
الا ز رشحۀ این زمزم نهان آگاه،
لبان زمزمه پرداز می دهی یا نی.
هزار "نی" و "هۀ" من به هم بیاویزند،
سرشت کفربرنداز می دهی یا نی.
دمی، که آینه حکم زوال می خواند،
تو بر عجز هم اعجاز می دهی یا نی.
مرا به معرکۀ آفتاب می خوانی،
دوباره شوق فلک تاز می دهی یا نی.
برای انجمن نوبهار آینده،
تو بر وکیلیم آواز می دهی یا نی.
به زندگی به محبت گه خیانت پیچ،
بگو، بگو، که مرا باز می دهی یا نی.

Дарёи осмон, ки бувад тифли шабнаме,
Мо офаридаем дар ин гӯша оламе.
Чуғдему дар хароба ғазалхон нишастаем,
Манмой айби мо ба ҳақирии замзаме.
Дар гӯшаҳо мубоҳиса мерафт тезутунд,
К-ӯ сояи касест ва ё шамси навдаме.
Таҳсини ҳеч кас нанавозад дили маро,
Нафрини ҳеч кас нафизояд маро ғаме.
Навраҳ чу оҳубарраам, аммо намехурам
Аз неши хорҳои қавипанчае раме.
Бо ин ҳама ман оғаҳам аз он, ки душманам
Бо ними фитна зери ду олам кунад баме.

دریای آسمان، که بود طفل شبنمی،
ما آفریده ایم در این گوشه عالمی.
جغدیم و در خرابه غزلخوان نشسته ایم،
منمای عیب ما به حقیری زمزمی.
در گوشه ها مباحثه می رفت تیز و تند،
کو سایه کسبست و یا شمس نودمی.
تحسین هیچ کس ننوازد دل مرا،
نفرین هیچ کس نفزاید مرا غمی.
نوره چو آهوبره ام، اما نمی خورم،
از نیش خار های قوی پنجه ای رمی.
با این همه من آگهم از آنکه دشمنم
با نیم فتنه زیر دو عالم کند بمی.

Кош, шабнам будаде, эй кош, шабнам будаде,
Дар ғуруби умр бо хуршед тавъам будаде.
Гӯшашинӣ кардаде, хилватгузинӣ кардаде,
Боз ҳам бо шамси оламтоб ҳамдам будаде.
Ин замон, чун бо суруре табли ҳолӣ мезананд,
Ман зи марги ақлҳо дар ҳоли мотам будаде.
Лаб намеолудам аз ҳарфи сиях, андар сукут
Вопасин пайки мубарроӣ ба олам будаде.
Ҳам намебудам ба пеши пастҳои тундхӯй,
Дар ҳами мижғони гулбарге шакарнам будаде.
Кош, будам охири Ҷоми Ҷаде андар Аҷам,
Оташи қудсии суғдонро мучассам будаде.

کاش، شب‌نم بودمی، ای کاش، شب‌نم بودمی،
در غروب عمر با خورشید توأم بودمی.
گوشه شینی کردمی، خلوت‌گزینی کردمی،
باز هم با شمس عالم‌تاب همدم بودمی.
این زمان، چون با سرور طبل خالی می زنم،
من ز مرگ عقل‌ها در حال ماتم بودمی.
لب نمی آلودم از حرف سیه، اندر سکوت
واپسین پیک مبرایی به عالم بودمی.
خم نمی بودم به پیش پست‌های تند خوی،
در خم مژگان گلبرگی شکر‌نم بودمی.
کاش، بودم آخرین جام جمی اندر عجم،
آتش قدسی سغدان را مجسم بودمی.

Бори дигар ҳамаро куштаи ҳайрат кардӣ,
Офарин, эй дили навзинда, ки ғайрат кардӣ.
Нағмаро аз қафаси танг бурун овардӣ,
Охир озод шудӣ, тоза шуҷоат кардӣ.
Фурсате буд, ки фориғ зи қиёми ботин
Бо ҳамин будани беҳавсала одат кардӣ.
Муддате буд, ки пирохани шаб пӯшидӣ,
Хешро бо чӣ гунаҳ нусхаи зулмат кардӣ.
Рафтанатро зи ҷаҳон нағз, ки медонистӣ,
Аз чӣ худрову маро сахт азийят кардӣ.
Мурдиву зинда шудӣ, зинда шудиву мурдӣ,
Бори дигар талаби афву иноят кардӣ.
Ба ҳаёти ту чу хуршеди пагоҳи Наврӯз
Нафаре омаду эҳсоси саодат кардӣ.
Олами безарабонро кӣ тапиш мебахшад?
Ишкро гӯ, ки ҷаҳонро ту саломат кардӣ.
Ёр, эй Ёри аҳад, фурсати ман афзудӣ,
Шукри бахшоиши ту, боз муҳаббат кардӣ.

بار دگر همه را کشته حیرت کردی،
آفرین، ای دل نوزنده، که غیرت کردی.
نغمه را از قفس تنگ برون آوردی،
آخر آزاد شدی، تازه شجاعت کردی.
فرستی بود، که فارغ ز قیام باطن
با همین بودن بی حوصله عادت کردی
مدتی بود، که پیراهن شب پوشیدی،
خویش را با چه گنه نسخه ظلمت کردی.
رفتنت را ز جهان نغز، که می دانستی،
از چه خود را و مرا سخت اذیت کردی.
مُردی و زنده شدی، زنده شدی و مردی،
بار دیگر طلب عفو و عنایت کردی.
به حیات تو چو خورشید پگاه نوروز
نفری آمد و احساس سعادت کردی.
عالم بی ضربان را که تپش می بخشد،
عشق را گو، که جهان را تو سلامت کردی.
یار، ای یار احد، فرصت من افزودی،
شکر بخشایش تو، باز محبت کردی.

Гуноҳам сахт бисёр аст, мебахшӣ, намебахшӣ,
 Ба дӯши нух фалак бор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
 Дар ин боме, ки аз таҳрики фарвардин нашуд бедор,
 Ҳамоно барфи перор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
 Дилам бо он ки бо ҳар як тапиш Аллоҳ мегӯяд,
 Гаҳе анбози куффор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
 Касе баста, ки меҳодад зи қайди обу гил бар шуд,
 Дар ин ҳалқа гирифтор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
 Ту фикри охират баҳо, ки ман дар фикри оғозам,
 Вучудам орзузор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
 Дар ин торе, ки меҳодам муноҷоти ту бинвозам,
 Ҳанӯз оҳанги он ёр аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
 Ду қарн аз сар гузашту ҳарфи ман аз мӯд хорич шуд,
 Каломам беҳаридор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
 Кушо фарҳанги сурхи дил, ки дар ҳар чор чилди ӯ
 Фақат як вожа такрор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.
 Дай омад, рафт ҳафт иқлим бар хоби зимистонӣ,
 Ҳамин як ғунча бедор аст, мебахшӣ, намебахшӣ.

گناه‌م سخت بسیار است، می‌بخشی، نمی‌بخشی،
به دوش نه فلک بار است، می‌بخشی، نمی‌بخشی.
در این بامی، که از تحریک فروردین نشد بیدار،
همانا برف پیرار است، می‌بخشی، نمی‌بخشی.
دلم با آنکه با هر یک تپش الله می‌گوید،
گاهی انباز کفار است، می‌بخشی، نمی‌بخشی.
کسی بسته، که می‌خواهد ز قید آب و گل بر شد،
در این حلقه گرفتار است، می‌بخشی، نمی‌بخشی.
تو فکر آخرت بخشا، که من در فکر آغازم،
وجودم آرزوزار است، می‌بخشی، نمی‌بخشی.
در این تاری، که می‌خواهم مناجات تو بنوازم،
هنوز آهنگ آن یار است، می‌بخشی، نمی‌بخشی.
دو قرن از سر گذشت و حرف من از مد خارج شد،
کلامم بی‌خریدار است، می‌بخشی، نمی‌بخشی.
کشا فرهنگ سرخ دل، که در هر چار جلد او،
فقط یک واژه تکرار است می‌بخشی، نمی‌بخشی.
دی آمد، رفت هفت اقلیم بر خواب زمستانی،
همین یک غنچه بیدار است، می‌بخشی، نمی‌بخشی.

Мекунад лай-лай гунчаи сурӣ,
 Мекашад карнай дили шайпурӣ.
 Метапӣ бе сабқ, мезанӣ бе завқ,
 Дили роботӣ, дили дастурӣ.
 Кас намедонад, ки туи танҳо
 Бо кӣ ҳамсоя, бо кӣ ҳамнурӣ.
 Аз дарун гиря, аз бурун ханда,
 Аз дарун лахта, аз бурун чӯрӣ.
 Ту агар дурӣ, чӣ қадар хешӣ,
 Чу қариб оӣ, чӣ қадар дурӣ.
 Як нафас бошӣ саҳари солах,
 Нафаси дигар шаби дайҷурӣ.
 Эӣ шакарнағма, бонамактар шав,
 Шӯри ширинӣ, шакари шӯрӣ.
 Ё накӯтар хон, ё бишав хомӯш,
 Бо ҳамин ҳолат ба кӣ манзурӣ?!
 Аз Раю Рӯшон, аз Қуму Кошон,
 Балки аз Балхӣ ё зи Лоҳурӣ.
 Ман, ки бигзаштам, ту кӣ, эӣ дил,
 Лолаи гӯрӣ, лолаи Турӣ?
 Баъд аз ин ҳам зан бар ҳама барзан
 Бонги озодӣ, табли масрурӣ!

می کند لی لی غنچه سوری،
می کشد کرنی دل شیپوری.
می تپی بی سبک، می زنی بی ذوق،
دل راباتی، دل دستوری.
کس نمی داند، که تویی تنها
با که همسایه، با که همنوری.
از درون گریه، از برون خنده،
از درون لخته، از برون جوری.
تو اگر دوری، چقدر خویشی،
چو قریب آیی، چه قدر دوری.
یک نفس باشی سحر صالح،
نفس دگر شب دیجوری.
ای شکر نغمه، با نمکتر شو،
شور شیرینی، شگر شوری.
یا نکوترخوان، یا بشو خاموش،
با همین حالت به که منظوری.
از ری و روشن، از قم و کاشان،
بلکه از بلخی یا ز لاهوری.
من، که بگذشتم، تو کبی، ای دل،
لاله گوری، لاله طوری؟
بعد از این هم زن بر همه برزن
بانگ آزادی، طبل مسروری!

Як таҷалло бизан, оинаи нишопурӣ,
То мубаддал бишавад девию мо бар ҳурӣ.
Дар бубастам, ки пур аз шаъшааи ёр шавам,
То ба гумномии ман рашк барад машҳурӣ.
Кофарие, ки накардам, аламам меояд,
Ки расидаст дигар марҳалаи кофурӣ.
Ҳасрати мавҷ задан дар дили мурдобам монд,
Буданам қолабию зиндагиям дастурӣ.
Баъд аз ин низ миёни ману ту хоҳад монд
Боз дурӣ, ҳама дурӣ, ҳама дурӣ, дурӣ...

یک تجلا بزن، آئینه نیشاپوری،
تا مبدل بشود دیوی ما بر حوری.
در بُبستم، که پر از شعله یار شوم،
تا به گمنامی من رشک برد مشهوری.
کافری، که نکردم، المم می آید،
که رسیده است دگر مرحله کافوری.
حسرت موج زدن در دل مردابم ماند،
بودنم قالبی و زندگیم دستوری.
بعد از این نیز میان من و تو خواهد ماند،
باز دوری، همه دوری، همه دوری، دوری...

Бирез, тифли барозида, чун гули сурӣ
 Дар ин сукути зимистон садои шайпурӣ.
 Туй, ки рашҳаи музикии баҳори навӣ,
 Туй, ки номаи ояндаиву мастурӣ.
 Хучаста омадаӣ, эй фариштаи нозил,
 Чӣ нағзу содаӣ, оре, мураккаб аз нурӣ.
 Халолтар зи ҳилолӣ, аё наолуда,
 Чу офтоб басе хоксору мағрурӣ.
 Парандаи дили ман дар қафас зи хониш монд,
 Кунун паранди маъмулӣ асту маъмурӣ.
 Ту омадиву дилам чун табиати фартут
 Нафас кашиду раҳо шуд зи қайди ранчурӣ.
 Ту қосидиву зи Парвардгор овардӣ
 Ба бенишотии офоқ ваҳйи масрурӣ.

بریز طفل برازیده، چون گل سوری
در این سکوت زمستان صدای شیپوری.
تویی، که رشحه موسیقی بهار نوی،
تویی، که نامه آینده ای و مستوری.
خجسته آمده ای، ای فرشته نازل،
چه نغز و ساده ای، آری، مرکب از نوری.
حلال تر ز حلالی، ایا نیالوده،
چو آفتاب بسی خاکسار و مغروری .
پرنده دل من در قفس ز خوانش ماند،
کنون پرنده معمولی است و معموری .
تو آمدی و دلم چون طبیعت فرتوت
نفس کشید و رها شد ز قید رنجوری .
تو قاصدی و ز پروردگار آوردی
به بی نشاطی آفاق وحی مسروری.

Нимашаб дар хоби ман мижгон задӣ,
 Бар раги гул сӯзани борон задӣ.
 Омадӣ оинатар аз оина,
 Партаве аз чавҳари урён задӣ.
 Лутф кардӣ, офтоби меҳрубон,
 Бар шаби ялдои ман телефон задӣ.
 Кист бар хомӯшии ман рехта,
 Атсае аз дурии ҳичрон задӣ.
 Чашм гуфтӣ, нози ман бардоштӣ,
 Барқи ибрат дар сиёҳистон задӣ.
 Пас чаро худро аё ҳасте, ки нест,
 Пушти армонҳои ман пинҳон задӣ?!

نیم شب در خواب من مژگان زدی،
بر رگ گل سوزن باران زدی.
آمدی آئینه تر از آینه،
پرتوی از جوهر عریان زدی.
لطف کردی، آفتاب مهربان،
بر شب یلدای من تلفان زدی.
کیست بر خاموشی من ریخته،
عطسه ای از دوری هجران زدی.
چشم گفתי، ناز من برداشتی،
برق عبرت در سیاهستان زدی.
پس چرا خود را ایا هستی، که نیست،
پشت ارمان های من پنهان زدی؟!

Эй ёсуман, ки тарчумаи нози ман туй,
 Рӯхи ҳарири субҳпарии чаман туй.
 Худро бибахш бар нафаси нозбӯи ман,
 Рашки сапеди атри Парису Хутан туй.
 Бишнидаам, ки бо лаби ту атса зад баҳор,
 Гуфтам, ки рӯхи гумшудаеро бадан туй.
 Он ошно, ки ёсуманам тухфа карду рафт,
 Бо ман сухан нагуфт, чӣ гӯяд, сухан туй.
 Эй хандаат шикасти тилисми сиёҳи шаб,
 Дар кокули фаришта гули шабшикан туй.
 Хуршед як рубоби навозишнадида аст,
 Бар ин рубоби муъҷиза мизробзан туй.
 Бар анчуман намеравам, эй воизони пуч,
 Танҳои азиз, беҳин анчуман туй.
 Як хоҳиши бузург маро ранҷ медиҳад,
 Бо ишқ гӯ, гулуви ҳама хоستان туй.

ای یاسمن، که ترجمهٔ ناز من تویی،
روح حریر صبح پری چمن تویی.
خود را ببخش بر نفس نازبوی من،
رشدک سپید عطر پریس و ختن تویی .
بشنده ام، که با لب تو عطسه زد بهار،
گفتم که روح گمشده ای را بدن تویی.
آن آشنا، که یاسمنم تحفه کرد و رفت،
با من سخن نگفت، چه گوید، سخن تویی .
ای خنده ات شکست طلسم سیاه شب،
در کاکل فرشته گل شب شکن تویی .
خورشید یک رباب نوازش ندیده است،
بر این رباب معجزه مضراب زن تویی .
بر انجمن نمی روم، ای واعظان پوچ،
تنهایی عزیز، بهین انجمن تویی .
یک خواهش بزرگ مرا رنج می دهد،
با عشق گو، غلو همه خواستن تویی .

Ту ҳанӯз тозаҷонӣ, ту ҳанӯз навнумӯй,
 Лаби лаб зи хандаҳой, пури пур зи орзуй.
 Ба кучо, ки по бимонӣ, раҳи бастае набинӣ,
 Қадамат ҳучаста бодо ба кучо, ки раҳ бипӯй.
 Ҳама сархуш аз ҳавоят, ҳама офаринсароят,
 Ту паропаракзанонӣ, ту дар авчи ҳоюҳӯй.
 Зи маи чунун ба рӯят бидавида хуни гарме,
 Ҳавасе кашӣ ба сӯе, ҳавасе кашӣ ба сӯе.
 Ба ғуруби ман ниғаҳ кун, ба ғуруби ногаҳонам,
 Ки чӣ зуд таҳ нишастам зи фарози навнумӯй.
 Зи ҷаҳони сустпаймон ҳама дилбуридагонем,
 Нашавад ту ҳам зи дунё бибуриву дил бишӯй.
 Ту гуноҳи ман биҳил кун, ки сухан нагуфта рафтам,
 Ту бибояд ин ки бошӣ, ту бибояд ин ки гӯй.

تو هنوز تازه جانی، تو هنوز نونمویی،
لب لب ز خنده های، پر پر ز آرزویی.
به کخا، که پا بمانی، ره بسته ای نبینی،
قدمت خجسته بادا به کجا که ره بیویی.
همه سرخوش از هوایت، همه آفرین سرایت،
تو پراپرک زنانی، تو در اوج های و هوئی.
ز می جنون به رویت بدویده خون گرمی،
هوسی کشی به سوئی، هوسی کشی به سوئی.
به غروب من نگه کن به غروب ناگهانم،
که چه زود ته نشستم ز فراز نونمویی.
ز جهان سست پیمان همه دل بریدگانیم،
نشود تو هم ز دنیا ببری و دل بشویی.
تو گناه من بحل کن، که سخن نگفته رفتیم،
تو ببايد این که باشی، تو ببايد این که گویی.

Шаб, ки моҳ меҳонад дар шуъои урёӣ
 Аз ҳавошии чӯбор хатти сабзи райҳонӣ.
 Ҳичларо кушо, эй шеър, қадҳудои умри ман,
 Ҳичларо кушо, омад бонуи шабистонӣ.
 Дар тулӯи нохунҳош сахми локи хуршед аст,
 Сурх шуд кафи анҷум аз ҳинои эронӣ.
 Чашми рӯз медонад лаззати ниғаҳ қардан,
 Дар қаламрави хобанд чашмҳои зиндонӣ.
 Саҳвҳои бисёре рӯзи офариниш рафт,
 Як қалам нашуд таҳрир сарнавишти пешонӣ.
 Қони парниёӣ деҳ бар азизи рӯинтан,
 Варна ӯ намедонад таъми ишқи рӯҳонӣ.
 Он табиби дил гуфто: Мекунам туро ташхис,
 Ишқро намебинад дастгоҳи ҷопонӣ.
 Бӯи кимиё дорад ин фазо, аё Сухроб,
 Зехни ман муанбар шуд аз гулоби кошонӣ.
 Моҳу ахтарон рафтанд, оҳи боди обон монд,
 Шаб ба кӯча меҳонад ояҳои боронӣ.

شب، که ماه می خواند در شعاع عریانی،
از حواشی جوبار خط سبز ریحانی.
حجله را کشا، ای شعر، کدخدای عمر من،
حجله را کشا، آمد بانوی شبستانی.
در طلوع ناخن هاش سهم لاک خورشید است،
سرخ شد کف انجم از حنای ایرانی.
چشم روز می داند لذت نگه کردن،
در قلمرو خوابند چشم های زندانی.
سهوهای بسیاری روز آفرینش رفت،
یک قلم نشد تحریر سرنوشت پیشانی.
جان پرنیانی ده بر عزیز روئین تن،
ورنه او نمی داند طعم عشق روحانی.
آن طبیب دل گفتا: می کنم تورا تشخیص،
عشق را نمی بیند دستگاه جاپانی .
بوی کیمیا دارد این فضا، ایا سهراب،
ذهن من معنبر شد از گلاب کاشانی.
ماه و اختران رفتند، آه باد آبان ماند،
شب به کوچه می خواند آیه های بارانی.

Боли ҳуморо зи кучо меҳарӣ,
 Фарру зиёро зи кучо меҳарӣ?
 Панҷараҳоро зи дарун бастай,
 Боди саборо зи кучо меҳарӣ?
 Иззату меҳру шарафу ишкро
 Ту, туи доро зи кучо меҳарӣ?
 Дер шуд охир, шаби мутлак расид,
 Субҳи сафоро зи кучо меҳарӣ?
 Суратакӣ, эй бути ороста,
 Нури Худоро зи кучо меҳарӣ?
 Чун ҳамаи омадагон меравӣ,
 Оби бақоро зи кучо меҳарӣ?
 Он чӣ ба мо рафт, туро ҳам равад,
 Дафъи қазоро зи кучо меҳарӣ?
 Фаршиву бар арш тамасхур занӣ,
 Оинаҳоро зи кучо меҳарӣ?
 Бебасаро, нест мағӯ ҳастро,
 Он ҳама чоро зи кучо меҳарӣ?!

بال هما را ز کجا می خری،
فرّ و ضیا را ز کجا می خری.
پنخره ها را ز درون بسته ای.
باد صبارا ز کجا می خری.
عزت و مهر و شرف و عشق را
تو توی دارا ز کجا می خری .
دیر شد آخر، شب مطلق رسید
صبح صفا را ز کجا می خری.
صورتکی، ای بت آراسته،
نور خدا را ز کجا می خری.
چون همه آمدگان می روی،
آب بقا را ز کجا می خری.
آنچه به ما رفت، تو را هم رود،
دفع قضا را ز کجا می خری.
فرشی و بر عرش تمسخر زنی،
آینه ها را ز کجا می خری.
بی بصرا، نیست مگو هست را،
آن همه جا را ز کجا می خری.

Агар мутолиаи шаб кунам, ситора туй,
Даруни оинаи субҳ ҳам ҳамора туй.
Чӣ сон зудоямат, эй қону дил, ки таҳ бар таҳ
Даруннигораи қониву дилнигора туй.
Барои он ки зи сарҳадди худ гузар накунам,
Зи чашми арш ба чашмони ман ишора туй.
Дар остони тулӯӣ, на дар мақоми ғуруб,
Чу офтоби сари кулла шаҳсавора туй.
Ҳазор панча задам бар дилат чу абри баҳор,
Такон намехурад, аҳсант, санги хора туй.
Ба шаш чиҳат, ки ниғаҳ мекунам, чӣ мебинам,
Фақат туй, туй, оре, ҳазорбора туй.

اگر مطالعه شب کنم، ستاره تویی،
درون آینه صبح هم همواره تویی.
چسان زدايمت، ای جان و دل، که ته بر ته
درون نگاره جانی و دلنگاره تویی.
برای آنکه ز سرحدّ خود گذر نکنم،
ز چشم عرش به چشمان من اشاره تویی.
در آستانِ طلوعی، نه در مقام غروب،
چو آفتاب سر قله شه سواره تویی.
هزار پنجه زدم بر دلت چو ابر بهار،
تکان نمی خورد، احسنت، سنگ خواره تویی.
به شش جهت، که نگه می کنم، چه می بینم،
فقط تویی، تویی، آری، هزارباره تویی.

Ту субҳи тозанавидӣ, баҳори гулбандӣ,
Ҳанӯз ғунчаи омодаи шакархандӣ.
Ту ҳамсулолаи нуриву ҳамсулули сафо,
Ба ҳар чӣ поку мубаррост, саҳт монандӣ.
Заволи умр мабодову фасли хунсардӣ-т,
Замони васл туро боду вақти хурсандӣ!
Дили ту бо дили дунё шудааст ҳамзарабон,
Муборак ин баҳамойиву тозапайвандӣ!
Ба шодбодии фардо, ба ҳурмати имрӯз
Диле биёр пур аз ишқу орзумандӣ!

تو صبح تازه نویدی، بهار گلبندی،
هنوز غنچه آماده شکرخندی.
تو هم سلاله نوری و همسلول صفا،
به هر چه پاک و مبراست، سخت مانندی.
زوال عمر مبادا و فصل خرسندیت،
زمان وصل ترا باد و وقت خرسندی.
دل تو با دل دنیا شداست همضربان،
مبارک این به هم آیی و تازه پیوندی.
به شادبادی فردا، به حرمت امروز،
دلی بیار پر از عشق و آرزومندی!

Эй васл, садоям кун бар дафъи парешонӣ,
То рустану бишкуфтан, то фасли гулафшонӣ.
Бигзор Душанбе бод сачҷодаи ишқи мо,
Бо ҳам биравем охир бо ҷодаи нурунӣ.
Эй нанги Ватан, боре тоҷик шуданат бояд,
То чанд хучандий ё вахшиву хатлонӣ?
Овози ниё ояд аз нолаи хуни ман,
Нақши Ватанам хоност аз нақшаи пешонӣ.
Инак, найи Мавлоно, гулбонги сабӯҳӣ зан,
Хезед, Ватан гӯем, ёрони найистонӣ!
Ишқ аст фаро рафтан, бар самти Худо рафтан,
Эй аз ҳама ирфонӣ в-эй аз ҳама инсонӣ.
Дар ман Ватану Модар пайванди мунаввар ёфт,
Яъне натавонам гуфт, ин аввалу он сонӣ.
Овах, ки сахар омад, аз васл хабар омад,
Бархезу таҷалло зан, хуршеди хуросонӣ!

ای وصل، صدایم کن بر دفع پریشانی،
تا رستن و بشکفتن، تا فصل گل افشانی.
بگذار دوشنبه باد سجاده عشق ما،
با هم برویم آخر با جاده نورانی.
ای ننگ وطن، باری تاجک شدنت باید،
تا چند خجندی یا وحشی و ختلانی.
آواز نیا آید از ناله خون من،
نقش وطنم خواناست از نقشه پیشانی.
اینک، نئی مولانا، گلبانگ صبحی زن،
خیزید، وطن گوئیم، یاران نیستانی!
عشق است فرا رفتن، بر سمت خدا رفتن،
ای از همه عرفانی وی از همه انسانی.
در من وطن و مادر پیوند منور یافت،
یعنی نتوانم گفت، این اول و آن ثانی.
آوه، که سحر آمد، از وصل خبر آمد،
برخیز و تجلی زن، خورشید خراسانی!

МУНДАРИҶА

Аз ғайб сипар дорам, зеро ки туро дорам.....	4
Ғуруб омад, ғуруб омад, гул афтод аз баногӯшам.....	6
Чӣ гуна бо ту бигӯям, ки бетуист ғамам.....	8
Ҳастам, вале чунон, ки на ҳастам, на нестам.....	10
Бори дигар шукргӯён омадам.....	12
Менавозад ғами ту нойи дилам.....	14
Ватан, бо ту ҳарфи ниҳон менависам.....	16
Шукр гӯ ин нафасеро, ки туро ҳамнафасам.....	18
Аз лаҳза то ҳамеша роҳи гузар надорам.....	20
Бигӯ, хуршед баргардад ба бомам.....	22
Баҳорро зи нишони ту пазируфтам.....	24
Паёпай гирия кардам, ханда кардам.....	26
Чуҳамхокемуҳамгардун, чӣ мепурсӣ, кучоиям.....	28
Дар куфрзор гум шуда лаҳни намозиям.....	30
Ҳарсуханатсаҳокунадҷоизаи ниҳониям.....	32
Дилтанг шуд фаришта ҳам аз бечунуниям.....	34
Эй азизи раҳбурда, бар фарози маъноям.....	36
Дубора сӯи ту боз омадам, салом, азизам.....	38
Дуи дубора ба дунё салом мегӯям.....	40
Дидори нотасвири ту дар сарнавиштам шуд рақам.....	42
Ҳазонак шуд, ҳазонак шуд магар гелоси гардун ҳам.....	44
Чун ба анҷум чилваи пинҳон кунам.....	46
Рӯзе даруни вожаи ишқ ошён кунам.....	48
Рангам канад, чу бар руҳи сабзат ниғаҳ кунам.....	50
Раҳам намо, ки зи доми ҷаҳон раҳониям.....	52
Рехт бар хотираи ёсуманӣ субҳнамам.....	54
Зи ҷаҳони пуршаётин биравам, дигар наёям.....	56
Шаст занам бар офтоб, нур шикор мекунам.....	58
Ишқ марг аст ва ё фотиҳаи мелодам.....	60

Қасам ба номи баҳорон, ки ман аз они туам.....	62
Кош, аз фалсафаҳо барканаму сода шавам.....	64
Кучо донам, ки охир аз кучоям.....	66
Мавҷи гул дар канор меоям.....	68
Меравад ба номи ту номаи навирсолам.....	70
На дил ба фикри ман асту на ман ба ёди ваям.....	72
Дӯст туй, туй, туй, ҷоизаи самоиям.....	74
Ханӯз ҳастаму аз буданам аҷаб дорам.....	76
Ман бо баҳор робитаи сабз ёфтам.....	78
Қасамбарнӯшхандигул,ки ман ҳам омадам, рафтам.....	80
Табрик бигӯ, ки то баҳор омадаам.....	82
Ситора ҷӯ, ситора ҷӯ зи ҳар нигоҳи содам.....	84
Ягонае чу ту дар ин дудар наёфтаам.....	86
Дар чадвали дил шуморро фаҳмидам.....	88
Бачониту,ки хичрон мекунад қатли тамамноям.....	90
Навои нишоте баровар зи торам.....	92
Субҳ, субҳ, субҳ, набигрез аз ману дили нигаронам.....	94
Салом, эй бӯи Ҷӯи Мӯлиёнам.....	96
Биё, эй ишқисозанда, биё охир баёриям.....	98
Ҳама рафтанд, ман чаро наравам.....	100
Ман дари сад муъҷизаам, ёр, биё, ки во шавам.....	102
Аз қолабам барояму хоҳам, ки чон шавам.....	104
Хабари марги ту омад, ки ситонад ҷонам.....	106
Таквими ман сар омад, падруд, фарвадинам.....	108
Завлона ба по пар-пар бизанам.....	110
Аз оинаи бефусунам гурезам.....	112
Дер зӣ, эй модари фархундаам.....	114
Шохи Наботам, самар овардаам.....	116
Ручӯи устод Муҳаммад Осимӣ.....	118
Тобакайхокистаролудӣ, биё, озаршавем.....	120
Рӯзи ғуруби ҳавсалаҳо пир мешавем.....	122
Масти чаҳ – чаҳхонии худ меравем.....	124
Наврӯз шуду панҷараро боз намудем.....	126

Сим мазан, сим мазан, сим, сим.....	128
Чанд уммеди саодатмандӣ аз фардо кунам.....	130
Ҳамшеваи баҳорам, ҳамшираи шакарнам.....	132
Тариқи зистани бехато намедонам.....	134
Ман нотаи офтобро медонам.....	136
Қадаме неҳ ба юсуфистонам.....	138
Агардубора баҳор ояд, умедисабзшудандорам.....	140
Хуш меравам, ҳаёли нишеман намекунам.....	142
Бишунав, ай осмонӣ, салавати ҳар нигоҳам.....	144
Тоқатам рафту раҳо гашт инони ашкам.....	146
Нашавад дил зи ту баргираму озод кунам.....	148
Нафаси тоза кашам, умри нав оғоз кунам.....	150
Дӯш атласи чӯйборро мешустам.....	152
Атр аст, атри вожа дар оғӯши дафтарам.....	154
Меҳрубонӣ рез, эй шаб, дар шабистони вучудам.....	156
Мезанад атри гули ток шабехун ба машомам.....	158
Шуои шамс набахшад ҳино ба мӯи сиёҳам.....	160
Аз ҳарири сабост пираханам.....	162
Акси осмон афтод рӯи оби чашмонам.....	164
Эй будани азизи ту маъноӣ буданам.....	166
Оина бошам, ки садоят кунам.....	168
Зарабони навбаҳорам, ки дили гул аст чоям.....	170
Зиҳӣ, эй насими улвӣ, ба нафас бидеҳ вузӯям.....	172
Ҳанӯз рухсати табрики ёрро дорам.....	174
Андалебона ошики саҳарам.....	176
Ман зи ту интизори иршодам.....	178
Мо офаридаҳои Худои муҳаббатем.....	180
Бигирифт қиблагоҳам раҳи манзили ҳамӯшон.....	182
Ваҳйи субҳ меояд бар саломи бедорон.....	184
Ба бадеъият баҳорӣ, ба самимият чу борон.....	186
Ҳарири чон ба роҳат густарам, фармой, модарчон...188	
Ҳидоят бидеҳ бар хидоятпазирон.....	190
Зиндагӣ! Азизи ман! Эӣ азизи ёсинхон.....	192

Марҷон шумурд, марҷон, борони субҳагардон.....	194
Баҳори бохтаамро дубора баргардон.....	196
Хурда мегиранд хурдон бар муаззамчавҳарон.....	198
Эй рӯзҳои рафта, аё бенишонакон.....	200
Ту яктогавҳарӣ дар гавҳаристон.....	202
Паст наё, ки мешавӣ хандахариши нокасон.....	204
Хучанди манн, Хучанди ман, ту эй хоки баланди ман..	206
Эй ранги сабоҳат, рез дар тираҷаҳони ман.....	208
Ишққарашмамезанаддарнигаҳимуниримаанн.....	210
Баҳор бар ту муборақ, аё баҳортарин.....	212
Омаданам рафтан аст, рафтани ман- омадан.....	214
Аз дуруҳаи дунё ҳам ту меравӣ, ҳам манн.....	216
Аз саҳаристон биё бар сақаристони ман.....	218
Тифлӣ гузашту гум шуд милодномаи ман.....	220
Матлаат хуршедмаънӣ, мактаат маҳтобмазмун.....	222
Эй тундгард, пой ҳавасро пиёда кун.....	224
Эй дил, эй дил, бетаманноӣ накун.....	226
Хуршед туй, ба шиша рӯ кун.....	228
Эй ишқ, баро аз вақт, тақвимдаронӣ кун.....	230
Ғайб назан, ҳотифи пайдои ман.....	232
Бар лолаи танҳо, ки тапад дар қафаси манн.....	234
Пушти қафас чӣ мекунӣ, эй дил, фирор кун.....	236
То чанд ситорасӯз будан.....	238
Чун ба гиребони субҳ атр занад ёсуман.....	240
Раҳм кун, бод, ба пирӯҳани гул даст назан.....	242
Эй сабзаи фарвардин, шабнам ба гиребон зан.....	244
Шишаро ҷавҳар кашу оина кун.....	246
Садои ишқ! Давоми раҳамчароғонкун.....	248
Қанд зан, себи шакархандаи ман.....	250
Кай маро барандозад санги лаънати душман.....	252
Эй қулланаварди ману гардунсипари ман.....	254
Маро, эй шеър, тармими дигар кун.....	256
Пайки малакутӣ дех, фархунданафири ман.....	258

Бо ту оиназор шуд дили ман	260
Боғи фарвардин, маро оғӯш кун, оғӯш кун.....	262
Омӯз, асри бисту як, фарҳанги бо ҳам зистан.....	264
Хуршед панча зад, ки баро, инзиво накун.....	266
Рафтам, дигар ин кӯча нашнид садои ман.....	268
Эй ҷаҳон, эй як чаман пиндори ман.....	270
Урдибиҳишт атса зад аз меҳрмоҳи ман.....	272
Аз ҳачри ёрон нола кун, эй нойи ман, эй нойи ман.....	274
Ҳарфе барои худ.....	276
Ин ҳафт саҳфари ба ҳам овар, китоб кун.....	278
Оинаам, ҳақиқати урёни ман бубин.....	280
Валайкум ассалом, эй субҳи ростин.....	282
Биёзмудӣ ба шӯру ширин.....	284
Шабхун бизан ба равзан бо мавҷи субҳхирман.....	286
Намеғӯям туро, пайғамбарӣ кун.....	288
Эйдил,басаст,марсияхонӣтамомкун.....	290
Баҳор шаъшаа зад, ёри сабзқомати ман.....	292
Бо боғи танбараҳна қаборо шинос кун.....	294
Дар ин баҳортарин лаҳзаҳо ҷавонӣ кун.....	296
Субҳро хирмани таҷалло кун.....	298
Ман омадам, ки гӯям: Ишқ аст миллати ман.....	300
Боре ба ман саодати дидор ҳада кун.....	302
Барвақт шодӣ мекунӣ бо фатҳи бас осони ман.....	304
Тухфа кун танҳои худро ба танҳои ман.....	306
Чамон шав чун сафедорони гулшан.....	308
Муборақбодимилодат,шаҳиурдубиҳиштиман.....	310
На диниям, на дунёӣ, киям ман.....	312
Эй пири сухан, як мадад аз баҳри Худо кун.....	314
Занг зан, занг зан, садоям кун.....	316
Танҳо ба Туст, бар Туи танҳо хитоби ман	318
Дидори Бухоро	320
Охиразкайдигамамбаршуддилиозодиту.....	322
Хитобае ба Афғонистон.....	324

Эй дил, эй дил, то кайй ба худ адӯ.....	326
Бигӯ ҳеч, чуз ҳеч чизе нагӯ.....	328
Ҷони манӣ, ҷисм магӯ, ҷон бигӯ.....	330
Мавҷгардон кард дилро ҷашми дарёии ту.....	332
Ҳарфи ахурӯй бигӯ, ҳарфи ахурӯй бигӯ.....	334
Суроғай устод.....	336
Бар лаб биёмад ҷони шаб, боди саҳар, Ёсин бигӯ.....	338
Биё, фарёди ҷону дил зи байни обу гил бишнавар.....	340
Биё, василаи дил бастанам ба дунё шав.....	342
Ҳанӯз дар рағи гул, эй баҳор, ҷорӣ шав.....	344
Худхорағӣ дигар бас, эй дил, худофарин шав.....	346
Бас, дигар нахоҳам буд сарнагуну парканда.....	348
Заҳма зан, хусрави навозанда.....	350
Соатам қафомонда, фурсатам раҳогашта.....	352
Охи Мачнунро шунидам оҳувона, оҳувона.....	354
Дарро зи дарун бибанд, эй ишқ, дарро бикушо ба бекарона.....	356
Дил масту табоҳ меравад. На?!.....	358
Гулоғӯшам ҷавона дар ҷавона.....	360
Чу баҳор мебиёям ҳама гул, ҳама тарона.....	362
Бигзор зияд як дам хуршед дар оина.....	364
Рафтем, рафтем то бекарона.....	366
Моемаҳлинокуҷосадасрёяксония.....	368
Равонем мо ҳам ҳамора, ҳамора.....	370
Эй дил, чӣ ноли дар ҳалқаи оҳ.....	372
Оему равем гоҳу бегоҳ.....	374
Бекасему танҳоем андар ин раҳи кӯтоҳ.....	376
Фалакро кардай аз роҳ бегоҳ.....	378
Чӣ гуна меравам, эй дӯст, бар идомаи роҳ.....	380
Монда дар сабадшоҳа нони ширмоли маҳ.....	382
Ишқ, эй муршиди ман, номаи иршодам деҳ.....	384
Дард доӣ маро, даво ҳам деҳ.....	386
Зи ҳамлаҳои зиндагӣ гурезаро паноҳ деҳ.....	388

Ман, ки дарахти шабам, меваи мохам бидеҳ.....	390
Ассалом, эй танини зебой.....	392
Мисли худ биё, ёро, мисли кас чӣ меой.....	394
Эй дил, дили чӯбина, тобути таманной.....	396
Оинаро шикастам бо чурми баднамой.....	398
Ба чони ташнаи ман рӯдвора меой.....	400
Оварам сурхкитобе ба шумо эҳдой.....	402
Дилбазан шудам охир бо ҳамешапайдой.....	404
Салом, эй субҳ, эй пайки раҳой.....	406
Алҳамду сано, эй субҳ, эй субҳи ахурой.....	408
Ҳаммилати хуршедӣ, Ҳамшаҳрии дарёӣ.....	410
Ало ёре, ки ҳамсабки уқобӣ.....	412
Эй рӯзҳои чадвалӣ, эй фаслҳои қолабӣ.....	414
Омадам, ки нағма сароям, нағмаҳои ман нашунидӣ..	416
Эй азизи оянда, ман равам, ту мемонӣ.....	418
Кай шавад барге ба боғе хаста аз алҳамдхонӣ.....	420
Дар ҳошияи олам моем музофотӣ.....	422
Ҷон туй, ки умрамро авваливу поёнӣ.....	424
Ман-манӣ бигзоштам, зеро Туй.....	426
Эй дил, охир то кучоҳо тохтӣ.....	428
Ҷоно, сафар ба хайр, кучоҳо равонаӣ.....	430
Лолахуршедатсазадазкунчибомизиндагӣ.....	432
Саъдқавқаби шомӣ, субҳи тозамилодӣ.....	434
Барқчашмо, бар дили тундарфигон, шод омадӣ.....	436
Оинабанд шуд дилам, аммо наомадӣ.....	438
Эй шабу рӯзи пуропур, чӣ паропар рафтӣ.....	440
Омаданам чӣ омадан, омаданест рафтани.....	442
Оҳ, эй дарё, ки дар пои уфук сар мондаӣ.....	444
Эй дил, эй дил, чӣ орзу дорӣ.....	446
Эй ранги орзуят чун атласи баҳорӣ.....	448
Мухаббат чӯ, мухаббат чӯ зи фарҳанги асотирий.....	450
Зи ҳури субҳ меёбам рамузи покдомонӣ.....	452

Барф зад, олиҳаи субҳ, гуҳар дар гуҳарӣ.....	454
Пушти қафас шукуфта як лолаи маҷозӣ.....	456
Турна-турна бигашта солу моҳи парвозӣ.....	458
Ҳам ишқи маҷозӣ, ҳам ишқи ҳиҷозӣ.....	460
Эй вучудат вучуди наврӯзӣ.....	462
Ханда зан, эй гули ёкут, дар ин чиллаи дай.....	464
Чун ҷазираи бекас хӯ кунам ба хомӯшӣ.....	466
Дили беҳавсала, камзарфу тапишбохтай.....	468
Дили ман бори дигар дилбарона метапад ё не.....	470
Дубора қудрати парвоз медиҳӣ ё не.....	472
Дарёи осмон, ки бувад тифли шабнаме.....	474
Кош, шабнам будаме, эй кош, шабнам будаме.....	476
Бори дигар ҳамаро куштаи ҳайрат кардӣ.....	478
Гуноҳам саҳт бисёр аст, мебахшӣ, намебахшӣ.....	480
Мекунад лай-лай гунҷаи сурӣ.....	482
Як таҷалло бизан, оинаи нишопурӣ.....	484
Бирез, тифлибарозида, чунгулисурӣ.....	486
Нимашаб дар ҳоби ман мижгон задӣ.....	488
Эй ёсуман, ки тарҷумаи нози ман туй.....	490
Туҳанӯзтозаҷонӣ, туҳанӯзнавнумӯӣ.....	492
Шаб, ки моҳ меҳонад дар шуъои урёнӣ.....	494
Боли ҳуморо зи кучо меҳарӣ	496
Агар мутолиаи шаб кунам, ситора туй.....	498
Ту субҳи тозанавидӣ, баҳори гулбандӣ.....	500
Эй васл, садоям кун бар дафъи парешонӣ.....	502

فهرست

- 5 از غیب سپر دارم، زیرا که تورا دارم.
- 7 غروب آمد، غروب آمد، گل افتاد از بناگوشم.
- 9 چه گونه با تو بگویم که بی تو یست غم.
- 11 هستم، ولی چنان، که نه هستم، نه نیستم.
- 13 بار دیگر شکر گوین آدمم.
- 15 می نوازد غم تو نای دلم.
- 17 وطن، با تو حرف نهان می نویسم.
- 19 شکر گو این نقسی را، که ترا همنفسم.
- 21 از لحظه تا همیشه راه گذر ندارم.
- 23 بگو، خورشید برگردد به بامم.
- 25 بهار را ز نشانی تو پذیرفتم.
- 27 پیایی گریه کردم، خنده کردم.
- 29 چو هم خاکیم و هم گردون، چه می پرسی، کجایم.
- 31 در کفرزار گم شده لحن نمازی ام.
- 33 هر سختت سخا کند جایزه نهانی ام.
- 35 دلتنگ شد فرشته هم از بی جنونی ام.
- 37 ای عزیز ره برده، بر فراز معنایم.
- 39 دوباره سوی تو باز آمدم، سلام، عزیزم.
- 41 دوی دوباره به دنیا سلام می گویم.
- 43 دیدار ناتصویر تو در سرنوشتم شد رقم.
- 45 خزانک شد، خزانک شد مگر گیلان گردون هم.
- 47 چون به انجم جلوه پنهان کنم.
- 49 روزی درون واژه عشق آشیان کنم.
- 51 رنگم کند چو بر رخ سبزت نگه کنم.
- 53 رَهم نما، که ز دام جهان رهانی ام.
- 55 ریخت بر خاطره یاسمنی صبح نم.
- 57 ز جهان پرشیاطین بروم دگر نیایم.
- 59 شست زخم بر آفتاب، نور شکار می کنم.
- 61 عشق مرگ است و یا فاتحه میلادم.
- 63 قسم به نام بهاران، که من از آن تویم.

- 65 کاش از فلسفه ها برکنم و ساده شوم
- 67 کجا دانم، که آخر از کجایم
- 69 موج گل در کنار می آیم
- 71 می رود به نام تو نامه نو ارسالم
- 73 نه دل به فکر من است و نه من به یاد ویم
- 75 دوست توی، توی، توی، جایزه سمای ام
- 77 هنوز هستم و از بودنم عجب دارم
- 79 من با بهار رابطه سبز یافتم
- 81 قسم بر نوشخند گل، که من هم آمدم، رفتم
- 83 تبریک بگو، که تا بهار آمده ام
- 85 ستاره جو، ستاره جو ز هر نگاه ساده ام
- 87 یگانه ای چو تو در این دو در نیافته ام
- 89 در جدول دل شمار را فهمیدم
- 91 به جان تو، که هجران می کند قتل تمنایم
- 93 نوای نشاطی برآور ز تارم
- 95 صبح، صبح، صبح نبریز از من و دل نگرانم
- 97 سلام، ای بوی جوی مولیانم
- 99 بیا ای عشق سازنده، بیا آخر به یاری ام
- 101 همه رفتند، من چرا نروم
- 103 من در صد معجزه ام، یار، بیا، که وا شوم
- 105 از قالیم برایم و خواهم که جان شوم
- 107 خبر مرگ تو آمد، که ستاند جانم
- 109 تقویم من سر آمد، پدرود، فرودینم
- 111 زولانه به پا پر پر بزنم
- 113 از آینه بی فسونم گریزم
- 115 دیر زی، ای مادر فرخنده ام
- 117 شاخ نباتم، ثمر آورده ام
- 119 کاش، چون آب دو صدپاره به هم باز آییم
- 121 تا به کی خاکستر آلودی، بیا، آذر شویم
- 123 روز غروب حوصله ها پیر می شویم
- 125 مست چهچه خوانی خود می رویم
- 127 نوروز شد و پنجره را باز نمودیم

129	سیم مزن، سیم مزن، سیم، سیم
131	چند امید سعادت‌مندی از فردا کنم
133	همشیوه بهارم، همشیره شکرتم
135	طریق زیستن بی خطا نمی دانم
137	من ناته* آفتاب را می دانم
139	قدمی نه به یوسفستانم
141	اگر دوباره بهار آید، امید سبز شدن دارم
143	خوش می روم، خیال نشیمن نمی کنم
145	بشنو، ای آسمانی، صلوات هر نگاهم
147	طاقتم رفت و رها گشت عنان اشکم
149	نشود دل ز تو برگیرم و آزاد کنم
151	نفس تازه کشم، عمر نو آغاز کنم
153	دوش اطلس جویبار را می شستم
155	عطر است عطروازه درآغوش دفترم
157	مهربانی ریز، ای شب، در شبستان وجودم
159	می زند عطر گل تاک شبیخون به مشامم
161	شعاع شمس نبخشد حنا به موی سیاهم
163	از حریر صباست پیرهنم
165	عکس آسمان افتاد روی آب چشمانم
167	ای بودن عزیز تو معنای بودندم
169	آینه باشم، که صدایت کنم
171	ضربان نوبهارم، که دل گل است جایم
173	ز هی، ای نسیم علوی، به نفس بده وضویم
175	هنوز رخصت تبریک یار را دارم
177	عندلیبانه عاشق سحرم
179	من ز تو انتظار ارشادم
181	ما آفریده های خدای محبتیم
183	بگرفت قبله گاهم ره منزل خموشان
185	وحی صبح می آید بر سلام بیداران
187	به بدیعیّت بهاری، به صمیمیت چو باران
189	حریر جان به راهت گسترم فرمای مادر جان
191	هدایت بده بر هدایت پذیران

193	زندگی! عزیز من! ای عزیز یاسین خوان
195	مرجان شمرد، مرجان، باران سبحة گردان
197	بهار باخته ام را دوباره برگردان
199	خورده می گیرند خردان بر معظم جوهران
201	ای روزهای رفته ایا بی نشانگان
203	تو یکتا گوهری در گوهرستان
205	پیست نیا، که می شوی خنده خریش ناکسان
207	خجند من، خجند من، تو ای خاک بلند من
209	ای رنگ صباحت ریز در تیره جهان من
211	عشق کرشمه می زند در نگه منیر من
213	بهار بر تو مبارک، ایا بهارترین
215	آمدنم رفتن است، رفتن من آمدن
217	از دوراها دنیا هم تو می روی، هم من
219	از سحرستان بیا بر سقرستان من
221	طفلی گذشت و گم شد میلادنامه من
223	مطالعت خورشیدمعی، مقطعت مهتاب مضمون
225	ای تندگرد، پای هوس را پیاده کن
227	ای دل، ای دل، بی تمنای نکن
229	خورشید توی، به شیشه رو کن
231	ای عشق، برا از وقت، تقویم درانی کن
233	غیب زن، هاطف پیدای من
235	بر لاله تنها، که تپد در قفس من
237	پشت قفس چه می کنی، ای دل، فرار کن
239	تا چند ستاره سوز بودن
241	چون به گریبان صبح عطر زند یاسمن
243	رحم کن، باد، به پیراهن گل دست زن
245	ای سبزه فروردین، شبنم به گریبان زن
247	شیشه را جوهر کش و آینه کن
249	صدای عشق! دوام رهم چراغان کن
251	فقد زن، سیب شکرخنده من
253	گی مرا برندازد سنگ لعنت دشمن
255	ای قله نورد من و گردون سپر من

- 257 مرا، ای شعر ترمیم دگر کن
- 259 پیک ملکوتی ده، فرخنده نفیر من
- 261 با تو آینه زار شد دل من
- 263 باغ فروردین، مرا آغوش کن، آغوش کن
- 265 آموز، عصر بیست و یک، فرهنگ با هم زیستن
- 267 خورشید پنجه زد، که برا، انزوا نکن
- 269 رفتم، دگر این کوچه نشنید صدای من
- 271 ای جهان ای یک چمن پندار من
- 273 اردیبهشت عطسه زد از مهرماه من
- 275 از هجر یاران ناله کن، ای نای من، ای نای من
- 277 دجله بگذار فراموش کند، نیکی کن
- 279 این هفت صفحه را به هم آور کتاب کن
- 281 آینه ام، حقیقت عریان من ببین
- 283 و علیکم السلام، ای صبح راستین
- 285 بیازمودی به شور و شیرین
- 287 شبخون بزن به روزن با موج صبح خرمن
- 289 نمی گویم تورا، پیغمبری کن
- 291 ای دل، بس است، مرثیه خوانی تمام کن
- 293 بهار شعلعه زد، یار سیزقامت من
- 295 با باغ تن برهنه قبا را شناس کن
- 297 در این بهارترین لحظه ها جوانی کن
- 299 صبح را خرمن تجلی کن
- 301 من آمدم، که گویم: عشق است ملت من
- 303 باری به من سعادت دیدار هدیه کن
- 305 بروقت شادی می کنی با فتح بس آسان من
- 307 تحفه کن تنهای خود را به تنهای من
- 309 چمان شو چون سفیداران گلشن
- 311 مبارک باد میلادت، شه اردیبهشت من
- 313 نه دینی ام، نه دنیای، که ام من
- 315 ای پیر سخن، یک مدداز بهر خدا کن
- 317 زنگ زن، زنگ زن، صدایم کن
- 319 تن ها به توست، بر توی تنها خطاب من

- 321 دست به کار و دل به یار، یار کجا و کار کو
- 323 آخر از قید غم بر شد دل آزاد تو
- 325 صبح فردا طلوع نام تو
- 327 ای دل، ای دل، تا کی بر خود عدو
- 329 بگو هیچ، جز هیچ چیزی نگو
- 331 جان منی، جسم مگو، جان بگو
- 333 موج گردان کرد دل را چشم دریای تو
- 335 حرف اهورای بگو، حرف اهورای بگو
- 337 بر کوه چل مهرباب رو، آن ارچه* تنها بجو
- 339 بر لب بیامد جان شب، باد سحر، یاسین بگو
- 341 بیا، فریاد جان و دل ز بین آب و گل بشنو
- 343 بیا وسیله دل بستتم به دنیا شو،
- 345 هنوز در رگ گل، ای بهار، جاری شو
- 347 خودخوارگی دگر بس، ای دل، خودآفرین شو
- 349 بس، دگر نخواهم بود سرنگون و پُرکنده
- 351 زخمه زن، خسرو نوازنده
- 353 ساعت قفامانده، فرصتم رهاگشته
- 355 آه مجنون را شنیدم آهوانه، آهوانه
- 357 در را ز درون ببند، ای عشق، در را بکشا به بی کرانه،
- 359 دل مست و تباه می رود. نه؟!
- 361 گل آغوشم جوانه در جوانه
- 363 چو بهار می بیایم همه گل، همه ترانه
- 365 بگذار زید یک دم خورشید در آینه
- 367 رفتیم، رفتیم تا بیکرانه
- 369 مایم اهل ناکجا صد عصر یا یک ثانیه
- 371 روانیم ما هم هماره، هماره
- 373 ای دل چه نالی در حلقه آه
- 375 آیم و رویم گاه و بیگاه
- 377 بی کسیم و تنها یم اندر این ره کوتاه
- 379 فلک را کرده ای از راه بی راه
- 381 چه گونه می روم، ای دوست، بر ادامه راه
- 383 مانده در سبدشاخه نان شیرمال مه

- 385 عشق، ای مرشد من، نامهٔ ارشادم ده
- 387 درد دادی مرا، دوا هم ده
- 389 ز حمله های زندگی گریزه را پناه ده
- 391 من، که درخت شبم، میوهٔ ماهم بده
- 393 السلام، ای طنین زیبای
- 395 مثل خود بیا، یارا، مثل کس چه می آی
- 397 ای دل، دل چوبینه، تابوت تمنای
- 399 آینه را شکستم با جرم بدنمای
- 401 به جان تشنهٔ من روداره می آی
- 403 آورم سرخ کتابی به شما اهدای
- 405 دل بزن شدم آخر با همیشه پیدای
- 407 سلام، ای صبح، ای پیک رهای
- 409 الحمد و ثناء، ای صبح، ای صبح اهورای
- 411 هم ملت خورشیدی
- 413 الا یاری، که هم سبک عقابی
- 415 ای روزهای جدولی، ای فصل های قالبی
- 417 آمدم، که نغمه سرایم، نغمه های من نشنیدی
- 419 ای عزیز آینده، من روم، تو می مانی
- 421 کی شود برگی به باغی خسته از الحمدخوانی
- 423 در حاشیئهٔ عالم مایم مضافاتی
- 425 جان توی، که عمرم را اولی و پایانی
- 427 من منی بگذاشتم، زیرا توی
- 429 ای دل آخر تا کجاها تاختی
- 431 جانا سفر به خیر کجاها روانه ای
- 433 لاله خورشید عطسه زد از کنج بام زندگی
- 435 سعدکوب شامی، صبح تازه میلادی
- 437 برق چشم، بر دل تندرفغان، شاد آمدی
- 439 آینه بند شد دلم، اما نیامدی
- 441 ای شب و روز پُراپر، چه پُراپر رفتی
- 443 آمدم چه آمدن، آمدنیست رفتنی
- 445 آه، ای دریا، که در پای افق سر مانده ای
- 447 ای دل، ای دل، چه آرزو داری

- 449 ای رنگ آرزویت چون اطلس بهاری
- 451 محبت جو، محبت جو ز فرهنگ اساطیری
- 453 ز حور صبح می یابم رموز پاک دامانی
- 455 برف زد، آلهه صبح، گهر در گهری
- 457 پشت قفس شکفته یک لاله مجازی
- 459 ترنه ترنه* بگذشته سال و ماه پروازی
- 461 هم عشق مجازی، هم عشق حجازی
- 463 ای وجودت وجود نروزی
- 465 خنده زن، ای گل یاقوت، در این چله دی
- 467 چون جزیره بی کس خو کنم به خاموشی
- 469 دل بی حوصله، کمظرف و تپشباخته ای
- 471 دل من بار دیگر دلبرانه می تپد یا نه
- 473 دوباره قدرت پرواز می دهی یا نه
- 475 دریای آسمان، که بود طفل شبنمی
- 477 کاش، شبنم بودمی، ای کاش، شبنم بودمی
- 479 بار دگر همه را کشته حیرت کردی
- 481 گناهم سخت بسیار است، می بخشی، نمی بخشی
- 483 می کند لی لی غنچه سوری
- 485 یک تجلا بز، آینه نشابوری
- 487 بریز طفل برازیده، چون گل سوری
- 489 نیم شب در خواب من مژگان زدی
- 491 ای یاسمن، که ترجمه ناز من توی
- 493 تو هنوز تازه جانی، تو هنوز نونموی
- 495 شب، که ماه می خواند در شعای عریانی
- 497 بال هما را ز کجا می خری
- 499 اگر مطالعه شب کنم، ستاره توی
- 501 تو صبح تاره نویدی، بهار گلبدی
- 503 ای وصل، صدایم کن بر دفع پریشانی

ISBN 978-99975-82-55-3

Фарзонаи Хучандӣ **Д Е В О Н**

Мухаррир:
Тоҷибойи Султонӣ

Мусаххех:
Мафтунаи Раҳматуллоҳ ва
Абдуфаттоҳ Ҳочиев

Мухаррири техникӣ:
Илҳомҷон Иsobоев

Саҳифабанд:
Абдумачид Абдусаматов

Ба матбаа санаи 3.09.2014 супорида шуд. Ба чопаш 21.10. 2014 имзо
шуд. Коғазӣ “Мучалло”. Чопи офсетӣ. Ҷузъи шартӣ чопӣ 30,2.
Андозаи 70x100/16. Гарнитураи ҳуруф «Times New Roman Tj».
Супориши № 3349. Теъдод 500 нусха. Нарҳаш шартномавӣ.

Матбааи «Ношир»
735714 Ҷумҳурии Тоҷикистон,
ш. Хучанд, кӯчаи Сейтвелиев 2
Тел.: (83422) 5-65-95
www.noshir.tj